CAZUL flNPREflSSON (voi. 1)

Raymond E. Fowfcr

E*iA

Colecţia fenomenelor

stranii colecţia

întâmplărilor

enigmatice colecţia

realului îngemănat cu

fantasticul colecţia

frontierelor

cunoaşterii

RAYMOMt

» *i.*

FOWUR

CAZUL

ANDREAS

SON

(vol. 1)

ROMA

The Andreasson Affair (voi. 1) **by**

Raymond E. Fowler

Editor
ALDO PRESS SRL, 1996, Bucureşti

Copyright © 1994 and 1979 by
Raymond E. Fowler and Betty

Andreasson

Traducere Cristian Banu

Procesare computerizată copertă

Marius Pescaru

Informaţii şi comenzi ramburs C.P.
76 - 161, Bucureşti 77450

ISBN 973-97727-0-6 ISBN 973-97727-1-4 (voi. 1)

Dedicată memoriei tatălui lui Betty

Andreasson, Waino W.Aho, şi celor doi fii ai ei, Todd şi James Andreasson, Jr

Raymond E. Fowler

MULŢUMIRI

Lui Harold Edelstein, Jospeh Santangelo, Jules Vaillancourt,

David Webb şi Fred Youngren pentru participarea lor directă la investigare şi pentru datele importante aduse de ei şi folosite ui această carte;

Emest C. Reid pentru serviciile sale de analist P.S.E.

Faith Youngren care împreună cu tatăl ei Fred Youngren au construit bustul lui Quazgaa, pe

care-1 puteţi vedea în secţiunea fotografiilor;

Wain Aho,Eva Aho şiRebecca Andreasson pentru cooperarea din timpul investigaţiei;

Michael Andolina, George J. Bethoney, Susan Caddy, Nancy McLaughlin, Eugene Mallove, PeterNeurath, Virginia Neurath, Jospeh Nyman, Merlyn Sheenan,

Joan Thompson, Debbie Vaillancourt, Janet Wallbridge, Evelyn M. Youngren, William Zarr şi psihiatrilor (care au preferat anonimatul) pentru ajutorul

deosebit acordat anchetatorilor;

George Briggs, Gary Lehman şi Frank Pechulis pentru că au citit şi au comentat manuscrisul.

Mulţumiri speciale dr. J. Allen

Hynek pentru bunăvoinţa de a scrie introducerea acestei cărţi şi dragei mele soţii, Margaret, care a petrecut multe ore corectând manuscrisul şi încurajân- du-mă în

momentele dificile.

INTRODUCERE

în totalitatea sa, fenomenul

O.Z.N. este surprinzător de complex. Evident, aceasta nu este recunoscută de publicul larg. Deşi numeroase sondaje de opinie estimează că majoritatea

populaţiei crede că O.Z.N.-urile există, numai studiul răbdător - şi, mai important - directa implicare, împreună cu martorii acestor uimitoare fenomene poate

demonstra gradul acestei complexităţi. Opinia omului de pe stradă că, fie fenomenul O.Z.N. este o prostie, fie că vizitatorii din spaţiu există, este brutal distrusă

de o privire mai apropiată. Dar asta nu este ceva nou: se ştie că, în orice ştiinţă, investigarea multor subiecte sporeşte mai mult întrebările decât răspunsurile. în

aria fenomenelor O.Z.N., adâncirea cunoştinţelor ne relevă un subiect care nu are numai importante aspecte de ordin ştiinţific, dar şi la fel de

importante aspecte de natură sociologică, psihologică, ba chiar teologică.
Cazul Andreasson implică toate aceste aspecte - atât de mult şi

într-un mod atât de bizar -, încât,
în trecut, sincer nu aş fi dat curs
unei invitaţii de a scrie un cuvânt
înainte unei cărţi care tratează
„contacte*[4], răpiri, telepatie,

simbolism mistic, contact fizic şi examinarea de către „alieni[44]. Dar de-a lungul anilor am învăţat să-mi lărgesc viziunea asupra întregului fenomen O.Z.N. şi acum realizez că

el este compus din mai
multe ,.input-uri“. Nu pare deloc a
fi un singur lucru, ci - aşa cum se
întâmplă de obicei în ştiinţă - ceea
ce la început pare a avea doar o

singură

componentă, se dovedeşte în cele din urmă a avea mai multe.

Această carte a început de fapt cu o scrisoare adresată mie de principală martoră. La acea vreme nu am avut nici timpul necesar, nici - mărturisesc - înclinarea de a o citi cu atenţie, aşa că scrisoarea a trebuit să aştepte un timp. Apoi, într-o zi, am recitit-o. Descopeream în ea o persoană sinceră, având nevoie de ajutor, neştiind cui să se adreseze, şi mi s-a părut că nu puteam fi atât de nesimţitor ca să expediez scrisoarea într-un dosar. Mi s-a părut că din moment ce Ray Fowler şi asociaţia lui nu erau prea departe de domiciliul martorei, ar putea să-mi facă mie şi C. U.F.O.S. o favoare şi să ne elibereze de obligaţiile pe care, implicit, scrisoarea ni le impunea. Mă bucur că dl. Fowler a preluat ceea ce la început trebuie să i se fi părut o sarcină neplăcută. Dar el şi asociaţii săi au făcut-o şi din ea a rezultat o foarte interesantă carte. Nu, „interesantă" nu este de ajuns; este o carte care va captiva, supăra, intriga şi chiar înspăimânta pe cel care o va citi şi o va analiza.

Fowler este de felicitat pentru perseverenţa de care a dat dovadă în anchetarea acestui caz extrem de straniu. Investigarea acoperă atâtea drumuri încât, prin comparaţie, călătoriile Alicei prin ţara minunilor pălesc. Şi cei carie încă mai cred că întregul fenomen O.Z.N. este o prostie, vor fi fascinaţi, dacă vor avea curajul să arunce o privire onestă asupra acestei cărţi. Pentru că, indiferent de ceea ce fenomenul O.Z.N. este, el NU este o prostie. Ai nevoie de o imaginaţie foarte bogată pentru a explica întâmplările descrise în această carte ca fiind doar o confuzie între baloane, avioane, meteoriţi sau planete. Totuşi...

Această carte îi va provoca şi pe cei ce cred că O.Z.N.-urile sunt sinonime numai cu nave

concrete care transportă fiinţe în came şi oase din alte sisteme solare. O mai veche carte a d-lui Fowler, U.F.O.S.: Interplanetary Visitors susţine acest concept mai popular de O.Z.N. şi multe din cazurile descrise acolo dau un puternic sprijin acestei ipoteze. Dar aici avem de a face cu nişte „creaturi ale luminii[44] pentru care zidurile nu sunt obstacole pentru a trece liber prin ele, care nu au dificultăţi în a exercita un nefiresc control asupra minţii martorilor. Dacă aceasta reprezintă o tehnologie avansată, atunci ea trebuie să includă paranormalul, aşa cum a noastră include tranzistori şi computere. într-un fel sau altul ei au ajuns să stăpânească misterele minţii.

Desigur, toate acestea pornesc de la premisa că întreaga serie de aventuri nu este rezultatul unei complexe drame psihologice jucate de comun acord. Dacă e aşa, rămâne totuşi un excelent caz de studiat în psihologia anormalului. Dar tot mai multe astfel de cazuri ies la lumină. Ca şi Cazul Andreasson, ele încalcă bunul nostru simţ şi constituie o provocare la adresa actualului sistem de credinţe. Cititorii care vor fi intrigaţi de relatarea Andreassonilor sunt sfătuiţi să studieze şi alte cazuri de întâlnire de gradul trei, nu numai cele în care hipnoza regresivă a fost cea mai importantă sursă de documentare, ca în acest caz. Cineva poate respinge înregistrările sub hipnoză ca fiind nerealiste şi fanteziste, dar este mult mai greu să respingi cazurile în care sursa datelor este mintea conştientă a martorului. Aceste date sunt la îndemână prin intermediul unor organizaţii serioase cum ar fx M.U.F.O.N. (MUTUAL U.F.O. NETWORK) în Seguin, Texas, la care d-1 Fowler este unul din directori, şi C.U.F.O.S. (CENTER FOR U.F.O. STUDIES) în Evanston, Illinois.

Cititorii care pătrund mai adânc în universul fascinant al fenomenelor O.Z.N., vor înţelege ei înşişi amploarea acestuia în lumea întreagă,

precum şi problemele şi provocările pe care acesta le prezintă.

J. ALLENHYNEK
Noith Western
University, Evanston,
Illinois

CUPRINS

Introducere.....10
Cap. I Prolog.....15
Cap. II Vizitatori nepoftiţi.....25
Cap. III La bord.....38
Cap. IV Examinarea.....56
Cap. V Călătorie în teritoritil extraterestrilor.....73
Cap. VI Pasărea Phoenix.....105
Cap. VII întoarcerea.....117
Cap. VIII.....Despărţirea de Quazgaa 131
Cap. IX Mesaj pentru umanitate?...149
Cap. X Cartea albastră.....163
Cap. XI Corelări preliminare.....176
Cap. XII Dovezi ale unei întâlniri anterioare.....202
Epilog O nouă investigaţie.....211
Anexa A Stabilirea credibilităţii martorilor.....227
Anexa B Amintiri recuperate.....240
Anexa C Reconstituirea făcută de Fred Youngren.....244
Anexa D A cincea entitate?.....247

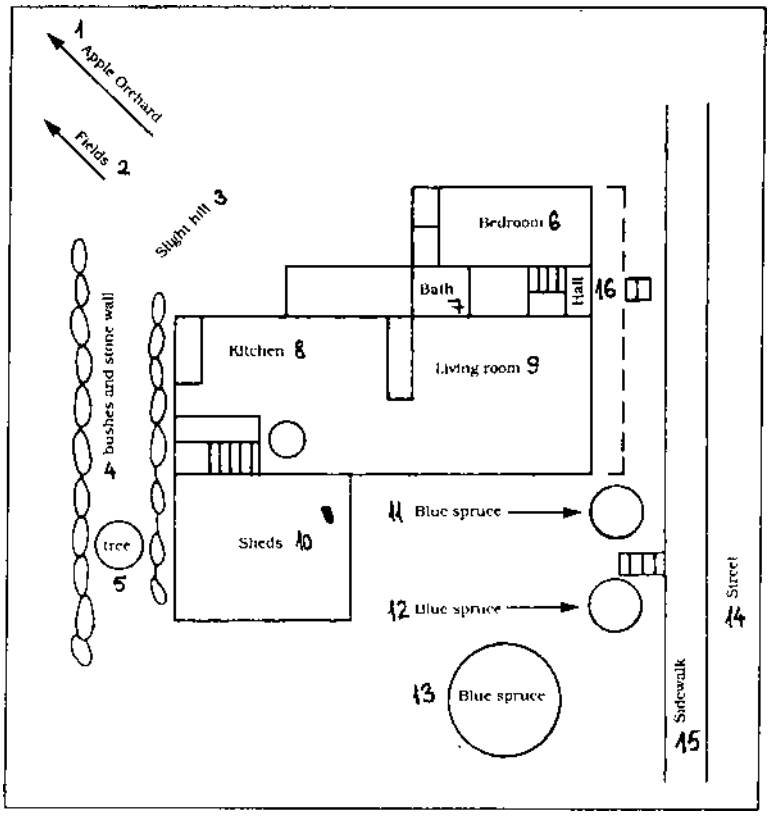

Figura 1. Casa şi proprietatea familiei ANDREASSON aşa cum era în 1967 (1 - Livada cu meri; 2 - Câmpuri; 3 - Deal; 4 - Arbuşti şi zid de bolovani; 5 - Copac; 6 - Dormitor; 7 - Baie; 8 - Bucătărie; 9 - Sufragerie; 10 - Şopron; 11,12,13 - Molizi; 14 - Şosea; 15 - Trotuar; 16 - Hol)

PROLOG

Privind retrospectiv, Betty Ann Andreasson se considera o fire băieţoasă. îndată ce se întorcea de la şcoală, îşi schimba hainele şi alerga la râu sau la eleşteu, pe câmp sau în pădure, în minunatul Massachusetts. „Stăteam pe malul eleşteului cu picioarele în apă sau alergam prin noroiul uscat al

pârâului. Fiecare anotimp îmi părea atât de viu. Mă simţeam ca făcând parte din el. Chiar şi acum îmi amintesc totul. Bucuria de a sta pe malul pârâului, albele flori acoperite cu rouă.“ Betty se ospăta cu fructe sălbatice, cu zmeură şi mure, cu alune. „Mă căţăram în copacii din împrejurimi, culegeam flori de câmp. Intram adânc în pădure şi stăteam uneori până se întuneca. Nu-mi era niciodată frică acolo. Era atâta linişte.*[4]

La 17 ani se logodeşte cu James Andreasson, care avea 21 de ani şi tocmai se eliberase din marină, unde servise timp de 4 ani. S-au căsătorit pe 13 iunie 1954 în Fitchburg. Un an mai târziu se năştea primul lor copil, Becky, după care au urmat curând alţi şase.

Nu a fost uşor să găsească o casă care să adăpostească familia. Au reuşit în cele din urmă să cumpere una în South Ashbumham, un mic orăşel din nordul statului Massachusetts. James, care de meserie era instalator, şi-a folosit cunoştinţele de dulgherie pentru a transforma vechea fermă într-o casă confortabilă. Au fost zugrăviţi pereţii în interior şi exterior şi a fost dat jos acoperişul dărăpănat al verandei.

South Ashbumham este tipic pentru orăşelele din Noua Anglie. Dealurile împădurite şi lacurile care le mărgineau „se predaseră" treptat în faţa caselor şi fermelor care le invadaseră teritoriul, dar rămăşiţele unei - odinioară foarte active - comunităţi agricole sunt încă vizibile. Livezi abandonate, hambare dezafectate ce abia se mai ţin pe picioare, ziduri gri, acoperite cu iederă purtau în linişte mărturia unor vremuri apuse. Copiii familiei-Andreasson: Becky -11 ani; James - 10 ani; Mark - 9 ani; Scott - 7 ani; Todd - 6 ani; Bonnie - 4 ani şi Cindy - 3 ani s-au obişnuit repede cu locurile şi cu noii lor prieteni.

Betty a căutat să insufle şi familiei sale puternica sa credinţă creştină, care s-a întărit de-a lungul timpului. în fiecare duminică, ea şi copiii săi, îmbrăcaţi în haine curate, mărşăluiau către biserică. „Casa şi grădina noastră erau mereu pline de copii. Cântam şi spuneam poveşti din Biblie. Serveam prăjiturele proaspete cu lapte.“

Dar Crăciunul anului 1966 a fost unul foarte greu pentru familia Andreasson, iar perspectivele pentru noul an nu erau foarte luminoase. Cu două zile înainte de Crăciun, pe 23 decembrie, James a avut un grav accident de circulaţie care a necesitat săptămâni de atentă supraveghere în spital, urmate de luni întregi în scaunul cu rotile.

Becky a fost de mare ajutor mamei sale pentru a face faţă numeroaselor nevoi ale fraţilor ei mai mici. Dar în perspectiva ca James să fie spitalizat

mai multe luni era neapărată nevoie de ajutor suplimentar pentru a putea rezolva toate sarcinile care, de obicei, căzeau pe umerii lui James. Astfel că, în ajutorul lui Betty, au venit părinţii ei.

Tatăl, Waino Aho, venise din Finlanda de mic copil, împreună cu părinţii lui căutându-şi norocul în Statele Unite. Au cumpărat o fermă de creştere a animalelor pentru lapte în Massachusetts. Mai târziu, pe când se afla în armată, Waino a întâlnit-o pe Eva, viitoarea lui soţie, o localnică din Noua Anglie. Betty era penultimul copil din cei cinci ai lor.

Pe la mijlocul lui ianuarie, cei şapte copii ai familiei
Andreasson se obişnuiseră să cineze mai devreme pentru a permite mamei sale să-şi viziteze soţul la spital. 25 ianuarie a fost una din acele zile în care calda promisiune a primăverii plutea visătoare în aer. Zăpada care acoperise pământul mai mult de o lună, aproape dispăruse. Mult mai târziu, sub hipnoză, Becky şi-a amintit că în acea zi superbă ea şi prietena ei s-au jucat în livada din apropiere. Erau cocoţate într-un măr, când în livadă a răsunat glasul mamei ei, chemând-o la masă.

O oră mai târziu, după ce a mâncat şi a ajutat-o pe mama ei la spălatul vaselor, Becky a ieşit din nou. Dar acum; ultimele rămăşiţe ale zilei se topeau în întuneric, temperatura scădea cu repeziciune, aşa că, foarte repede, ea se întoarse în casă. Deja norii începuseră să se adune deasupra fermei anunţând o noapte ceţoasă.

Ca în majoritatea serilor, James Junior, Mark, Scott, Todd şi Bonnie erau îmbrăcaţi pentru culcare şi se uitau la televizor. Cindy, care avea numai trei ani, se ghemuise în braţele bunicii. Betty era la bucătărie, terminând unele lucruri care mai rămăseseră de făcut.

Deodată, lumina începu să pâlpâie ezitantă şi apoi se întrerupse, lăsând casa în întuneric şi

confuzie, făcându-i pe copii să alerge ţipând în bucătărie pentru a o găsi pe mama lor. Cam în acelaşi timp, familia a văzut o lumină ciudată, roz, strălucind prin fereastra bucătăriei.

Zece ani mai târziu, sub hipnoză, Betty şi Becky Andreasson au descris scena astfel:

BETTY: Deodatăs-astinslumina şi ne-am întrebatce s-a întâmplat. Am privit în jur şi era o... la fereastră, fereastra mică de la bucătărie, vedeam ceva ca o lumină, în momentul acesta roz. Acum se face mai strălucitoare. Este roşcat-portocalie şi pulsează. Le-am spus copiilor: „Liniştiţi-vă şi mergeţi în sufragerie, pentru că indiferent ce este asta, o să plece! Părea că toată casa avea un vid deasupra ei. Ca o linişte peste tot. Ca o linişte!

BECKY: Apoi mama ne-a zis: Sst! Linişte! Era un licurici mare care pâlpâia în dreptul bucătăriei. Era afară. Ca un licurici uriaş.

Bucătăria familiei Andreasson devenise un caleidoscop de culori şi umbre, armonizându-se cu lumina de afară. Cum Betty, înspăimântată, îşi trimisese copiii în sufragerie, tatăl ei a venit în bucătărie să vadă ce se întâmplă. Privind în curte prin fereastra cămării, Waino Aho încremeni, nevenindu-i să creadă.

Ce a văzut este descris cel mai bine în declaraţia sa. în ciuda scrisului tremurat, cuvintele bătrânului au o siguranţă în totală contradicţie cu semnificaţia lor bizară.

„Creaturile pe care le-am văzut de la fereastra casei ficei mele erau exact ca figurile de Halloween[3]. Am crezut că ei şi-au pus pe cap

3Halloween = Sărbătoare americană - sinonima la noi cu Sărbătoarea tuturor sfiinţilor - în timpul căreia participanţii se

măşti de extraterestri. Era amuzant felul în care săreau unul după altul, ca nişte lăcuste. Când au văzut că mă uitam la ei, s-au oprit... cel care era în frunte s-a uitat la mine şi m-am simţit ciudat. Asta-i tot ce ştiu..."

Afacerea Andreasson începuse.

Cartea pe care tocmai o citiţi povesteşte ceea ce, în terminologia investigatorilor fenomenului O.Z.N., se numeşte ,.întâlnire de gradul 111".

„întâlnire de gradul III", titlul unui excelent film despre O.Z.N.-uri, a fost numită aşa de către dr. J. Allen Hynek, pentru a descrie un anumit tip de raporturi cu O.Z.N.-urile. în total dr. Hynek a sugerat şase mari categorii:

N.L. - Noctumal light: Lumini văzute noaptea pe cer;

D. D. - Daylight discs: Obiecte în formă de disc văzute la lumina zilei;

R/S - Radar/visual: O.Z.N.-uri văzute simultan pe ecranul radarului şi cu ochiul liber;

C.E.I - Close Encounter of the First Kind: întâlnire de gradul I: O.Z.N. văzut la mai puţin de 500 de picioare[4];

C.E.II - întâlnire de gradul doi: întâlnire de gradul unu care lasă urme fizice;

C.E.III - întâlnire de gradul trei: O întâlnire de gradul I cu ocupanţi umanoizi văzuţi.

Afacerea Andreasson este mai mult decât un clasic exemplu de întâlnire de gradul III. Este, ca să folosesc din nou limbajul ozenologilor, un caz „extrem de straniu[1]* pe care şi cei mai creduli

deghizează în costume cât mai trăznitc (n.t).

4 picior - 30,48 cm (n.t).

anchetatori au fost la început tentaţi să nu-1 creadă. Totuşi a devenit, probabil, cel mai bine documentat caz de acest fel până azi, subiect al unei anchete intense care a durat uri an, condusă de Center for U.F.O. Studies (C.U.F.O.S)[5] care a implicat, pe lângă altele, înregistrarea unei mari cantităţi de informaţii, obţinută prin metoda hipnozei regresive, teste cu detectorul de minciuni, analiza detaliată a probelor circumstanţiale verificabile, atenta verificare a persoanelor implicate, comparare exhaustivă cu alte incidente de acest fel cunoscute şi multe altele.

Rezultatele anchetei au umplut trei dosare ale unui raport secret de 528 de pagini. Dar, şi după ce neîncrederea noastră a trebuit să dispară sub greutatea dovezilor, au rămas, şi încă rămân, unele probleme de interpretare. în unele puncte povestea lui Betty pare să aibă de-a face cu o realitate atât de străină, încât nu poate fi descrisă decât prin metafore şi poate fi înţeleasă numai în termenii unei conştiinţe modificate.

întrucât această carte este şi povestea a cum a fost anchetată şi dovedită relatarea familiei Andreasson, poate ar trebui să încep prin a explica în ce fel eu, deşi sceptic la început, m-am implicat.

Interesul meu pentru fenomenele O.Z.N. datează de la sfârşitul anilor 40, când am început să studiez tot ce se putea despre acest subiect, până când m-am înrolat în armată în 1952. Cum aveam o licenţă de radioamator şi am obţinut note mari în radioelectronică, AIR FORCE m-a ales pentru a mă trimite la o şcoală specială ce implica spionajul electronic, după care am fost încadrat în Serviciul Secret al Forţelor Aeriene al Statelor

5 **CUFOS - Organizaţie de investigare a fenomenului O.Z.N cu sediul la CHICAGO.**

Unite, sub auspiciile Agenţiei Naţionale de Securitate. Misiunile mele m-au pus în contact cu informaţia că armata lua foarte în serios problema O.Z.N.-urilor.

Am terminat serviciul militar onorabil, primind calificativul de pilot clasa întâi, în decembrie 1955. în 1960, interesul meu pentru fenomenul O.Z.N. m-a făcut să devin membru asociat la NATIONAL INVESTIGATION COMMITTEE ON AERIAL PHENOMENA (N.I.C.A.P.)[6] (Comitetul naţional pentru investigarea fenomenelor aeriene). în 1963 am început să conduc personal anchete pe teren, trimiţând rapoarte scrise către N.I.C.A.P. şi către U.S. AIR FORCE. Am devenit apoi anchetator oficial al N.I.C.A.P. şi în 1964, din luna noiembrie, preşedinte al acestui grup.

Raportul meu despre aterizarea unui O.Z.N., care a avut loc la EXTER, în New Hampshire, a inspirat cartea lui John Fuller, *INCIDENT ATEXTER* [7] şi a devenit un punct important de discuţie în timpul primelor audieri publice ale Congresului despre O.Z.N., din 1966. în 1971 am devenit director pentru statul Massachusetts al unui grup internaţional numit MUTUAL U.F.O. NETWORK (M.U.F.O.N.)[8]. Cât timp am rămas consultantul N.I.C.A.P., am devenit asociat şi anchetator pentru C.U.F.O.S., condus de dr. J. Allen Hynek, care în trecut fusese Consultant astronomic principal pentru U.S. AIR FORCE în proiectele SIGN, GRUDGE si BLUE BOOK[9], timp de douăzeci de ani.

6 **NICAP - Organizaţie de investigare a fenomenului O.Z.N., desfiinţată în prezent.**

7 **John Fuller -„Incident at exter[1]*, G.P. PUTNAM'S SONS, New York, 1966.**

8 **MUFON - Organizaţie de investigare a fenomenului O.Z.N - SEGUIN TEXAS.**

9 **Orudge, Sign, Blue Book - proiecte ale U.S. Air Force (Forţelor Aeriene ale S.U.A) referitoare la problema O.Z.N (n.t).**

în 1975, M.U.F.O.N. m-a numit director naţional de investigaţii. Unul din primele lucruri pe care le-am făcut în această calitate a fost să scriu şi să public, în acelaşi an, un manual pentru uzul anchetatorilor fenomenului OZN, manual care a fost adoptat şi folosit de atunci de C.U.F.O.S şi de alte comitete similare de peste hotare.

Acest manual urmează îndeaproape multe din instrucţiunile de anchetă recomandate de dr. Hynek.

Din nefericire, se pare că multe apariţii de toate categoriile rămân neraportate unei agenţii oficiale.

Se pare, chiar, că numai 10% din martorii unor astfel de fenomene fac vreodată un raport. Şi, cu cât e mai stranie experienţa, cu atât este mai sigur că ea nu va fi niciodată făcută cunoscută. întâlnirea de gradul III poate fi cheia întregului mister O.Z.N, dar, din toate categoriile de rapoarte, ele sunt cel mai ades foarte dificil de verificat. Şi pentru a complica şi mai mult lucrurile de necrezut, memoria celor care au fost martorii unor astfel de fenomene suferă de o ciudată amnezie selectivă. Mai ales în cazul luării lor la bordul unui O.Z.N. Cei mai mulţi martori nu îşi amintesc decât apariţia, foarte aproape, a unei nave. Doar puţini îşi aduc aminte că au văzut fiinţele de la bordul acestora, dar foarte rar îşi aduc aminte mai multe detalii. Cont actul sau urcarea la bord au fost într-un fel sau altul şterse - poate din milă - din mintea lor. Mai târziu, vagi flash-back-uri, vise sau sentimente intuitive fac martorii să suspecteze că ceva nebănuit li s-a întâmplat. Dar detaliile contactului sau ale prezenţei lor la bordul unei nave extraterestre rămân încuiate în cele mai adânci cotloane ale minţii lor.

Unde poate cineva să meargă pentru a raporta o experienţă atât de bizară, încât ezită să o

discute cu familia sau cu prietenii? Unde poate cineva să vină când persoane oficiale declară în mod public că O.Z.N.-urile nu există? Aceasta a fost şi situaţia familiei Andreasson. în anii care au urmat, înceţoşata şi totuşi via experienţă prin care a trecut, a îngreunat puternic gândurile lui Betty. Uneori avea scurte momente în care îşi amintea ciudatul episod. Scene provocatoare şi complet străine apăreau la suprafaţă doar pentru a dispărea atunci când încerca să le reţină.

în 1974, când *National Enquirei** a solicitat martori direcţi ai fenomenelor O.Z.N. pentru a fi cercetaţi de un grup de oameni de ştiinţă, Betty a fost una dintre cei care au răspuns arătând, ezitând, vagi detalii de care îşi amintea. Răspunsul a fost o scrisoare prin care revista o anunţa că nu este interesată de acest incident, zădărnicind speranţele ei de a arunca puţină lumină asupra întâmplărilor prin care a trecut familia ei.

Apoi, în august 1975, a citit un articol în ziarul local despre C.U.F.O.S. Acesta anunţa că directorul centrului, dr. Hynek, doreşte rapoarte despre O.Z.N. pentru un studiu ştiinţific. Betty a scris o scrisoare, descriind detaliile complete a ceea ce părea a li o întâlnire de gradul III.

20 august 1975

D-lui dr. Hynek,

Sunt fericită să aflu că în sfârşit cineva face un studiu despre O.Z.N. Acum pot să povestesc cuiva... experienţa pe care am avut-o eu în 1967, o întâlnire cu ocupanţii unui O.Z.N....

Dr. Hynek a primit scrisoarea şi a pus-o într-un dosar pentru câteva luni, până când ea a fost trimisă la M.U.F.O.N'S HUMANOID STUDY GROUP (Centrul de studii umanoide al MUFON), care ceruse copii după toate cazurile de întâlniri de gradul III aflate la C.U.F.O.S. pentru a realiza o

listă computerizată.

După unele discuţii, grupul de studiu a decis că povestea doamnei Andreasson merită să fie cercetată. Cum întâmplarea s-a petrecut în Massachusetts, grupul a cerut anchetatorilor M.U.F.ON. de acolo să preia cazul. în ianuarie 1977, investigatorul Jules Vaillancourt a început ancheta.

Curând a devenit clar că, pentru a se obţine rezultate notabile, este necesar să deblocăm memoria celor două, pentru a obţine amintirile legate de incident, oricâte ar mai fi rămas. Ne-am amintit de un caz similar, în care au fost implicaţi soţii Betty şi Bamey Hill, caz descris în cartea lui John Fuller *THE INTERR UPTEDJOURNEY*[10]*.* Amintindu-şi o iniţială întâlnire de gradul III, soţii Hill nu şi-au mai putut aminti nimic din ceea ce s-a întâmplat după. S-a recomandat să li se asigure serviciile unui psihiatru, Benjamin Simon, şi în cursul tratamentului său el a folosit hipnoza pentru a-i ajuta să-şi amintească orele care dispăruseră din memoria lor. Un procedeu similar părea indicat şi în cazul Afacerii Andreasson.

Harold J. Edelstein, care conducea *New England Institute For Hypnosis*[11]*,* este una din persoanele care au dezvoltat arta hipnozei. Erau trimişi la el pacienţi de la mai multe spitale locale. Alături de munca de la institut, el era membru în consiliul lui *Comprehensive Psychological Services,* Burlington, Massachussets, şi instructor la trei colegii pe scurt, un binecunoscut expert în practica hipnozei.

S-a implicat în cercetarea fenomenelor O.Z.N.

10 **John Fuller: 'The Interrupted Journev", (Dial Press, New York, 1966).**

11 New England Institute for Hypnosis - Institutul pentru Hipnoza diii Noua Anglie - (partea de NE a S.l J. A.) cu sediul la Wakefield, Massachusetts (n.t.).

datorită influenţei unei cercetătoare M.U.F.O.N., Merlyn Sheehan (când a fost tratată de cancer la *New England Baptist Hospital,* doctorul ei a trimis-o la dr. Edelstein pentru a vedea, cu ajutorul hipnozei, efectele secundare ale tratamentului). Acesta a fost primul caz al său de investigator O.Z.N., dar personalitatea sa caldă şi interesul său deosebit acordat comportamentului uman au făcut ca el să capete încrederea celor două femei, lucru deloc uşor din cauza suspiciunilor *pe* care le aveau faţă de hipnoză.

Dar Becky şi Betty au fost buni subiecţi şi, după câteva şedinţe, nu dura decât câteva minute până când cele două intrau în transă. Doctorul Edelstein a considerat că nu este etic să descrie într-o carte destinată publicului larg metoda folosită de el pentru inducerea hipnozei. Pot să vă spun totuşi că a folosit, printre altele, „cuvinte-cheie“ şi „presiune uşoară“. In timpul sesiunilor de transă hipnotică regresivă Betty şi Becky au retrăit experienţa lor traumatică în detaliu. Fiecare îşi exprima natural sentimentele pe care le trăise: frica, uimirea, durerea, bucuria, neliniştea. Expresiile feţelor, tonurile vocilor şi lacrimile erau autentice.

Directorul M.U.F.O.N. pentru Massachusetts, Joseph Santangelo, m-a ţinut la curent cu evoluţia cazului. La început sceptic, cu toate acestea curios, am ascultat benzile cu înregistrările din timpul şedinţelor de hipnoză. Curând a devenit clar pentru mine că-ambele martore erau pe de-a întregul sincere. Când testul preliminar cu detectorul de minciuni a indicat că într-adevăr cele două spun adevărul, m-am alăturat echipei, şi am început să asist la întâlniri în calitate de anchetator-şef din data de 4 iunie 1977.

Dacă aparţineţi majorităţii adulţilor americani care cred că O.Z.N.-urile există (peste 57%, conform unui sondaj *Gallup* - 1978), vi se va părea

uşor să credeţi că povestea lui Betty, deşi fantastică, nu este imaginată. Dar dacă aparţineţi minorităţii scepticilor, chiar dacă nu împărtăşiţi concluziile pe care eventual le-am tras din această anchetă, cred că evidenţele sunt prea substanţiale pentru a putea fi respinse prea uşor. Elementele prea complicate rămân neschimbate de-a lungul întregii anchete, de mai bine de 12 luni. Unele similitudini cu alte întâlniri de gradul trei întăresc coroborările. Mai puţin obişnuită este capacitatea artistică a martorei. Când Betty urma şcoala elementară, desenul era materia ei favorită, după matematică şi citire, şi a câştigat premiul întâi la mai multe concursuri de desen. în timpul ultimelor şedinţe ea a putut să realizeze schiţe detaliate despre experienţa ei, care, împreună cu povestirea, întăresc şi mai mult relatarea.

Cea mai mare parte a acestei cărţi o constituie transcrierea cuvintelor celor două martore în timpul şedinţelor de hipnoză povestind şi retrăind totul în faţa mea şi a colegilor mei. în afară de comentariile editoriale făcute pentru clarificare şi organizare, restul relatării este luat direct din transcrierea şedinţelor de hipnoză regresivă, care au fost realizate astfel încât să dea ordinea cronologică a experienţei originale.

Este adevărată povestea Afacerii Andreasson? Pentru acum, cel puţin, fiecare cititor trebuie să tragă propria concluzie, până când o şi mai substanţială relatare a unei întâlniri de gradul EI va aduce o lumină decisivă asupra experienţei lui Betty. Puteţi găsi această relatare incredibilă şi poate neinteligibilă pe alocuri. Dar un lucru a fost stabilit dincolo de orice umbră de îndoială. Martorele cred că ea a avut loc. Şi, dacă asta are vreo importanţă, şi eu cred.

1 VIZITATORI NEPOFTITI

Când lumina strălucitoare apăru prima dată prin fereastra bucătăriei, Becky se întorcea în sufragerie unde fusese trimisă de mama sa [vezi figura 2]. Venind pe hol, ea a văzut forma întunecată a unei siluete apărând în faţa sursei de lumină ce strălucea prin fereastra bucătăriei. Apoi totul a devenit întunecat, în acelaşi moment, Becky, bunicul şi toată familia, cu excepţia lui Betty, s-au găsit în imposibilitatea de a se mişca, fără să-şi dea seama de nimic altceva. In paginile care urmează voi lăsa pe cele două martore să-şi spună povestea singure.

(anchetator): Ce se întâmplă, Betty?

Este ceva... luminile s-au întors acum, şi, ah, sunt nişte fiinţe acolo, şi ei vorbesc cu mine, dar nu cu gura. Au capete mari!

(anchetator): Cum au ajuns acolo?

Au venit prin uşă.

Le-ai deschis uşa?

Nu

Au deschis-o ei?

Nu

.

Cele patru entităţi au trecut pe la fereastra bucătăriei şi au intrat în casă prin uşa bucătăriei. Nu prin rama ei, ci prin uşa

JULES

BETTY:

JOSEPH

BETTY:

JOSEPH:

BETTY:

JOSEPH:

BETTY:

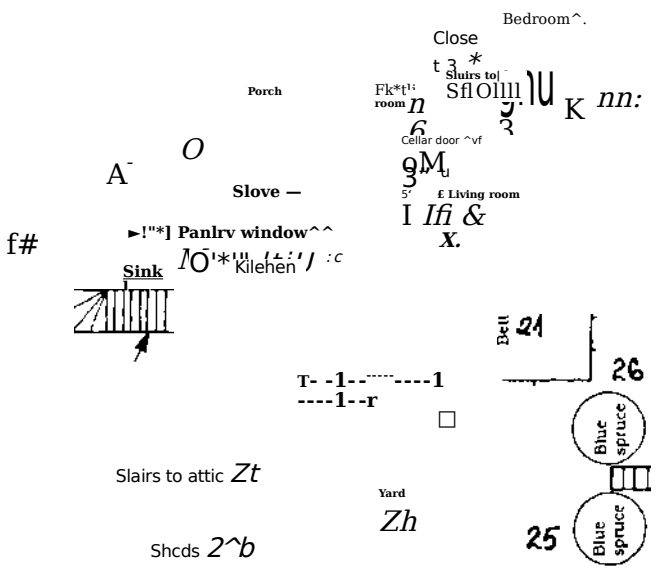

Figura 2. Parterul casei familiei ANDREASSON în momentul întâlnirii (1- Uşa verandei; 2 - Sobă; 3 - Dulap; 4 - Dormitor; 5 - Verandă; 6 - Baie; 7 - Scări pentru etaj; 8 - Hol; 9 - Uşa principală; 10 - Uşă; 11 - Uşa pivniţei; 12- Dulapuri; 13-Maşinade gătit; 14-Şemineu; 15-Liderul; 16 - Sufragerie; 17 - Fereastra cămării; 18 - Chiuveta; 19 - Bucătărie; 20 - Cele trei entităţi; 21 - BETTY; 22 - Scări spre mansardă; 23 - Şopronul; 24 - Curte; 25,26 - Molizi; 27 - Luminile intermitente; 28-Dealul)

bucătăriei. Au trecut prin lemnul solid ca şi cum nu ar fi existat.

BETTY: Au intrat în şir indian. încep să vină prin uşă
acum,... chiar prin uşă, unul după altul. E uimitor! Vin prin uşă! M-am dat înapoi puţin. Este oare

adevărat? Şi vin unul după altul... Acum sunt toţi înăuntru

.

A fost greu pentru noi să vizualizăm ceea ce descria Betty.

Aşa că, după flecare şedinţă, dr. Edelstein i-a indus o sugestie posthipnotică, asfel ca ea să-şi amintească detaliile a ceea ce a descris când se afla sub hipnoză. Capacitatea ei de a desena a fost utilizată la maxim şi ea a realizat o mulţime de schiţe în creion, multe dintre ele fiind reproduse în această carte [vezi figura 3].

BETTY: Mă întrebam: oare cum au reuşit ei să facă asta?
Cum au venit ei înăuntru aşa?

Betty s-a oprit, şi mintea ei încerca din greu să găsească o •explicaţie logică a ceea ce se întâmpla.

Apoi, puternica ei credinţă creştină a ieşit la suprafaţă pentru a da o disperată soluţie raţională.

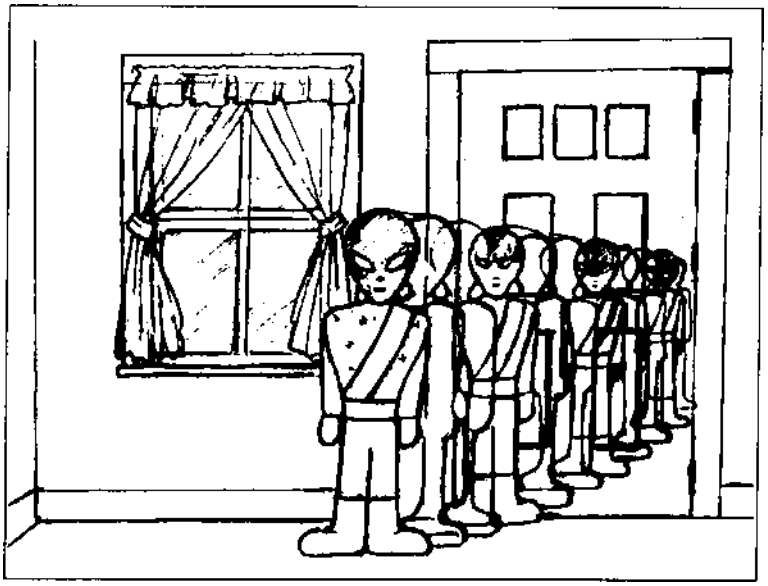

Figura 3. Interpretarea lui Betty asupra intrării entităţilor prin uşa închisă a bucătăriei ei: „se deplasau printr-o mişcare smucită, lăsând în urma lor o imagine ca un abur[14] (desenat 10 aprilie, 1977).

Mă gândesc că ei trebuie să fie îngeri, căci şi Iisus putea să meargă prin uşă şi pe apă. Trebuie să fie îngeri. Şi îmi venea în minte versetul din Scriptură care spunea: „îngrijeşte-1 pe străin, căci el poate fi un înger".

Cu toate că Betty este departe de a-fi fanatică în credinţa ei, orientarea ei profund creştină indubitabil a colorat percepţia şi interpretarea acelor evenimente.

Cele patru entităţi cu greu puteau fi asemănate cu reprezentarea convenţională a îngerilor. Erau identici, cu excepţia liderului,

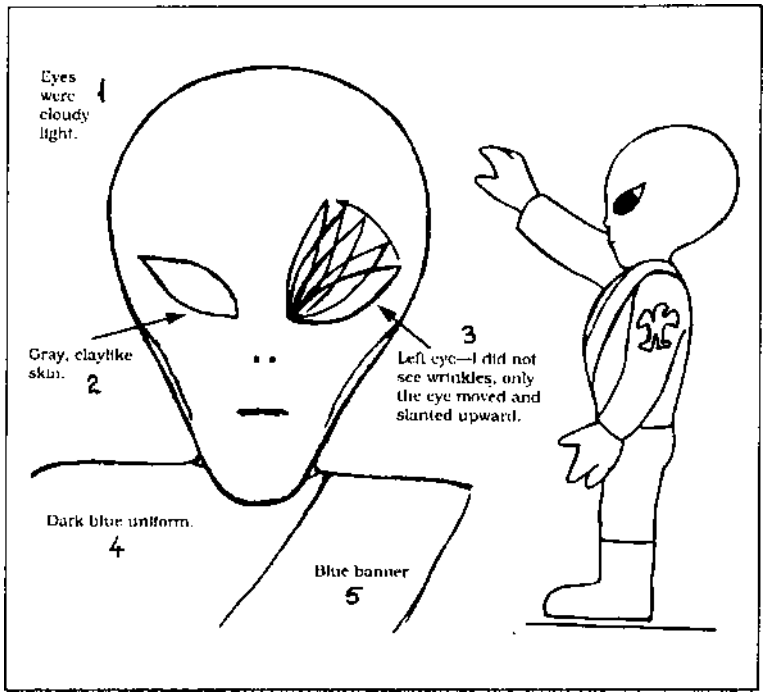

Figura 4. Liderul aşa cum arăta în bucătărie (18 mai) (1 - Ochii aveau o lumină atenuată;profil (14 mai) 2 - Pielea gri, ca lutul; 3 - Ochiul stâng • nu am văzut riduri, dar ochiul se mişca şi se ridica în sus; 4 - Uniformă albastru închis; 5 - Eşarfa albastră)

Figura 5.0 entitate puţin din

care apărea mai înalt. Creaturile aveau pielea gri, capete mari în formă de pară. Feţele lor erau mongoloide.

BETTY: Şi cel mai înalt...ochiul lui părea... ochiul stâng părea că se ridică repede într-o deschizătură [vezi figura 4].

Mari, ca de pisică, erau în totală contradicţie cu puţinătatea caracteristicilor faciale proeminente: găuri pentru nas şi urechi

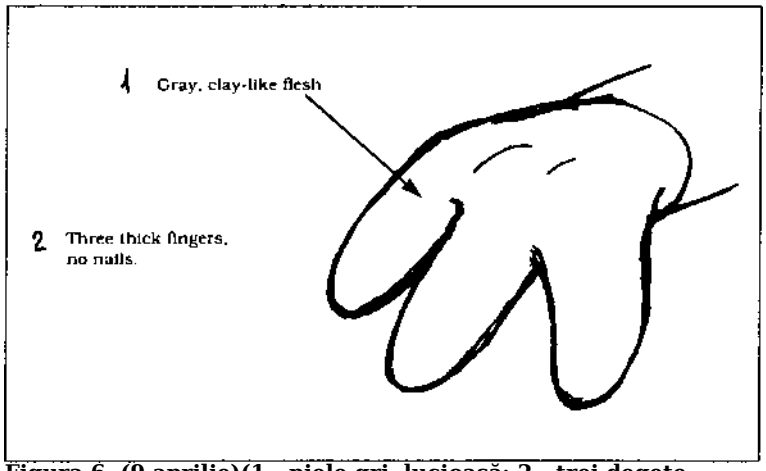

Figura 6. (9 aprilie)(1 - piele gri, lucioasă; 2 - trei degete groase, fără unghii)

şi gura fixă, înspăimântătoare. Purtau uniforme strălucitoare, albastru închis, strânse pe corp. Pe mâneca stângă era o emblemă care semăna cu o pasăre cu aripile strânse [vezi figura 5]. Mâinile lor aveau numai trei degete şi purtau mănuşi [vezi figura 6], iar în picioare - pantofi înalţi sau cizme.

Betty stătea ca paralizată. Dar un calm extraordinar s-a stabilit deasupra ei. O aură de prietenie emana de la fiinţele extraterestre şi ei nu i-a mai fost deloc frică.

Conducătorul lor, care avea circa patru picioare înălţime, a spus că se numeşte „Quazgaa" *.

HAROLD: îţi cunoşteau numele?
BETTY: Da, el mi-a spus Betty. Părea ca un salut dar... ah,
cred că era o transformare a gândului, dar părea ca un sunet.

în timpul stabilirii iniţiale a ceea ce părea a fi un contact telepatic, Betty a interpretat greşit o impresie mentală generată de Quazgaa.

Liderul i-a întins mâna, şi ea l-a întrebat: „Vreţi să mâncaţi ceva?“ Ei au înclinat uşor din cap.

BETTY: Aşa că m-am dus să iau ceva mâncare din frigider
şi o tigaie de pe plită şi am început să le pregătesc ceva.

Entităţile o priveau impasibile pentru moment, apoi Betty a primit a altă impresie mentală:

Şi m-am întors, fiindcă ei mi-au spus ceva. Au spus: „Noi nu putem să mâncăm decât dacă mâncarea este arsă“. Aşa că am început să ard carnea - şi ei s-au dat înapoi, uimiţi, dincolo de fumul care ieşea!

Fiinţele au corectat-o pe Betty şi o imagine mai clară s-a format în mintea ei:
Şi ei au spus: „Dar asta nu e ceea ce mâncăm noi. Mâncarea noastră este încercată de foc, cunoştinţe încercate de foc. Ai
o astfel de mâncare?"

Credinţa ei religioasă a făcut-o să le răspundă:
„Da, am o astfel de hrană.... E dincolo.[14] Evenimentele care s-au succedat rapid sunt complet străine de modul de realitate de realitatea cu care am fost învăţaţi încă din fragedă copilărie. Ca un computer care este programat să respingă datele fără legătură, mintea omenească respinge asemenea pretenţii etichetându-le drept păcăleală, vis sau halucinaţie.

BETTY: M-au urmat în sufragerie şi când am privit înăuntru,
am văzut întreaga mea familie, paralizată, *ca şi când timpul s-ar fi oprit pentru ei.* Şi m-am întrebat ce s-a întâmplat. Dar am trecut şi am luat

Biblia care era pe marginea mesei. M-am întors şi i-am dat-o conducătorului. El mi-a dat în schimb o carte mică, albastră [vezi figura 7].

Cel care se numea Quazgaa a luat Biblia de la ea şi a ţinut-o în mână. Ce s-a întâmplat apoi a revoltat-o pe Betty, fiindcă ceea ce a văzut ea că s-a petrecut este de domeniul imposibilului: Liderul a pus cartea [Biblia] într-o mână...(o/fa?) şi a mişcat-o pe cealaltă peste ea şi alte Biblii au apărut, *mai groase* decât originalul. Apoi el le-a trecut celor din spatele lui şi ei au luat cărţile. Totul s-a petrecut ca de la sine. Apoi, ei le plesneau într-un fel, pagină după pagină, şi se uitau în jos. Fiecare pagină era albă, luminos de albă. Apoi ei s-au oprit, şi eu am început să mă uit în cărticica albastră.

Când fata cea mare a lui Betty, Becky, a retrăit episodul sub hipnoză, şi-a reamintit, că şi-a recăpătat cunoştinţa chiar în acest moment. După ce şi-a pierdut cunoştinţa, primul lucru pe care şi-l amintea era mama ei conversând cu acele fiinţe în colţul sufrageriei.

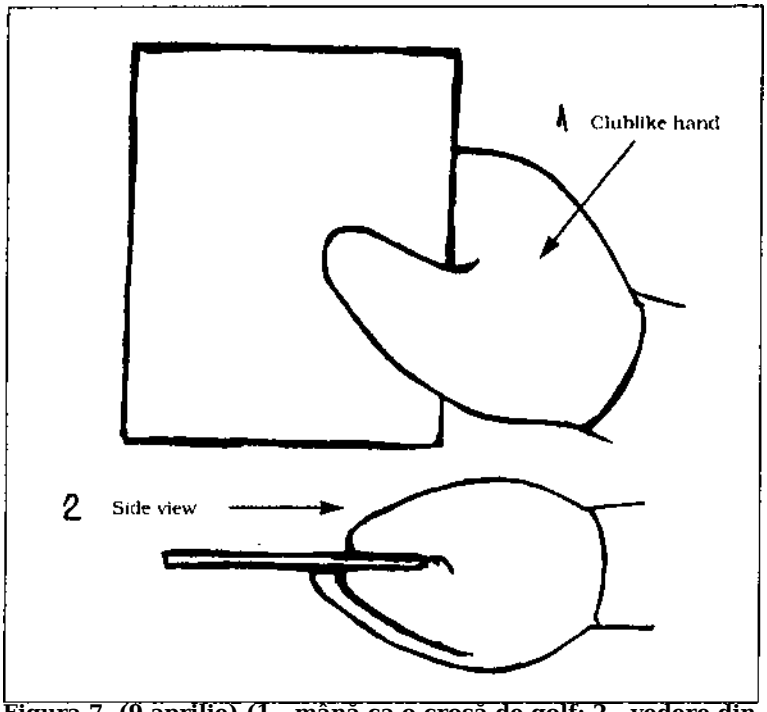

Figura 7. (9 aprilie) (1 - mână ca o crosă de golf; 2 - vedere din profil)

JULES: Unde eşti? în hol?
BECKY: Sunt încă în sufragerie. Sunt lângă televizor şi
tocmai mă uit spre stânga.
JULES: Cevezi?
BECKY: Nişte...nicinu ştiu ce sunt! E ceva acolo şi arată aşa
de înspăimântător. Dar mama e bine.

A fost foarte tulburător să o vezi şi să o auzi pe Becky în timpul şedinţelor de hipnoză. Acum, la ani după eveniment, o femeie de 22 de ani se aşază pe scaunul hiptonizatorului. Dar vocea care iese din gura ei este cea a unei fetiţe de 11 ani!

JOSEPH: Acel ,.ceva“ este un lucru sau sunt mai multe?

BECKY: Este... parcă este un spiriduş. Arată ca un spiriduş... vorbeşte cu mama. Un fel de om-creatură. Şi în spatele lui, chiar în spatele lui spre dreapta, este unul, unul mic şi acolo sunt doi după el; ei sunt exact ca tripleţii.

JOSEPH: De unde ştii că sunt bărbaţi?

BECKY: Nu ştiu. Aşa mi se pare. Sunt bărbaţi. Sunt de fapt ca nişte copii, dar mie, cred, îmi par mai mult bărbaţi decât femei. Arată ca lutul. Arată ca şi cum ar fi lucioşi.

JULES: Te-au atins?

BECKY: Nu, nu m-au atins.

JULES: Te-au luat afară?

BECKY: Nu, nu m-au luat, sau altceva. Nici măcar - stăteam acolo şi mă uitam la ei, şi ei ştiau că eu stau acolo şi mă uit la ei, şi ei ştiau că ceilalţi fraţi ai mei... fraţi şi un ... Unul, doi, trei, fraţii mei, erau acolo, şi bunica - ea e acolo. Oh! Unde este bunicul?

JULES: Era cu bunica, nu? Nu-1 poţi găsi pe bunicul?

BECKY: Nu, nu-1 văd!

JULES: E în bucătărie?

BECKY: Nu, nu este. Nu e nimeni în bucătărie. Bunicul a mers să se uite cu mama - se uita pe fereastră.

„Micuţa“ Becky era vizibil necăjită. Când s-a trezit pentru

Suţin timp din starea de animaţie suspendată,

bunicul ei dispăruse.

i realitate el fusese să vadă ce se întâmplă - mai întâi la fereastra bucătăriei, apoi la fereastra de la cameră. Când Becky îl căută, el se afla în starea de animaţie suspendată, în cămară, fără ca ea să-l poată vedea.

JOSEPH: A dat cumva mama ta ceva fiinţelor acelea?

BECKY: Nu ştiu. Mama stătea acolo cu mâna pe ceva şi acea formă avea mâna pe cealaltă parte, ca o carte... mâna o ţinea pe partea dreaptă şi mama

JOSEPH: stătea pe... De unde a apărut cartea?

BECKY: Cartea? Nu stiu. Probabil că o avusese - nu stiu

.Becky nu văzuse extraterestrii intrând în cameră împreună cu mama ei. Nu asistase la uimitoarea multiplicare a Bibliei şi nici nu văzuse când ei i-au dat mamei sale cartea albastră. Când ea a redevenit conştientă, primul lucru de care şi-a adus aminte a fost mama ei uitându-se cu Quazgaa la cartea albastră.

BECKY: M-am trezit şi ei erau în cameră. Mama vorbea cu ei şi avea deja o carte în mâna ei.
JULES: Televizorul e stins?
BECKY: Da, televizorul - nu, este... este altfel. Fără imagine,
fără sunet - foarte, foarte întunecat ca atunci când este culoarea la minim, e foarte gri şi foarte slab.

De-a lungul şedinţelor de hipnoză, când Betty şi Becky deveneau neliniştite în timpul unor segmente ale experienţei lor, dr. Edelstein le îmbărbăta. El simţea nevoile lor speciale instinctiv, la momentul potrivit şi în maniera cea mai corectă, încrederea şi precizia cu care controla situaţia erau impresionante.

HAROLD: Becky, te supără ceva, nu-i asa?
BECKY: Da!
HAROLD: Ce anume te supără?
BECKY: Creaturile alea. Mă sperie.
HAROLD: Te sperie? Dar mi-ai spus că ai avut o relaţie foarte apropiată cu ei - ai spus că îţi plac.
BECKY: Ei sunt foarte buni şi nu vor să facă nici un rău. Dar
felul cum arată este înspăimântător.
HAROLD: Arată înspăimântător? Bine, vreau să realizezi că ai trecut deja prin asta şi că nimic rău nu ţi s-a întâmplat! Asa e?
BECKY: Da.
HAROLD: Deci, nu are de ce să-ţi fie teamă. Relaxează-te. Relaxează-te.

I-am cerut lui Becky să le descrie pe acele creaturi în

detaliu.

BECKY: Purtau... ca nişte pantaloni şi o cămaşă, care se îmbinau cu ei, strâns lipite de corp. Ceva ca o - ce

îmi amintea mie era un costum de scafandru, ceva lipit de piele.

Unde se termina costumul?

Aproape de ghete.

JOSEPH: Puteai să vezi unde se termină? Continua în jurul

BECKY: piciorului?

JOSEPH: Da. Marginea, la cel din faţă, cobora în jos, ca un

BECKY: costum de piele şi apoi era o tăietură acolo. Se oprea ca o umbră, mai luminoasă, şi intra în alta mai întunecată. Ca un pantof, sau o cizmă, (anchetator): Poţi să ne descrii ochii?

FRED: Erau ca marmura. Avea ochi mari.

BECKY: Dar deschiderea ochilor? I-ai văzut miscându-se

JULES: cumva?

Nu, nu am văzut nimic, să clipească sau să deschidă

BECKY: ochii, nu.

Aveau urechi?

FRED: Nu pot să văd.

BECKY: Aveau păr pe cap?

FRED: Nu am văzut nici un fel de păr. Capul lor părea ca o

BECKY: pară întoarsă.

Aveau nări?

FRED: N-am văzut nici măcar nas, aşa că nu ştiu.

BECKY: Dar gură?

FRED: Din profil nu avea gură. Dar când s-a întors avea. Era

BECKY: ca o *zbârcitură* pe pământ. Nu o linie, dar ca o linie. Şi nu pot să văd nasul. Sunt o mulţime de umbre împrejur. Singurul lucru pe care pot să-l văd bine sunt ochii. Ca marmura. Arată aşa de înfricoşător.

♦

Dormi puţin. Relaxează-te, relaxează-te. Adânc, mai

HAROLD adânc...

: Ţi-e frică?

JULES:

BECKY:

Da, mi-e frică. Mă sperie felul în care arată, dar nu pot să fac nimic - nu mă pot mişca. Nu mi-e frică de el fiindcă simt că n-o să-mi facă rău. Dar mă sperie prin felul cum arată.Becky privea pe mama ei şi pe omuleţi cum se uitau la cartea albastră.

Cartea aceea era strălucitoare, şi mama le mulţumea pentru ceva, trebuie să fi fost pentru carte...

Instinctiv, şeful grupului deveni conştient că Becky se trezise. Şeful, cel mai înalt dintre ei, a privit în jur, unde stăteau copiii şi bunica şi s-a oprit când m-a văzut stând acolo. Apoi a venit spre mine, s-a întors şi a început să vorbească şi să o privească pe mama. Apoi n-am mai văzut decât întuneric, apoi nimic.

în acest punct, Becky a redevenit inconştientă. Să ne întoarcem la Betty, care examina cărticica albastră împreună cu vizitatorii.

Am început să mă uit la cărticica albastră. Primele trei pagini erau albe ca zăpada. Luminos de albe. Şi am văzut un lucru ascuţit, gri-argintiu ca nişte spirale, - era ca un fel de roată şi înăuntru erau patru lucruri. Nu pot să-mi dau seama, aşa că am închis cartea.

Când Betty a închis cartea, ochii creaturilor erau aţintiţi spre
ea:

Şi ochii lor sunt aşa de caraghioşi. Un moment sunt luminoşi, apoi au o minge neagră înăuntru. Şi se mişcă imediat, mai ales stângul şi...

Betty a căutat disperată să scape de efectul

tranchilizant care într-un fel îi ecrana mintea. Pentru un moment a reuşit şi ne-a povestit următorul schimb de replici:

- Ce faceţi aici? a întrebat Betty.
- Am venit să ajutăm, au spus ei. Ne ajuţi?
- Cum pot să ajut?
- Vrei să ne urmezi? - i-au cerut ei.
- Veniţi de la Dumnezeu? i-a întrebat Betty. Tot spuneţi că aţi venit să salvaţi omenirea. De ce?
- Fiindcă ea o să se distrugă singură.
- Cum pot eu să ajut lumea?
- Vrei să ne urmezi?
- Dacă sunteţi de la Dumnezeu. Dacă sunteţi de la Dumnezeu şi aţi venit aici să ajutaţi vin, dar să nu mă dezamăgiţi.
- Vrei să ne urmezi?

Puterea de rezistenţă a lui Betty a cedat când fiinţele extratereste au privit-o adânc în ochi. întrebarea lor înceată, repetată, „Vrei să ne urmezi“, a răsunat în cel mai adânc cotlon al minţii ei. Dar încă o dată instinctul ei a ieşit la suprafaţă. „Dar copiii mei? Părinţii mei?“. „Sunt în regulă“, a răspuns Quazgaa. „Vrei să ne urmezi?[4]*

JULES: Ce făcea restul familiei?

BETTY: Mi-au promis că n-or să le facă nici un rău. Că or să fie în siguranţă. Mi-au zis: „Vezi ei se odihnesc acolo**. Nu era frică pe feţele lor. Era ca şi cum nu ar fi ştiut nimic. Au zis ei: „Totul e în regulă. Vrei să ne urmezi?**. Tot repeta asta: „Vrei să ne urmezi?*

- Oh, Doamne, a spus Betty încet, arată-mi ce trebuie să fac.
- Nu o să-ţi facem nici un rău, au repetat ei, vrei

să ne urmezi?

Bine, a spus Betty în şoaptă.

LA BORD

BETTY: Mi-a spus: „Treci în spatele meu“. Am trecut în spatele lui, m-am strecurat acolo într-un fel, aşa ca o absorbţie. Şi imediat ce am trecut, a început să iasă prin uşă şi eu am trecut prin lemnul uşii.

J OSEPH: Nu a deschis nimeni uşa?

BETTY: Nu, era chiar în dreptul lor. îl urmam pe lider, şi cred că ei trebuie să aibă ah, rândul lor trebuie să aibă o trecere.

Betty nu mai mergea. Plutea la câţiva inch-i[12] deasupra podelei cu o mişcare ce se potrivea exact cu cea a celorlalţi, aşa cum mergeau toţi într-un singur rând.

Plutesc aşa înainte, pas cu pas, cum se mişcă el. Merg la exact aceeaşi distanţă faţă de el. Ceilalţi ne urmează.

Anumite senzaţii străine pulsau prin trupul ei.

îmi simţeam picioarele foarte straniu. De fapt tot corpul. De parcă nu mai aveam greutate. Era ciudat. Am ajuns afară şi el s-a oprit.

Betty a rămas uimită. în curtea din spate stătea, pe propriile picioare, o navă ovală, ce avea porţiunea centrală puţin umflată

.Aceasta îi priveşte pe investigatori. Cum a putut un astfel de obiect remarcabil să rămână neobservat de către vecini? Am întrerupt relatarea ei pentru a o întreba:

---

12 **inch - 2,54 cm (n.t.).**

RAY: Dar celelalte case? Puteai să le vezi?
BETTY: Nu. Am văzut doar aburi. Numai aburi.
RAY: Când ai ieşit afară, cum anume ţi-ai dat seama că
eşti totuşi în apropierea casei tale?
BETTY: Nu mi-am dat seama. Se vedea doar nava şi un colţ
de casă. Restul era foarte vag şi ceţos. Ca o ceaţă peste tot.

în cursul anchetei, proprietarul de acum al casei ne-a confirmat că zona joasă din spatele casei este favorabilă producerii ceţii. Iar buletinul meteo pentru seara de 25 ianuarie 1967 indica ceaţă deasă în zonă.

DEBBIE: (soţia lui Jules): Dar garajul?
BETTY: Nu puteam să-l văd şi nu puteam să văd partea
opusă casei, pe partea asta. Puteam să văd doar pe stânga, casa, colţul casei, zidul de piatră şi copacul, în afară de asta, totul era ceaţă. Părea că nava a acoperit mare parte din zonă, prea mult pentru ca să pot vedea dincolo.

Betty a încremenit speriată de prezenţa tăcută a ciudatei nave în grădină. Şocul iniţial a făcut loc temerii şi fricii. Quazgaa părea că a simţit asta şi a reasigurat-o pe femeie făcând un lucru remarcabil:

A spus:„Poţi să ai încredere în mine. Priveşte la navă,“ şi a făcut ca fundul navei să devină transparent ca sticla. Puteam să văd prin el!

Când fundul navei a devenit deodată transparent,

Betty a recunoscut înăuntru unele lucruri pe care le văzuse desenate în cartea albastră

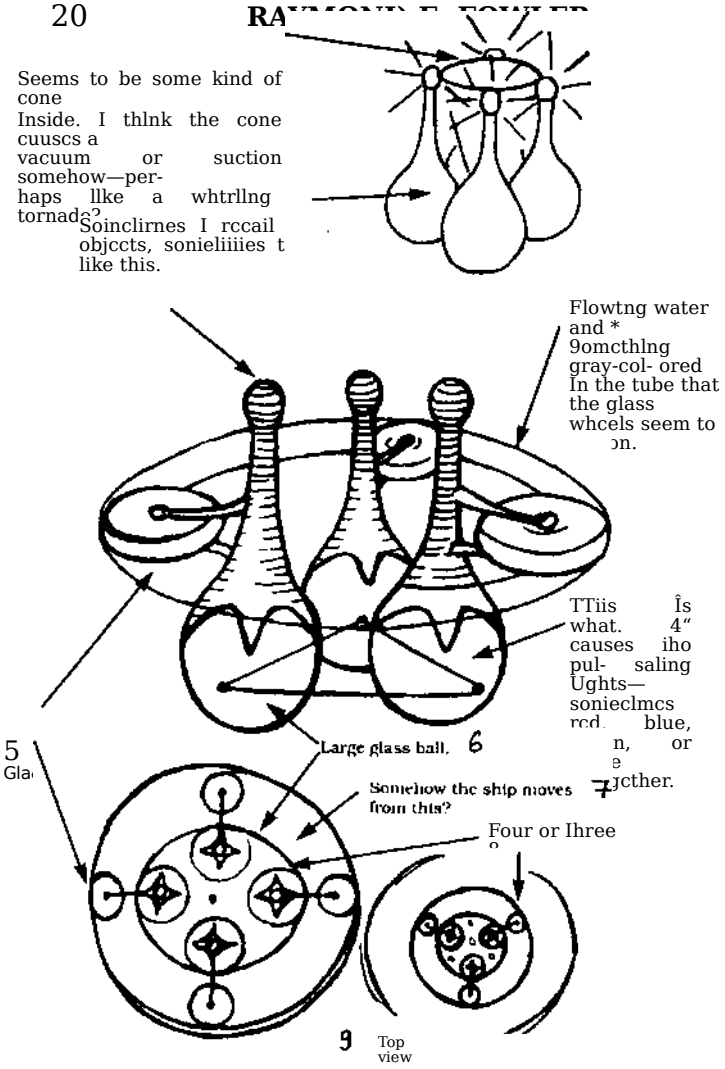
Seems to be some kind of cone
Inside. I thlnk the cone cuuscs a vacuum or suction somehow—perhaps llke a whtrllng tornado?
Soinclirnes I rccail objccts, sonieliiiies t like this.
Flowtng water and * 9omcthlng gray-col- ored In the tube that the glass whcels seem to on.
TTiis Îs what. 4“ causes iho pul- saling Ughts— sonieclmcs rcd. blue, n, or e ucther.
Large glass ball. 6
5
Gla
Somehow the ship moves from this? 7
Four or Ihree
9
Top view

Figura 8. Aparatele din partea inferioara a navei. (5 mai) (1 - Parca e un om înăuntru. Cred că el este cel care cauzează aspira rea sau absoiţia, cumva poate ca un vârtej?; 2 - Uneori îmi amintesc patru obiecte, alteori trei, ca acesta; 3 - Apă ce se scurge şi ceva gri în tub pe

care cercurile de sticlă par să-l rotească; 4 - Asta cauza lumina care pulsa, uneori roşie, alteori albastră, verde sau albă; 5 - Roţile de sticlă; 6 - Globuri mari de sticlă; 7 - Poate că asta mişcă nava?; 8 - Trei sau patru; 9 - Vedere de sus)

Am văzut o parte din lucrurile care erau şi în carte. Erau nişte vergi de sticlă pe fiind, sticlă tăiată şi nişte braţe care coboară şi se strâng, apoi urcă... Şi era lucrul acela într-o parte. Ele se puteau roti pe un tub interior- cu chestia aia gri şi apa aia, cred, sau ceva asemănător [vezi fig 8].

Betty a căutat în van să găsească un punct de referinţă comun cu ceea ce vedea, pentru a putea să-l descrie. „Ce e asta?“ l-a întrebat. „Ce e asta, Quazgaa?“ ‚Am alte lucruri să-ţi arăt“, i-a răspuns el. „Haide! Haide!“

BETTY: Apoi, nava a revenit la culoarea ei, aşa că nu mai era de sticlă, ci argintiu-aurie. Şi i-am văzut picioarele, ele era u aşe

zate pe deal.

Cu alte cuvinte, lungimea picioarelor vehiculului era ajustată din cauza terenului, într-o parte dealul, iar în cealaltă curtea din spate, ceva mai joasă [vezi fig 9]. Quazgaa s-a întors cu faţa la navă şi şi-a ridicat mâna stângă. Instantaneu, a apărut o deschizătură în vehicul.

BETTY: Şi, ah, uşa s-a deschis automat, cred, sau, eu ştiu, el a făcut să se deschidă. Şi-a

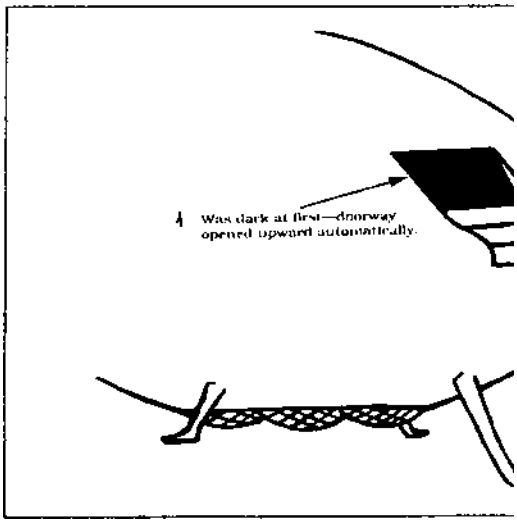

Figura 9. Exteriorul vehiculului (1 - La început a fost întunecat - uşa s-a deschis automat; 2 - Scări; 3 - Picioarele păreau să se ajusteze în funcţie de înclinarea terenului)

ridi cat mâ na. Iar noi ne- am ali nia t. A ţâş nit înă unt ru. Su nt trei tre pte . Im edi at ce el a int rat, am int rat şi eu şi ceil alţi ne- au ur ma t.

Betty s-a trezit plutind într-o cameră mică ce avea pereţii curbaţi. în spatele lor uşa s-a închis automat. Suntem într-o cameră ca o jumătate de balon sau ca un sfert de balon. El s-a retras cu ceilalţi şi a început să vorbească, [vezi fig. 10]. Privesc în jur. Ceva merge în jos pe pereţii

balonului... Unde ies scările el merge în jos... Mă simt foarte uşoară şi rece. Mâinile şi picioarele mele parcă au adormit sau cam aşa ceva. Şi ei încă vorbesc acolo şi privesc la mine din când în când. Oh...grăbiţi -vă! îmi încrucişez braţele. Am obosit să tot stau acolo. Mă

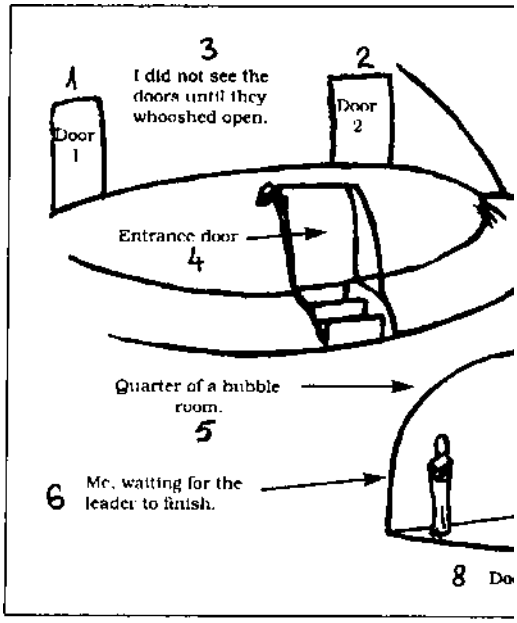

Figura 10. Holul de la intrare (7 mai) (1,2 - Uşa 1,2; 3 - Nu am văzut uşile până când nu s-au deschis faşâind; 4 - Uşa de intrare; 5 - Un sfert de sferă; 6 -Eu aşteptându-1 pe lider să termine; 7 - Liderul şi cele patru entităţi; 8 - Uşa se topea în perete)

simt uşoară. Oh, picioarele miau amorţit, şi mâinile, şi braţele. El tot vorbeşte acolo şi... doi sau trei dintre ei pleacă. Uşa se deschide şi ei ies, apoi se închide.

Apoi Quazgaa vine spre Betty. Două fiinţe rămân încă în cameră şi se uită la ea.

M-a adus acolo unde erau ei şi... spune ceva celor doi despre plecarea lui, să se pregătească *[oftat].* Vor dori oare să mă ducă într-o altă cameră?

Betty şi cei doi plecară, în timp ce Quazgaa rămase.

Aşa, cei doi - unul în faţa mea, unul în spate - şi cu mine am mers către marginea din dreapta a camerei. Şi, o altă uşă s-a deschis şi nici măcar nu puteai să le vezi. Ci doar se ridicau când se deschideau. Şi erau scări acolo, mergând în cerc, aşa mergând în cerc. Păreau că plutesc, dar, picioarele

mele, inutile acum, erau foarte grele acolo. Şi am urcat pe scări. Parcă văd ceva jos. Mergeam pe scări şi urcam şi uşa aceasta se duce jos [vezi fig 11].

în acest punct dr. Edelstein a schimbat banda magnetofonului.

HAROLD: Betty, acum vreau să-ţi aduci aminte unde eşti. Ai spus că „uşa asta a duce jos“.

Când a fost rugată să continue povestea, Betty l-a corectat repede:

Uşa se duce jos. Nu *duce* jos. Dispare jos. Şi acum ei intră în acea cameră.

Betty, aflată încă între cele două fiinţe a rămas uimită de ceea ce a văzut când a

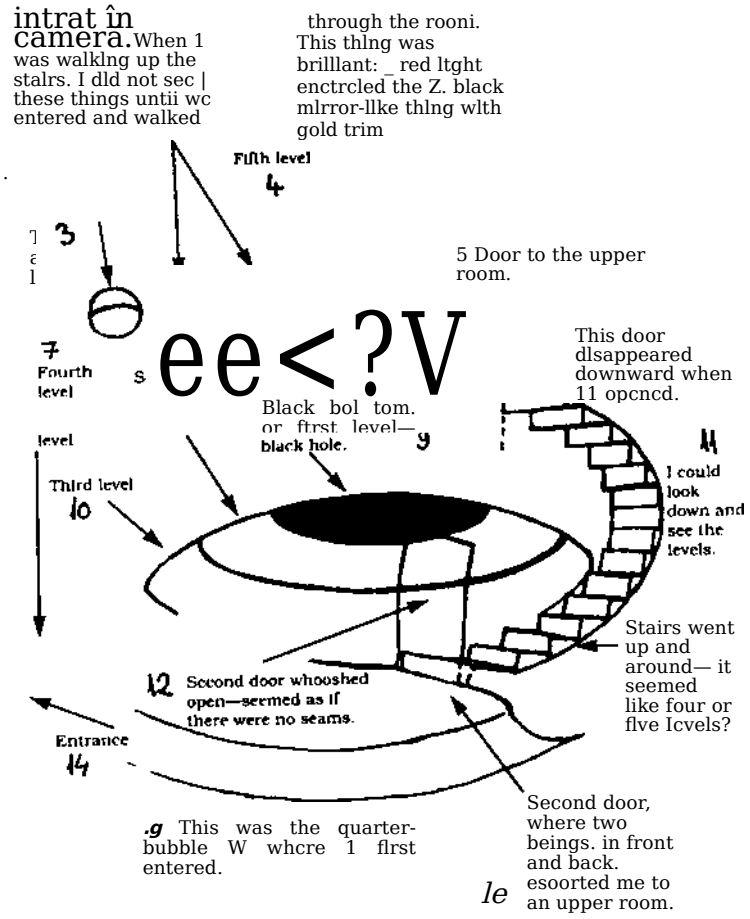
intrat în camera.When 1 was walklng up the stalrs. I dld not sec | these things untii wc entered and walked
through the rooni. This thlng was brilllant: _ red ltght enctrcled the Z. black mlrror-llke thlng wlth gold trim
Fifth level
4
3
5 Door to the upper room.
7
Fourth level
This door dlsappeared downward when 11 opcncd.
Black bol tom. or ftrst level— black hole.
9
11
I could look down and see the levels.
level
Third level
10
Stairs went up and around— it seemed like four or flve Icvels?
12 Second door whooshed open—seemed as if there were no seams.
Entrance
14
.g This was the quarter-bubble W whcre 1 flrst entered.
Second door, where two beings. in front and back. esoorted me to an upper room.
le

Figura 11. Interiorul navei (25 mai) (1 - Când am urcat scările, nu am văzut aceste lucruri, până când nu am intrat în cameră; 2 - Acest lucru era strălucitor. Lumina roşie încercuia lucrurile acelea la oglinzile negre cu rama de aur,
- Acestea seamănă cu valurile; 4 - Nivelul al cincilea; 5 - Uşa către camera superioară; 6 - Aceasta uşă dispare în jos când se deschide. Altele se deschideau în jos şi în lateral; 7 - Nivelul al patrulea; 8 -

Nivelul al doilea; 9 - Fund negm sau primul nivel. Pare ca o gaură neagră; 10 - Nivelul al treilea; 11 - Puteam privi în jos şi să văd navele; 12 - A doua uşă a fâsâit şi s-a deschis - parcă îmbinări; 13 - Scările urcau şi în cerc - parcă patru sau cinci nivele; 14 - Intrare; 15 - Acesta era sfertul de sferă în care am intrat prima dată; 16 - A doua uşă unde două fiinţe, în faţă şi în spate ne-au escortat către camera de sus

)

3

Am văzut acea cutie, ori bancă şi, oh, văd altceva. Este, roşu şi negru. Este negru, conturat cu roşu. Şi e un fel de oglindă, cred, (uşor,) nu ştiu şi părea că sunt în această cameră circulară, nişte linii ondulate, ca nişte ferestre [vezi fig. 12]. Ei mă conduc în linişte şi mă pun pe acea margine îndepărtată, şi mă duc acolo. Acum s-au oprit şi stau acolo. Şi cei doi se retrag. Spun că o să fiu în siguranţă aici pentru puţin timp.

„Cum adică să stau aici?“ i-a întrebat. O forţă nevăzută o reţinea ferm pe loc. Paralizată, cu excepţia mişcărilor capului, se simţea golită şi neajutorată.

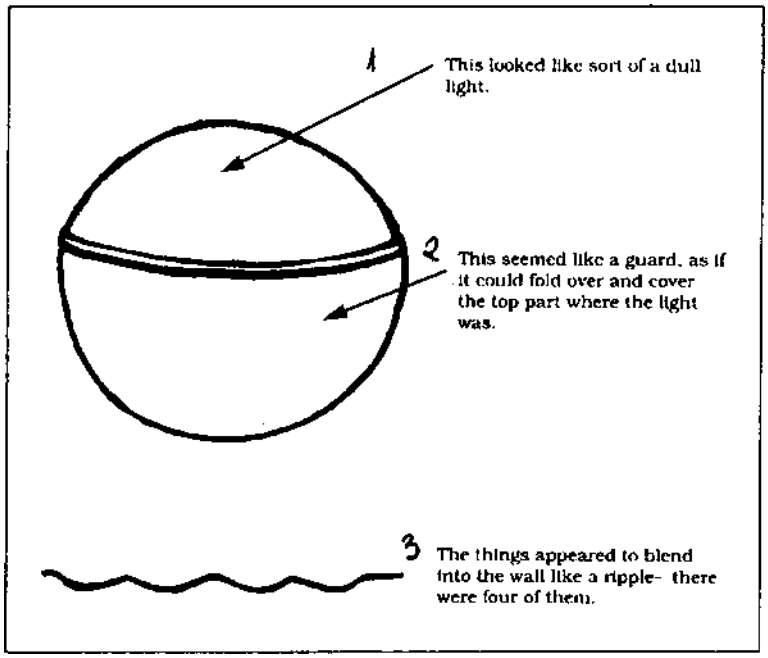
1
This looked like sort of a dull light.
2
This seemed like a guard, as if it could fold over and cover the top part where the light was.
3
The things appeared to blend into the wall like a ripple- there were four of them.

Figura 12. Ferestrele ondulate - „ca valurile" (1 - Aceasta avea un fel de lumină moderată; 2 - Parcă ar fi o apărătoare, dacă s-ar putea îndoi şi să acopere partea de sus unde era lumina; 3 - Acestea păreau îmbinate în perete ca un val - erau trei sau patru)

Când a retrăit acest episod, am văzut spaima reflectată pe faţa ei, înaintea noastră. Pulsul i-a crescut, iar dr. Edelstein a reacţionat imediat.

HAROLD: Betty, sunt doctorul Edelstein. Relaxează-te. Ţi-e frică?
BETTY: Mălasăsingură acolo!

La timp, dr. Edelstein a sugestionat-o pe Betty că el a fost *cu* ea, pentru a-i da sprijinul moral.

în regulă Betty, relaxează-te. Sunt eu. Vreau ca tu să simţi că sunt cu tine pentru a te sprijini. Nu ai de ce să te temi. Poţi simţi cum te părăseşte teama, poţi? Sunt alături. Continuă. Nu ai de ce să te temi.

Vizibil calmată, Betty a încercat să descrie varietatea obiectelor pe care le putea vedea din acel loc. Dar ciudăţenia lor nu-i peimitea să le descrie decât comparându-le cu altele familiare ei.

BETTY: Bine, stauacolo şi privesc în jur; acolo, pe perete
este ca un motiv de frunză şi în vârf ceva, seamănă cu nişte şine, dar nu sunt. Camera are aşa, o formă de cupolă... motive de frunze sunt şi în dreapta, acolo, cu nişte butoni umflaţi pe el, iar acolo sunt scuturi.... şi diferite simboluri... şi masa este într-o parte şi... nu-mi place să mă simt aşa ţinută... Nu pot să-mi mişc decât capul să văd. Parcă ei îmi controlează corpul într-un fel, aşa că sunt fixată, ca într-un loc şi ...ah!
HAROLD: începe să-ti fie teamă?
BETTY: Nu.
HAROLD: Bine, sunt încă alături de tine.
BETTY: Poţisăvezi lucrurile?
HAROLD: Nu, eu nu pot să le văd decât prin ochii tăi. Continuă. BETTY: încerc să văd ce mai este acolo. Nu pot să văd în

spatele meu. Sunt lucrurile acelea aurii, ah, lucrurile acelea aurii - funia şi.aşa, un fel de sul.

Betty între timp aştepta nerăbdătoare întoarcerea fiinţelor extraterestre, pentru a vedea ce soartă i s-a pregătit.

BETTY: Aş vrea că ei să se grăbească. Am obosit să-i aştept.

Devine strălucitoare. Devine din ce în ce mai strălucitoare. *[încet]* Ce-i asta? Văd ceva ca o - mă întreb dacă vine din zid sau ce e? Au deschis ceva, o împing, şi e ceva ca la aparatul de fotografiat [vezi fig 13]. [uşor] Nu ştiu ce este, dar străluceşte mai tare - ah mult mai tare acum. Ce-i asta? Vine cineva, pentru mine. îmi spune: „Vrei să ne urmezi, te rugăm?“ Şi s-au oprit în faţa mea.

HAROLD: Betty, este Quazgaa cel despre care vorbeşti?

BETTY: Nu.

HAROLD: Bine, vreau acum să reţii acest moment. Reţine! Până data viitoare, când vom continua de aici. îţi vei aminti unde ai rămas. înţelegi ceea ce îti spun?

BETTY: Da.

HAROLD: Vei reţine acest moment în subconştientul tău şi data viitoare, când vom continua, vei începe de aici.

Betty şi-a revenit din transă.

Thfs thing suddenly projecled out of the wall.

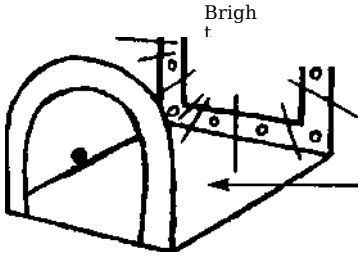

Figura 13. (5 mai) (1 - Alb, lumină albă, strălucitoare; 2 - Acest lucru a ieşit dintr-o dată din zid)

Anchetatorii aşteptau şedinţa următoare cu o curiozitate arzândă. Ce se va mai întâmpla mai departe? Dar au trebuit să treacă două săptămâni până să ne reîntâlnim cu martorele, în biroul de la New England Institute for Hypnosis.

Era o zi fierbinte de iunie. Zumzetul liniştit al instalaţiei de aer condiţionat umplea atmosfera altfel tăcută. Dr. Edelstein a prefaţat sesiunea vorbind la microfonul magnetofonului:

> , Azi este 4 iunie 1977. Este ora 12.21. Aceasta este cont inuarea şedinţei de acum două săptămâni. Betty, vreau să te pregăteşti pentru a intra în transă. Foarte bine. Relaxează-te. Adânc. Relaxează-te. Când îţi voi atinge umărul, lasă-te cufundată în cel mai adânc punct al relaxării pe care l-ai atins vreodată. Adânc, mai adânc, mai adânc... relaxează-te. Acum vreau să te întorci la punctul unde am rămas data trecută. Ai ajuns? Bine. Continuă/*

Am fost uluiţi să vedem cum, săptămână după săptămână, cele două martore îşi reluau povestea exact din punctul indicat de dr. Edelstein. Transa hipnotică adâncă, bine administrată de un hipnotizator calificat, poate produce o aproape totală aducere aminte a tot ce i s-a întâmplat unei persoane. Betty şi Becky erau pornite şi oprite ca nişte benzi de înregistrare biologice! Era fascinant să vezi o demonstraţie practică a capacităţii minţii omeneşti de a memora.

BETTY: Luminile cresc şi uşa se deschide din nou şi vine cineva. Mă bucur că vine, fiindcă mi se părea o veşnicie de când eram singură. Ei alunecau spre mine, nu-şi mişcau picioarele, alunecau. Şi este una din creaturi, ah, sunt două. îşi mişcă mâinile şi îmi spun să merg cu ei. Merg

cu ei. Şi, ah, mă duc înspre centrul camerei. Unul în faţă, celălalt în spate. îi întreb unde mergem acum? Şi ei îmi spun: „Vino aici“. Am mers acolo, în centrul camerei şi m-am oprit. Cel din faţa mea s-a întors şi s-a uitat la mine.

Din nou Betty a fost instruită să formeze familiarul şir indian, intrând între cele două fiinţe. Brusc, s-a trezit scufundându-se printr-o deschizătură în podea.

Stau acolo şi încet, încet suntem coborâţi printr-un tub. Pare un tub argintiu, care coboară uşor. Mergem în jos... mergem în jos. Ne oprim şi una dintre fiinţe îmi spune să trec din nou în spatele ei. Mă duc în spatele ei şi cealaltă trece în spatele meu. Şi uşa se ridică, nu am văzut-o înainte de a se deschide. Uşa părea exact ca un tub clar, drept. Ies într-o altă cameră, care parcă are - parcă are o trapă în vârf, sau aşa ceva. Se pare că razele de lumină de acolo vin [vezi fîg 14]. Nu ştiu ce este, dar e acolo şi ei mă duc aproape de ea.

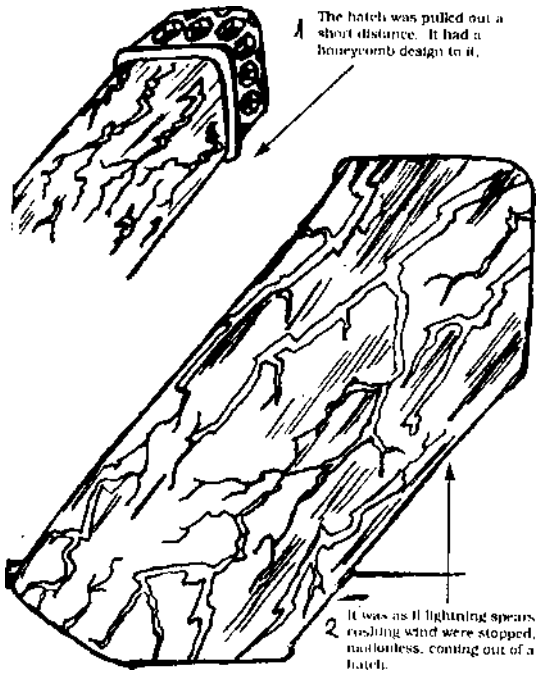
1 The hatch was pulled out a short distance. It had a honeycomb design to it.
2 It was as if lightning spears, cackling wind were stopped, motionless, coming out of a hatch.

Figura 14. Trăznete şi vânt puternic din trapă (17 iulie) (1 -Trapa era trasă puţin afară. Avea un desen, ca un fagure de miere; 2 - Erau ca săgeţi de trăznct şi vânt foarte iute, dar nemişcat, îngheţat acolo, venind prin trapă)

Construcţia rectangulară la care s-a referit Betty ca la o „trapă“ seamănă în aparenţă (dar nu ca mărime) cu drumul închis, instalat pe un aeroport între terminal şi avionul parcat, pentru urcarea pasagerilor în avion. Suprafaţa sa era marcată cu linii drepte şi întrerupte care i s-au părut lui Betty a fi o reprezentare grafică a vântului şi trăznetelor. în acest timp, trapa s-a extins de la perete până la podea.

Când Betty s-a reîntors în cameră, mai târziu, trapa era strânsă la perete, lăsând la iveală o uşă în podea, deasupra căreia fusese extinsă.

Apoi, Betty a fost condusă către o platformă iluminată de sus, de fâşii de lumină orbitoare [vezi fig 15].

Văd lumina asta puternică; străluceşte atât de tare, de parcă ar avea dâre de lumină mici şi subţiri de jur-împrejur, aşa cum faci într-un desen animat în jurul unui bec - avea dungi de lumină, care veneau în jos.

- Vrei să treci sub asta, te rugăm? au întrebat-o creaturile.
- Mai întâi, ce este? a întrebat Betty
- Este doar un fel de purificator.
- Da, dar o să doară?
- Nu, au răspuns entităţile. Doar te purifică.

Şi ei nu m-au atins, dar şi-au întins mâinile, ca şi când m-ar asista. Părea să fie acolo o platformă [*oftat*], şi am păşit pe ea. Lumina era deasupra. E strălucitoare şi are suliţele acelea de lumină care ies din ea. Părea ca şi cum m-ar fi tras în sus.

Platforma însăşi se mişca în sus şi o scălda pe Betty în lumina strălucitoare.

Lumina se făcea din ce în ce mai strălucitoare. Totul era înghiţit de lumină - şi eu eram înghiţită de lumină. Nu ştiu dacă era un acoperiş sau nu, dar nu puteam să-i mai văd. Era doar lumina albă, strălucitoare. Doar stăteam acolo. Nu părea să fie dureroasă. Nu era fierbinte. Era doar lumină albă, în

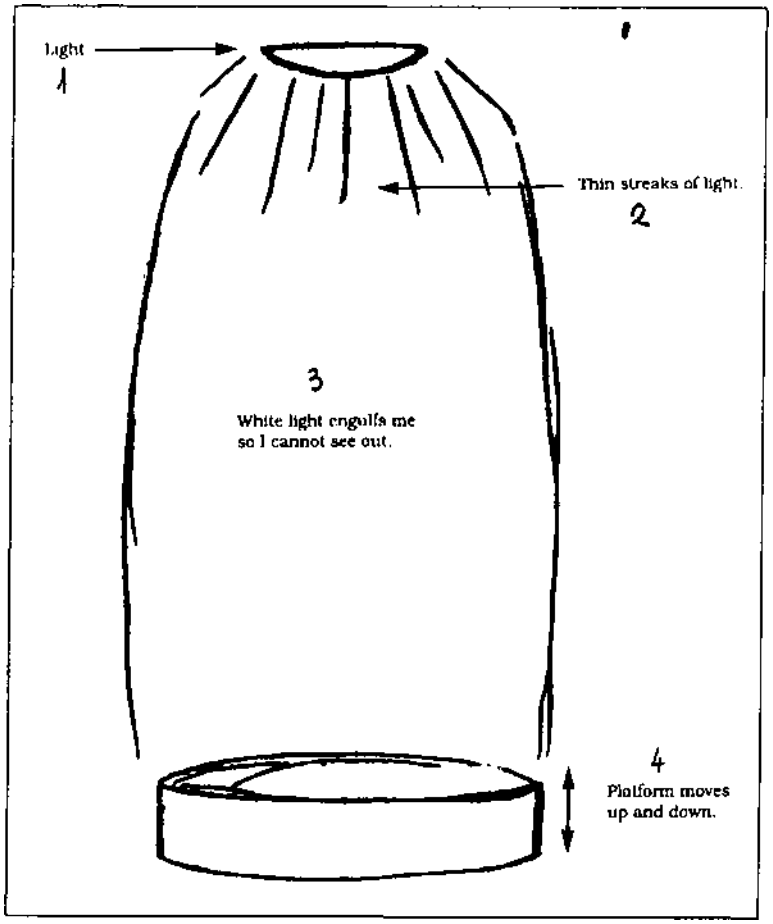

Figura 15. Mecanismul de purificare (17 iunie) (1 - Lumină; 2 - Raze subţiri de lumină; 3 - Lumina albă mă învăluie şi nu mai pot să văd; 4 - Platformă care se mişcă în sus şi în jos)

mine şi peste tot în jurul meu. Acum coboară înapoi. Platforma coboară...s-a oprit.

Betty a păşit de pe platformă, şi entităţile au spus:
-Vrei să ne urmezi, te rugăm? Acum!
- Unde rţtergem? a întrebat ea.
- Urmează-ne doar.

S-au mişcat spre mine, astfel încât să reluăm rândul. Şi am mers într-un alt loc, unde era deschisă uşa .

Betty era în faţa deschizăturii unei camere întunecate în formă de pară [vezi fig 16]. Creatura din faţă a indicat, ţinând mâna întinsă, ca ea să intre.

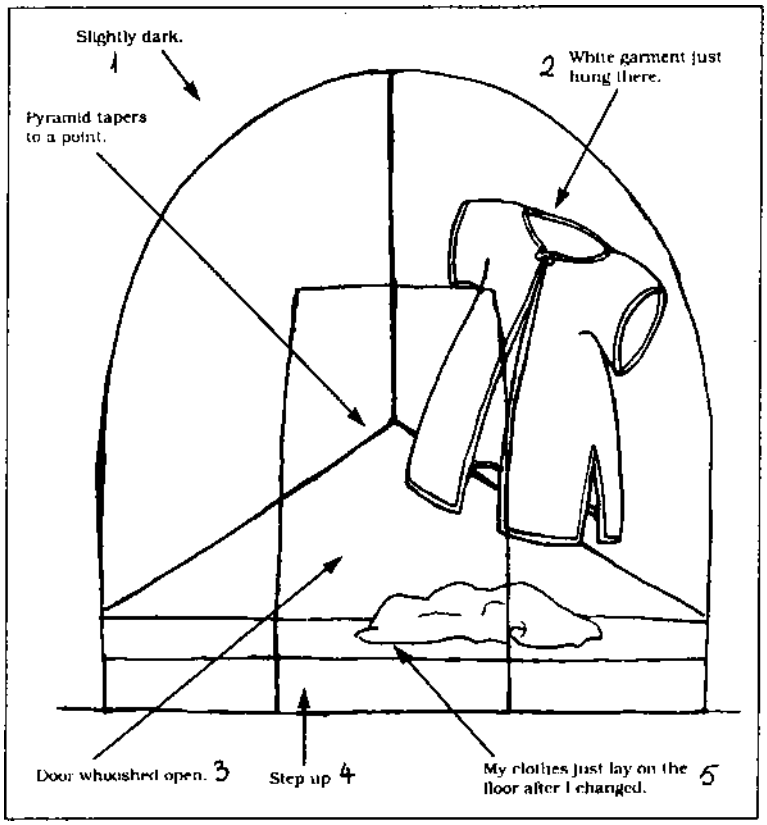
Slightly dark.
1
2 White garment just hung there.
Pyramid tapers to a point.
Door whooshed open. 3
Step up 4
My clothes just lay on the floor after I changed. 5

Figura 16. Camera de schimbare (1 - Uşor întunecos; 2-0 haină albă atârnă acolo; 3 - Uşa care se deschide foşnind; 4 - Intru; 5 - Hainele mele zac pe jos după ce m-am schimbat)

Era un pic întuneric, acolo, şi-a reamintit ea.

-Vrei să te schimbi, te rog? a spus entitatea.

-Nu vreau să mă schimb! a protestat Betty.

-Te rog! Vrei să te schimbi, te rog?

-Dar de ce trebuie să mă schimb?

-Este o haină albă pentru tine acolo, a spus creatura. Vrei s-o îmbraci, te rog?

Acum Betty s-a supărat: Uite ce este, am venit aici de bună voie. De ce trebuie să mă schimb acum?

-Te rugăm, fă-o, Quazgaa te aşteaptă.

-Vreau să vorbesc cu el!

-Te rog, schimbă-te, repetă entitatea. Cererea lui atât dc insistentă a bâzâit în urechea ei, aşa că ea a cedat. Haina albă atârna în aer fără vreun suport vizibil.

Şi el mă împingea să intru în camera de schimbare. Era cam întuneric acolo. Nu-mi plăcea şi i-am spus: „Bine“.Şi a trebuit să păşesc înăuntru. Sunt în cameră şi toată seamănă cu o piramidă într-o parte şi cu o umflătură în partea unde este uşa... Este suficient de mare pentru a putea sta în picioare în ea. Şi e, este haina aceea albă acolo.

Pudoarea lui Betty s-a manifestat în mod clar prin timiditatea cu care şi-a scos hainele.

Şi mi-am dat jos prima haină de pe mine şi m-am întrebat dacă ei se uită la mine. Am luat haina albă şi am pus-o, apoi mi-am scos şi celelalte lucruri. Am îmbrăcat haina aceea albă [vezi fig 17]. Avea o deschidere în faţă şi era largă în jurul braţelor, îmi ajungea până la genunchi şi era strânsă cu ceva la gât. Avea ceva argintiu de prindere, acolo la gât. Avea deschizături în ambele părţi şi una mai mare în spate. Dar în faţă era deschisă complet, aşa că am strâns-o în jurul meu, m-am apropiat de perete şi le-am spus: „Sunt gata" şi uşa s-a deschis din nou. S-a deschis aşa...

Entităţile o aşteptau în faţa „garderobei". A devenit temătoare

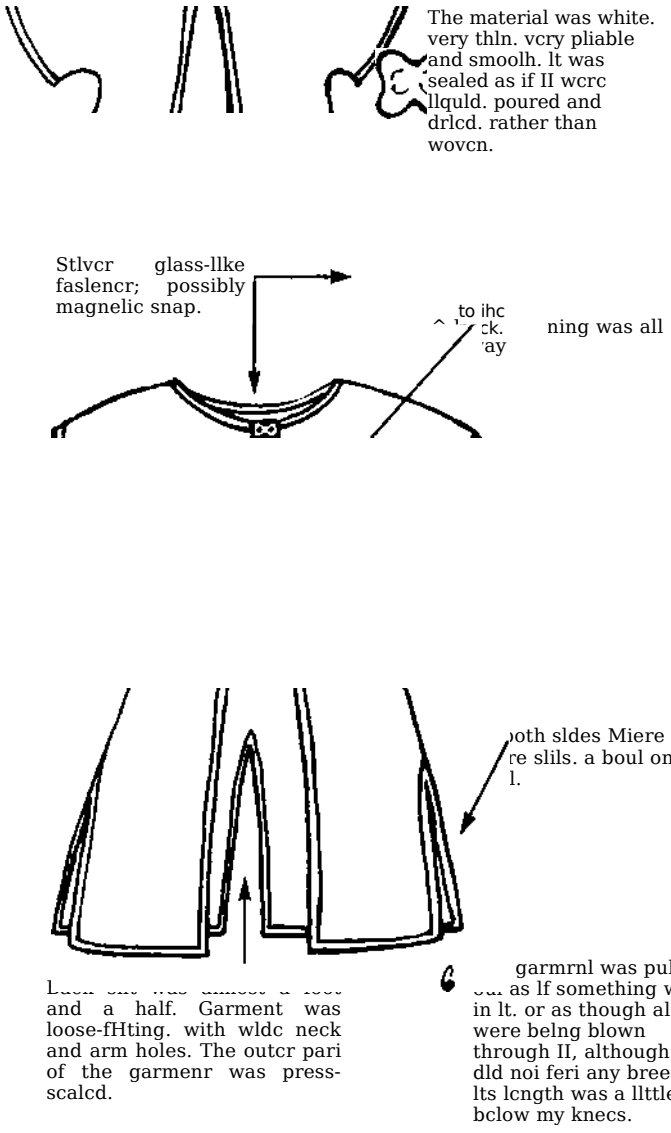
The material was white. very thln. vcry pliable and smoolh. lt was sealed as if II wcrc llquld. poured and drlcd. rather than wovcn.
Stlvcr glass-llke faslencr; possibly magnelic snap.
to ihc
ck.
ay
ning was all
oth sldes Miere
re slils. a boul onc
l.
and a half. Garment was loose-fHting. with wldc neck and arm holes. The outcr pari of the garmenr was press-scalcd.
garmrnl was pulTed
as lf something was in lt. or as though alr were belng blown through II, although I dld noi feri any breezc. lts lcngth was a llttle bclow my knecs.

Figura 17. Haina albă pentru examinare (17 iunie) (1 - Casca era ca de sticlă argintie - poate se lipea ca un magnet; 2 - Deschiderea din faţa era de sus până jos; 3 - Materialul era alb, foarte subţire şi moale, lucios. Era făcut de parcă ar fi fost un lichid turnat şi uscat, mai degrabă decât ţesătură; 4 - Pe amândouă părţile erau deschizături cam de un picior; 5 - Deschizătura din spate avea cam un picior şi jumătate. Haina era largă, cu gulerul liber şi mâneci scurte. Partea de sus se încheia prin presare; 6 - Haina era umflată ca şi cum ceva ar fi fost în ea sau ca şi cum s-ar fi suflat în ea, deşi eu nu simţeam nici o adiere. Lungimea ei era peste genunchi)

şi a început să se roage nebuneşte pentru ajutor. ‚Ah“! se gândea „Ce-o să se întâmple? Ce-or să-mi facă?Oh, Iisuse, ajută-mă!“ Entitatea cea mai apropiată de uşă se pare că a simţit teama ei:

Când am zis asta, şeful acela a privit la mine, cu un soi de surpriză, de uimire. Cred că îmi citea gândurile, fiindcă părea că se mişcă ceva mai încet. Cred că a văzut că mă întrebam ce-o să se întâmple, fiindcă mi-a zis: O să fie în regulă. Urmează-ne. Te rog, treci în spatele meu. Părea un pic preocupat fiindcă se tot uita în spate să vadă dacă trec la locul meu în rând. Celălalt a trecut imediat în spatele meu şi am plecat din nou. Părea că alunecam pe patine cu rotile, ori altceva... a ajuns la un zid, s-a oprit şi uşa s-a deschis...

EXAMINAREA

Betty a intrat într-o cameră strălucitoare. I-am cerut să ne-o descrie [vezi figura 18].

FRED: Cât de mare este?
BETTY: Foarte mare. Mult mai înaltă decât mine. Foarte întinsă, dar se închide spre tine.
FRED: Are colţuri?
BETTY: Nu. Are formă de cupolă. Este rotundă.
JULES: Poţi să vezi sursa de lumină?
BETTY: Vine de peste tot.
JULES: Nava se mişcă?
BETTY: Nu simt că se mişcă. Nu pot să spun, fiindcă sunt doar în camera aceea, clădirea aceea, ce-o fi! JULES: Vezi mobilă?
BETTY: Da, e ceva, o masă sau ceva ca o cutie.
JULES: Vezi cumva dungi de îmbinare pe pereţi sau semne

de îmbinare?

BETTY: Nu, sunt lucioşi peste tot... lucioşi.

JULES: Cum ai intrat acolo?

BETTY: Ei m-au adus.

JULES: Cum te-au adus?

BETTY: De fapt nu m-au atins. A fost aşa ca o putere a lor,
pentru că am intrat *automat*

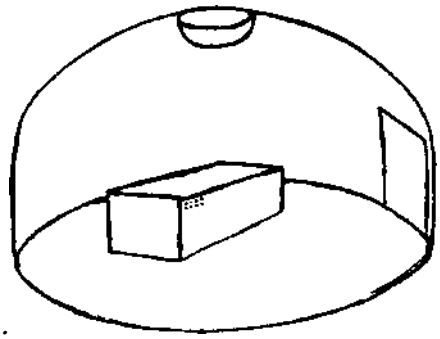

Figura 18. (7 mai) Camera de examinare.

Când Betty a intrat în compartimentul acela, primul lucru care i-a atras atenţia a fost o masă alungită. O privire mai apropiată a revelat ceva ce părea a fi un panou de control pe una din feţe.

Asta i-a reamintit de o masă de operaţie şi s-a cutremurat.

BETTY: Cei doi sunt acolo. Şi am văzut masa sau ce era, asta
e, o masă de operaţie, nu? „Nu vreau să merg acolo!“ Celălalt alunecă dincolo pe partea cealaltă şi... „Nu vreau să mă sui acolo!“ Şi Quazgaa vine acum şi are un costum nou, cu alţii. Vine spre mine...

„O să fie bine“, mi-a spus el, „O să fie bine".

BETTY: Nu ştiu cum m-au luat şi m-au pus pe chestia

aia
plată din centru!
HAROLD: In regulă, bine. Nu-ţi fie frică, fiindcă totul este în trecut. Te-au pus ei pe masa de operaţie sau te-ai urcat singură?
BETTY: Nu. Parcă am plutit acolo într-un fel. Am fost luată
şi pusă acolo.

Examinarea lui Betty de către fiinţele extraterestre a fost partea cea mai plină de emoţii dintre toate. într-o şedinţă de hipnoză, mai înainte, pe 7 mai, lui Betty nu i-a fost permis să retrăiască acest dureros episod. Cu ajutorul hipnozei ea a fost scutită de rolul de participant activ, astfel ca ea să vadă scena aproape ca un observator pasiv.

HAROLD: în regulă acum, vreau să te relaxezi. Poţi să simţi cum te linişteşti. Mai mult şi mai mult. Bine, nu ai de ce să te temi. A trebuit ca ei să te lege, pentru a putea să te examineze? Erai prinsă sau te ţineau?
BETTY: Eram ţinută cumva, fiindcă eu nu voiam acea examinare.
HAROLD: Bine. Relaxează-te.
FRED: Toate fiinţele acelea erau identice?
BETTY: Erau toţi la fel, dar unul era mai înalt.
FRED: Erau îmbrăcaţi la fel?
BETTY: în camera aceea erau îmbrăcaţi în haine diferite.
Hainele erau argintii-strălucitoare [vezi figura 19]. FRED: Erau alţii decât cei pe care i-ai întâlnit în bucătărie?
BETTY: Pielea lor părea mai albă. Poate din cauza luminii.
Nu părea atât de cenuşie.
FRED: Conducătorul era acelaşi din bucătărie?
BETTY: Da, acelaşi.
HAROLD: Ce s-a întâmplat apoi?
BETTY: Era un bloc mare, pe care m-au pus, un bloc

lung şi
mare şi lumini veneau din pereţi, şi... cabluri... cabluri cu ace. Au luat acele ace argintii, erau flexibile şi mi-au pus unul'în nas şi unul în cap! JULES: Ai simţit durere?
BETTY: Da, dar ei mi-au atins creştetul capului şi au luat-o.
Mi-au atins fruntea. Spuneau că *trezesc* ceva...
HAROLD: Relaxează-te un moment, bine? Relaxează-te, relaxează-te. Cobori adânc, adânc într-un loc frumos şi plin de pace, de linişte - tot corpul ţi se relaxează pe măsură ce cobori adânc, şi mai adânc... Bine, continuă Betty.
JOSEPH: Sunt asociatc cu acest experiment şi nişte sunete
anume

?

Skln secmed lumlnous white. uniform was silver-white, wllh whlte gloves. Boots blended into uniform. Eyes scemed to move slowly.

Figura 19. Entilă(ile din camera de examinare (18 mai) (Pielea părea luminos de albă; uniforma era alb-argintie. Cizmele îmbinate cu uniforma. Ochii se mişcau încetişor)

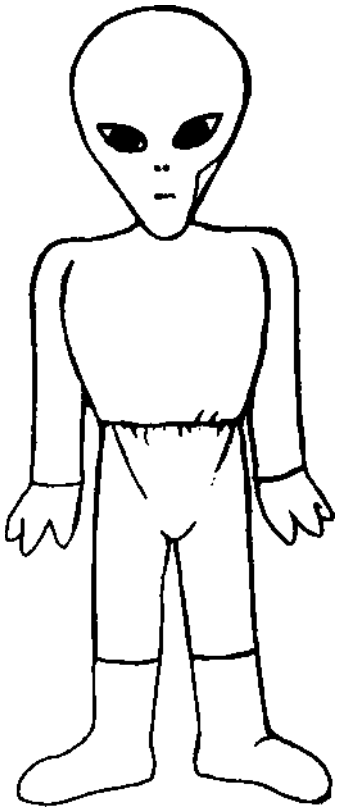

BETTY: Când mi-au înfipt acul în nas, am auzit ceva spărgându-se, ca o membrană sau altceva, ca o bucată de ţesut sau nu ştiu ce au rupt.

JULES: Când a fost introdus acul, a fost ca o sfredelire sau doar o penetrare?

BETTY: Doar penetrare, împingere.

JULES: în care nară?

BETTY: în stânga... stânga.
FRED: Te-au lăsat singură vreun moment?
BETTY: Nu.Voiausă termine cu asta. Şi au mai introdus un
ac în buricul meu. Şi după ce au făcut-o, au început să vorbească unul cu altul.
FRED: La ce erau conectate lucrurile acelea lungi?
BETTY: Nu puteam să văd, fiindcă stăteam culcată.
JOSEPH: Ţi-au spus pentru ce ţi-au introdus acul în buric?
Pentru ce era examinarea?
BETTY: Ceva despre *creaţie,* dar au spus că lipseşte ceva.
JOSEPH: Poţi să ne explici ce au vrut să spună cu asta? BETTY: Cred că era fiindcă am avut o operaţie.

Curând după naşterea lui Cindy, Betty a trebuit să se interneze în spital fiind suspectă de cancer. Operaţia a fost şi mai complicată, fiindcă Betty era însărcinată în luna a patra. Cum starea de sănătate excludea ducerea până la capăt a sarcinii, chirurgii au făcut o hysterectomie. (Din fericire operaţia a fost un succes şi Betty s-a întors curând acasă.)

HAROLD: Betty, relaxează-te. Vreau acum să-ţi spui în mintea ta exact cum ai să te simţi când te vei trezi, apoi trezeşte-te, simţindu-te exact aşa.

Când Betty s-a trezit din hipnoză, Harold a întrebat-o: „Ce crezi?“

„Este de necrezut[4]*, a spus ea.

Mai târziu, în şedinţa din 4 iunie, s-a decis s-o

lăsăm pe Betty să retrăiască examinarea, ca participant. Am început de la punctul când Betty a fost luată şi pusă încet pe masa de operaţie. -Ce vei face, Quazgaa? a întrebat.

-Vrem să te măsurăm pentru *lumină,* i-a răspuns.

-Asta vreţi să faceţi? Doar să mă măsuraţi pentru lumină? -Vrem doar să te măsurăm pentru lumină.

BETTY: Şi,ah, stau întinsă, şi el are obiectul ăla, ah, două

bare într-o parte şi ca un evantai şi lalele în cealaltă

parte [vezi figura 20]. Şi, *ah,-[oftat lung]* nu *[oftat*]... îl mişcă deasupra mea şi ah, spune:

-Nu ai înţeles cuvântul care trebuie, i-a spus Quazgaa. Ai încurcat unele lucruri... Sunt urme acolo... Nu eşti complet plină de lumină.

-Ba cred că sunt plină de lumină! a protestat puternic Betty. Cred, cred că sunt plină de lumină!

-Va trebui să te măsurăm fizic, a răspuns Quazgaa.

-Ai spus că nu va trebui să mă măsuraţi fizic, că aţi măsurat pe alţii, în trecut, în mod fizic, dar nu trebuie să mă măsuraţi pe mine din cauza luminii.

-Dar trebuie, fiindcă sunt nişte urme acolo.

-O să doară? Am crezut că doar o să mă măsuraţi pentru lumină.

Tremur... ia un instrument şi-o să stea deasupra., *[oftat*]. Mă
aflu sub control... control... El ia un instrument şi - ah-h-h! oh!
(respiră adânc şi repede)... De ce trebuie să pui asta în nasul
meu?

Inimile noastre erau alături de ea, în timp ce pe faţa femeii atrăgătoare de pe scaunul hipnotizatorului alternau expresii de frică şi durere. Mâna mea strângea teancul de hârtii, când

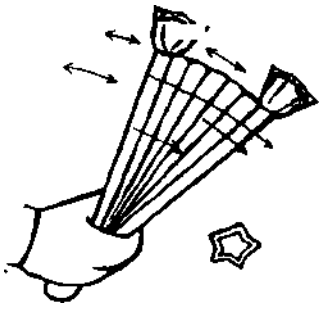

They scanncd or fanned me wlth it.

- Sort of tulip shupo. (Top vtew)

Figura 20 (5 mai) (1 - Ei mă observau sau ventilau cu asta; 2 - vedere de sus - O formă de lalea)

încercam să mă disociez de drama care era retrăită în faţa mea. în mintea ei, ea era în acel moment captiva unor fiinţe extraterestre, ţinută pe un bloc de metal, zăcând în dureri şi terorizată de ciudatele creaturi de pe altă planetă, una dintre ele introducându-i în nară un ac de metal. Respiraţia adâncă şi grea continua, iar faţa ei arăta doar teamă.

El pune drăcia aia în nara mea, şi o împinge şi sparge ceva.

Nu-mi place! Oh, nu pot să mă mişc. Mă doare! El pune lucrul

ăla în capul meu. Oh*...[buzele ei tremură*].

în acest moment, Quazgaa uşurează durerea lui Betty, punându-şi mâna pe fruntea ei şi pe creştetul capului. Corpul lui Betty se relaxează vizibil. „Mulţumesc[44], spune uşor.

Acum Harold pune capăt experienţei, considerând că Betty a trecut prin suficientă teamă şi durere.

Bine, deschide palma. O ridic. Mă simţi că o ridic. Vreau să

simţi căldura mâinii mele intrând în a ta.

Un sentiment de uşurare traversă biroul. Cu toţii trecuserăm prin destule pentru azi.

HAROLD: Poţi să te simţi relaxată. Relaxată. Te voi trezi. Când voi număra până la trei, te vei trezi. Te simţi complet relaxată. Te vei simţi absolut normal... Data viitoare, când vei intra în transă, vei merge imediat la acest moment şi vei începe povestirea exact de aici. Unu - îţi revii din asta, te

simţi din ce în ce mai bine. Doi... trezire completă. Trei!

Lui Betty i-a fost permis să-şi reamintească tot ce s-a întâmplat sub hipnoză. A fost foarte uimită şi s-a întrebat de ce nu a *retrăit* experienţa în şedinţa din 7 mai.

-Nu m-am simţit aşa când am trecut *prima dată* prin asta, a spus ea. De ce sunt mai tulburată acum?

-Fiindcă ai trecut printr-o traumă psihică acum, i-a explicat dr. Edelstein, De asta am întrerupt şedinţa.

-Da, dar *înainte...!*

-înainte nu ai retrăit-o, a spus Harold. Era doar ceva despre care povesteai.

Am apreciat cooperarea ei. Reamintirea acestor stranii întâmplări i-a cauzat multă suferinţă şi mult surmenaj, iar mintea ei, în stare conştientă, se acomoda cu mare dificultate cu acest influx săptămânal de teroare, uitată până acum. Când ea şi-a revenit suficient, după momentele supărătoare petrecute în scaunul hipnotizatorului, am iniţiat o dezbatere intensă.

FRED: La un anume punct, păreai că încerci să te distanţezi de ce se întâmplă, încercând să *nu participi* de nici o parte. Aşa este?

BETTY: Nu. Eram pe masă şi ei aveau acul acela lung şi subţire pe care urmau să mi-1 introducă în nas - mi-am spus că trebuie să facă asta. Şi mă gândeam la ceea ce dr. Edelstein mi-a spus. Nu ştiu de ce, însă înţelegeam asta, ştiţi... încercam să mă distanţez de ceea ce voiau ei să-mi facă.

JOSEPH: Asta se întâmpla atunci când ai zis că ţii situaţia sub control?

BETTY: Da, încercam să văd dacă pot să scap de asta - când
au vrut să-mi introducă acul în nas.
FRED: Dar asta nu prea te-a ajutat.
BETTY: Nu am putut, fiindcă mă simţeam ca şi cum ei îmi
ţineau mâinile cu, eu ştiu, cu nişte
magneţi. HAROLD: Atinge-i mâinile.
RAY: Reci!
HAROLD: Au *fost* şi mai reci.
RAY: Ai văzut ceva care să te ţină?
BETTY: Nu. Nu ştiu cum, dar ei îmi ţineau mâinile şi
picioarele.
RAY: Capul puteai să ţi-1 mişti? Puteai să mişti ceva?
BETTY: Nu cred că puteam să-mi mişc capul.

întrebările noastre au continuat până seara târziu. Ne-am întors la casele noastre, şocaţi şi uluiţi de lucrurile prin care trecusem în ziua aceea.

Va mai dura o săptămână până când Betty va fi din nou condusă, pe calea hipnozei, în camera de examinare din nava extraterestră şi s-a decis să o lăsăm pe Betty să retrăiască în continuare evenimentele ca participant.

Şedinţa de hipnoză din fiecare sâmbătă devenise aproape o rutină. Dar atunci, totuşi, am fost atât de nerăbdători să începem, încât obişnuita întâlnire de la patiserie şi drumul până la biroul lui Harold a părut ca o cursă cu obstacole.

Tensiunea anchetatorilor crescuse, butoanele magne- tofoanelor au tăcut şi Harold Edelstein a pregătit scena pentru şedinţa cu numărul nouă prin familiarul preambul „Azi este 18 iunie, 1977“.

Betty s-a întins confortabil în scaunul de pluş. Simţind că trebuie să cunoască ce s-a întâmplat cu ea, era determinată să afle adevărul. în foarte scurt timp, Betty era adânc sub influenţa vocii calde, dar ferme a dr. Edelstein: „Relaxează-te, adânc, mai

adânc.“ Curând corpul ei era perfect relaxat. Faţa ei era imaginea seninătăţii. în câteva minute însă spiritul ei va fi într-un loc şi un timp unde lucrurile nu vor decurge prea paşnic.

FRED: Betty,vremsăteîntorci la momentul când erai pe
navă şi ei au început să te analizeze.

Mai întâi, Betty a început să povestească liniştit, descriind ce se întâmplă, din unghiul unui privitor.

Da, sunt acolo - ei au lucrul ăla, îl pun în capul meu. Simt durere de la ac şi ei pun mâna pe fruntea mea şi pe creştetul capului şi iau o parte din durere. Dar nu ştiu de ce a trebuit ei să facă asta. I-am întrebat: „De ce trebuie să faceţi asta?“ M-am plâns că ei îmi spuseseră că trebuie să mă analizeze doar pentru lumină, şi nu era vorba despre testele astea. Şi ei mi-au spus că este foarte important să facă asta. Dar n-au spus de ce.
Şi vine unul lângă el cu ceva în mână - parcă e ca o ...hârtie, dar o hârtie ca o plasă, făcută sul [vezi figura 21]. L-a desfăcut puţin ca să-i arate...Quazgaa o priveşte... încă mai am chestia aia în nas *[oftat]* şi el se uita la lucrul acela. îl scot puţin. Ah, mă simt puţin ameţită din cauza lui. El îmi spune: „N-o să mai dureze mult“. încă se mai uită la lucrul acela, ca o plasă de păianjen, ce-o fi. Şi vorbesc despre ceva. Arată cu degetul undeva. Şi acum celălalt bărbat - sau fiinţa aceea - sau ce-o fi el îl strânge la loc... Şi se întoarce către mine... Or să-mi scoată acul din nas. Sper că n-o să doară!

Faţa ei se brăzdează de spaimă şi nelinişte.

îl scoate acum... ah! O senzaţie ciudată *[oftat*]. îl scot şi parcă este ceva ca un fel de minge în capătul

lui - ceva la capătul lui. Ceva mic, nu ştiu ce, la capătul acului [vezi figura 22]. E cam greu să-ţi dai seama ce este *[oftat*].

Betty a descris acul, ca scoţând ceva din cavitatea ei nazală. Ciudat! De unde o fi fost! Cum a ajuns el acolo? Atmosfera în biroul aglomerat era încărcată de aşteptare. Dar cum o întrerupere în acest moment era imposibilă, am notat asta pentru a o întreba ulterior pe Betty. Când a început obişnuita şedinţă de dezbatere, am întrebat-o despre obiectul scos de extraterestri din nasul ei.

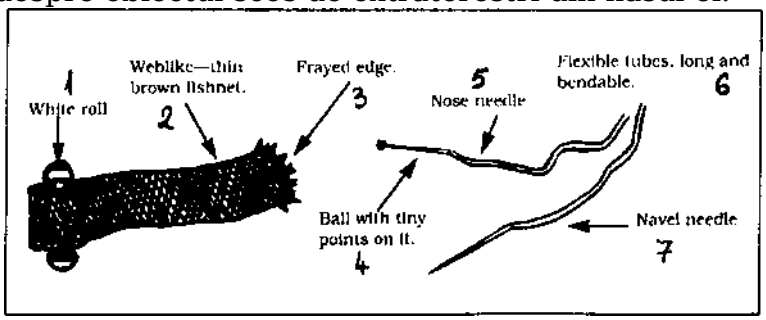

Figura 21. (19 iunie) (1 - Sul alb; 2 - Ceva ca o pânză de păianjen - o plasă de peşte subţire, maron; 3 - Margine destrămată)

Figura 22. Acele folosite în examinării (19 iunie) (4-Bilă cu unele puncte pe ea; 5 - Acul pentru nas; 6 - Tuburi flexibile lungi; 7 - Acul pentru buric)

RAY: Măinteresazămingeacareeraîn capătul acului când l-au scos din nas.

BETTY: Era o bilă mică, şi avea nişte ţepi pe ea.

RAY: Era acolo înainte de a-1 pune în nas? L-ai observat cumva?

BETTY: Nu.

RAY: Nu era acolo când ti l-au introdus în nas?

BETTY: Nu.

RAY: Esti sigură de asta?

BETTY: Da.

Un alt aspect ce a necesitat clarificări

ulterioare a fost banda de hârtie utilizată împreună cu acul introdus în nara stângă a lui Betty.

RAY: Şi hârtia aceea ca o plasă de păianjen. Pe sul, ai
observat cumva semne, scris sau nu avea nimic? BETTY: Era o împletitură ca o pânză de păianjen.
RAY: Ca scaunele acelea împletite, asta vrei să spui? Ca
urzeala de pe scaune?
BETTY: Da. Era unifoimă, peste tot. Dar nu era un material
textil - era maro. Maroniu aşa, ca pielea bronzată. Şi era deşirată pe un sul. A fost deşirată şi era încurcată la capăt. Au vorbit la ea, apoi au întins-o mai mult şi au arătat spre ceva?
FRED: Ai văzut spre ce anume arătau?
B ETTY: Toată era la fel.

După ce au scos acul din nara ei, creaturile s-au adunat ca şi cum ar fi discutat rezultatele analizei fizice a lui Betty. Ea îi privea disperată. Se simţea neajutorată, dezolată, despărţită de orice posibil ajutor omenesc şi de compasiunea cuiva. Răpitorii nu aveau nici un sentiment, mişcându-se şi purtându-se cu răceală şi precizie calculată. Betty se simţea ca un cobai.

Şi acum se duc acolo şi vorbesc[offar]. Oh, o să fiu fericită când toate astea se vor termina *[oftat].* Discută despre ceva
acolo. Acum se uită la mine *[oftat* J. Se întorc din nou...Şi spun că trebuie să mă analizeze pentru procreaţie.

Betty a devenit înspăimântată şi a ţipat neliniştită.

-De ce faceţi asta? Ce e asta?

-N-o să te doară, au spus. Nu-ţi fie teamă, nu o să te doară. -Am crezut că nici cealaltă n-o să doară, a spus ea. Dar m-a durut!

Acum, sub hipnoză, cum Betty a abordat acest nou segment al dureroasei examinări fizice, ea a alternat rolurile de observator şi participant.

Aşa că ei se pregătesc pentru ceva. Sunt undeva la picioarele mele. Fac ceva acolo. Nu mă ating, dar fac ceva.

Betty a încercat să-şi mişte ochii pentru a putea vedea ce se întâmplă, dar vederea ei era limitată de faptul că nu putea să-şi ridice capul.

E ceva acolo pe care-1 pregătesc. Nu pot să văd ce...Acum trag ceva. Acul din nou, cu un furtun la capăt. Trag - parcă trage... Oh! şi deschid cămaşa, şi-o să pună asta în buricul meu. Oh- h-h! Nu-mi place.

Când m-am apropiat de Betty, un val de emoţie m-a înconjurat. La acel moment, devenisem atât de cufundaţi în experienţa ei, încât a devenit imposibil pentru noi să ne disociem din punct de vedere emoţional. Acum, semnele terorii pe faţa ei şi tonul agonizant al Vocii erau prea mult şi pentru noi. îmi venea să urlu din cauza retrăirilor dureroase dezvăluite de ancheta noastră. Dintr-o dată, în mijlocul ţipetelor sale, Betty a trecut de la rolul de participant la cel de observator. Când s-a relaxat, toată lumea a răsuflat uşurată.

îi simt mişcând acul acela prin stomacul meu. S-au oprit *[respiraţie sacadată*]. Şi el pune mâna pe capul meu *[oftează, resptaţie sacadată*]. Acum vorbeşte cu ei despre ceva - ceva despre nişte părţi care lipsesc- sau cam aşa ceva cred că a spus.

Betty avea uneori greutăţi în a interpreta semnalele telepatice primite de la fiinţele extraterestre, mai ales când ele nu se adresau direct.

Oh! împinge din nou... Nu-mi place asta!... Parcă el merge cu acul în jurul organelor mele. Oh, Doamne! S-a oprit din nou. Se duce la ei. Mă privesc, spun ceva despre un fel de test.

Betty a început să plângă nebuneşte şi a urlat la ei: „Nu mai vreau nici un fel de teste. Scoateţi chestia aia din mine!“

Vine lângă mine şi arată - arată diferit. începe să scoată acul. Oh-h-h...Ah! *[încet]* Mulţumesc.

Betty i-a mulţumit extraterestrului fiindcă i-a uşurat durerea punându-şi mâna pe capul ei.

Oh-h-h. Se duce la ei şi vorbesc din nou despre ceva. Par puţin preocupaţi, ca şi când ar încerca să-l convingă de ceva. [urJefe] „Nu mai vreau nici un test!“ Se apropie şi-mi spune că o să fie bine. îşi mişcă mâna deasupra mea şi spune: .lucrurile astea n-or să te doară. Stai întinsă, liniştită.**

Mai târziu, în şedinţa de după sesiunea de hipnoză, am întrebat-o pe Betty despre reacţia entităţilor la această parte a examinării.

R A Y: Ai spus că Quazgaa arăta *diferit* când a scos acul din buric. în ce fel?

BETTY: Părea... ah, nu ştiu. Faţa lui nu era diferită, dar era ceva ce el a simţit, şi părea îngrijorat.

FRED: Cum era îngrijorat? Ce schimbare ai văzut, care indica asta?

BETTY: Nu am văzut. Nu cred că am văzut pe faţa

lui.
Trebuia să fi fost o vibraţie, ceva simţit.
FRED: Ai menţionat la un moment dat că ei au părut
preocupaţi. E cam acelaşi lucru.
BETTY: Dar feţele lor nu arătau nimic. Dar nu ştiu, puteai să
simţi asta într-un fel.
FRED: Simţeai? Asta vrei să spui? O simţeai?
BETTY: Aşa trebuie să fie, fiindcă nu exista pe faţa lor.
FRED: îl simţi doar pe Quazgaa sau şi pe ceilalţi?
BETTY: Nu, doar pe Quazgaa. Ceilalţi doreau să mai facă
nişte teste.
FRED: Nu, te-am întrebat dacă primeai senzaţii de la toate
creaturile.
BETTY: Da!
FRED: Poţi să distingi de la care anume primeşti impresia?
BETTY: Nu, nu pot. Toţi sunt la fel, cu excepţia lui Quazgaa.
Şi n-aş fi putut să-l deosebesc nici pe Quazgaa dacă n-ar fi fost mai înalt decât ceilalţi.
JOSEPH: De unde ştiai că ceilalţi voiau să mai facă alte teste?
BETTY: Fiindcă i-o spuneau şi - ah - el obiecta. Ştiu ce se
spunea şi ştiu că ei au vrut să facă şi alte lucruri.
JOSEPH: Puteai să *auzi* convorbirea dintre ei sau să o simţi?
BETTY: Nu ştiu. Era doar ceva pe care l-am ştiut.
JOSEPH: Ştiai că ei comunică, dar nu ştiai cum.
Spui că vorbeau unul cu altul?
BETTY: Da, vorbeau unul cu altul. Vorbeau despre ce s-a

făcut şi despre ce or să facă. Nu ştiu ce fel de teste mai voiau să facă, dar stiu că doreau să mai facă [7] »

altele.

JOSEPH: înţelegeai gândurile pe care şi ie *spuneau* unul altuia?

BETTY: Poate, dar nu-mi aduc aminte.

Era greu pentru ea să explice cum anume comunicau extraterestrii cu ea. Părea că auzea vocile lor în minte.

Ochii ei ţâşneau înainte şi înapoi. Era încurcată. Entităţile stăteau acolo. Părea că nu se întâmplă nimic şi totuşi ea simţea că ceva *se întâmplă.* Apoi ochii ei au surprins o mişcare de sus şi a înţepenit. A văzut un fel de mecanism coborând din vârful camerei în formă de cupolă, spre corpul ei paralizat [vezi figura 23].

...Ceva sus în mijlocul tavanului coboară. Este ca un ochi mare sau cam aşa ceva... nu ştiu, ca o lentilă. Nu ştiu ce este. Şi coboară, până deasupra stomacului meu. Şi îl aduc foarte aproape!

Betty era vizibil panicată.

Sper că n-o să doară! Oh, nu o lăsa să mă doară... [*pauză lungă].* Măcar nu doare *[pauză].* îl ridică... şi îl aduc din nou deasupra mea.

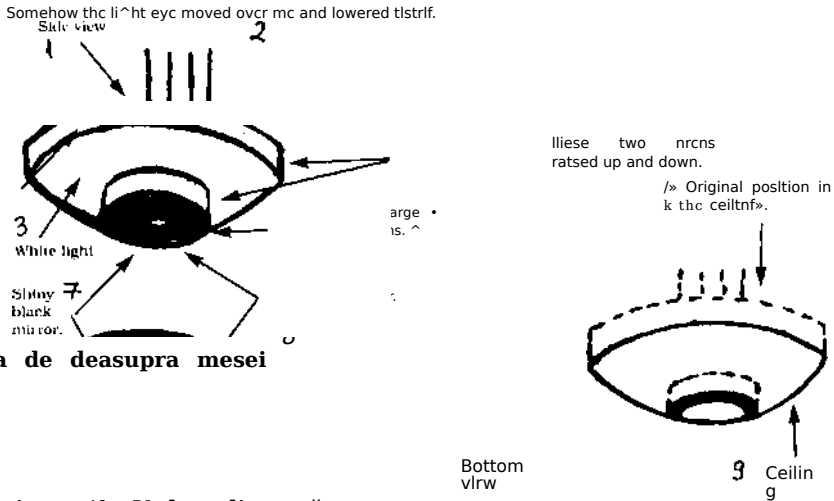

Figura 23. **Lumina de deasupra mesei de examinare (1 - Vedere din navă;**

2 - Ochiul de lumină s-a mişcat cumva şi a coborât peste mine;

- Lumină albă; 4 - Arăta ca un ochi mare, sau ca un obiectiv foto; 5 - Aceste două nave se ridicau şi coborau; 6 - Poziţia iniţială în tavan; 7 - Oglindă neagră strălucitoare; 8 - Lumina albă în centru; 9 - Tavanul; 10 - Vedere de jos; 11 - Lumină albă)

3

Mai târziu, la dezbaterea de după şedinţă, întrebările au avut ca subiect obiectul în formă de lentilă ce fusese coborât deasupra corpului ei.

RAY: *Ochiul* acela coborât din tavan - era legat de ceva?

BETTY: Nu ştiu. Nu vedeam dincolo de el.

RAY: Nu vedeai decât cum coboară?

BETTY: Era legat de tavan, da.

RAY: Din ce părea făcut? Compară cu ceva cunoscut.

BETTY: Plastic şi sticlă.

RAY: Ce formă avea?

BETTY: Era ca un ochi - ştii un ochi oval. Dar piesa rotundă din mijloc era ca o lentilă. Trebuie s-o desenez (vezi figura 23).

- Vezi? a spus Quazgaa, după ce s-a retras lentila. Nu te-a durut!

- Nu, dar celelalte da.

- îmi pare rău, dar a trebuit să fie făcute.

- Cât mai trebuie să stau aici?

- Probabil doar câteva minute, a asigurat-o el. Te rog relaxea- ză-te.

Şi şi-a mişcat mâinile pe deasupra mea. Se duce acolo şi se uită cu ei la ceva. Văd unul, doi, trei, patru dintre ei. Capetele lor sunt aplecate spre ceva. Probabil că studiază ceva acolo.

Oh-h, cât mai trebuie să stau aici? s-a rugat Betty.

Quazgaa a privit înapoi spre ea şi i-a spus: „Durează numai un minut.“

După câteva minute el şi însoţitorii lui mai mici

au venit lângă masa de examinare şi au stat în faţa ei. Quazgaa şi-a ridicat braţele.

Şi îşi mişcă într-un fel mâinile peste mâinile mele.

Cum te-ai simţit- am întrebat-o mai târziu - când Quazgaa şi-a mişcat mâinile desupra ta? A făcut-o de câteva ori?

BETTY:A făcut-o de câteva ori. M-am simţit mult mai relaxată. Mâinile mi le simţeam mai bine. Şi picioarele, şi-a mişcat mâinile şi peste ele. Şi m-am ridicat dintr-o dată şi...

Mintea ei era tulburată. încă nu-i venea să creadă că toate astea i s-au întâmplat. Aproape involuntar, corpul ei s-a ridicat în poziţie şezândă şi ea a început să plutească peste masă.

Şi e ca şi cum aş fi purtată într-un fel, şi luată. Dar nimic nu mă mai atinge! Nu pare[*încet].* Sunt lângă mine, dar parcă sunt purtată spre uşă.

Când corpul ei levita spre peretele unde fusese uşa şi a ajuns la el, a fost strânsă oarecum în poziţia de stat în picioare între două entităţi.

Şi stau în picioare. Din nou unul este în faţă şi unul în spate. Parcă Quazgaa şi alţi doi. Trei sunt undeva mai încolo. Şi cel din faţă îmi spune să-l urmez.

Betty a părăsit zona examinării cu cele două entităţi. Quazgaa şi companionii săi au rămas în spatele uşii care s-a închis şi s-a deschis.

Şi ieşim pe uşă şi suntem în aceeaşi cameră. „Ce e asta?“ Pot să văd ceva mai mult acum din acea trapă. Acum parcă e ca un fagure - cam aşa ceva - nu ştiu ce este. îi urmez şi este locul unde am stat sub lentilă *[Purificatorul*]. M-au adus în camera aceea cu piramida.

Betty s-a întors în camera de schimbat. Şi uşa s-a deschis. Mi-a indicat să mă schimb.

îmi iau hainele, lenjeria îmi alunecă din mână şi încep să mă îmbrac. „Oh, Iisuse, oare ce-or însemna toate acestea?"

CĂLĂTORIE ÎN TERITORIUL EXTRATERESTRILOR

Betty şi-a tras repede hainele. Se simţea în siguranţă în ele. îi ofereau o legătură cu lucrurile familiare - casa, familia, prietenii.

Mă îmbrac şi pun haina pe podea. Şi haina parcă se lipeşte de ea - se lipeşte deşi pe mine nu părea lipicioasă, dar ea s-a lipit acolo. încă mă îmbrac. Mă întreb la ce-or să mă mai supună în continuare.,

Betty a terminat cu îmbrăcatul şi a strigat la răpitori: „Sunt gata! Sunt gata!“

Uşa s-a deschis şi au apărut. Din nou cele două creaturi pitice i-au cerut să le urmeze. Automat ea a fost trasă între ei si au început să alunece fără efort înainte. Betty a reintrat în camera în care era tubul-lift.

Trio-ul a alunecat spre un zid. O uşă s-a deschis şi au intrat într-un coridor, care îi amintea lui Betty de tunelul metroului. La acest punct ea a observat că plutea deasupra a ceva care semăna cu o şină!

Mergem prin ceva asemănător cu un coridor subteran, scorburos. Intrăm într-o altă deschizătură, unde este lumină. Şi e ca o şină pe care mergem, ca o şină. încă mai mergem, alunecăm sau cam aşa ceva. Capul meu este atât de greu. Atât de greu. Abia îl mai pot ţine.Mai târziu am întrebat-o pe Betty dacă a părăsit cumva nava, căci zona pe care o descrie ea părea prea mare pentru a fi încă în interiorul O.Z.N.ului.

BETTY: Nu, nu pare să mai fiu încă în navă.
JOSEPH: Cum ai ieşit din ea?
BETTY: Prin tunelul acela lung şi întunecat.
RAY: Prin tunel, mergeai pe picioarele tale?
BETTY: Nu. Doar atingeam uşor chestia aia neagră.
RAY: Pe ea, sau deasupra?
BETTY: Foarte puţin deasupra. O atingeam uşor. Doar îl urmam pe cel din faţa mea. Celălalt era în spate. RAY: Chestia aia neagră. Ai spus că era ca o şină.
BETTY: Da, ca o şină. Dar nu cum ştim noi că e şina.
RAY: Cât de largă era?
BETTY: Cam cât cartea aceea de acolo.

Am privit carnetul de notiţe. Avea doar 9 inch-i lăţime.

JOSEPH: Nu era mai latră?
BETTY: Nu, cam atât.
RAY:Era din metal, sau, poţi să spui din ce material era făcută? Era una sau mai multe?
BETTY: Nu. Mie mi s-a părut că era ceva asemănător plasticului.
JULES: Cred că erai curioasă unde mergeţi, nu?
BETTY: [încef] Trebuie să-i fi întrebat.

Curând Betty a văzut lumina în faţă.

Acolo este mai multă lumină şi străluceşte - acum am intrat.

Cei trei au intrat într-o încăpere de o formă curioasă, ca o jumătate de cilindru. Patru scaune, ca de sticlă se aliniau pe fiecare parte. Şina mergea printre scaunele neobişnuite, [vezi figura 24]

Aici sunt nişte lucruri făcute din sticlă... sau plastic? Scaune

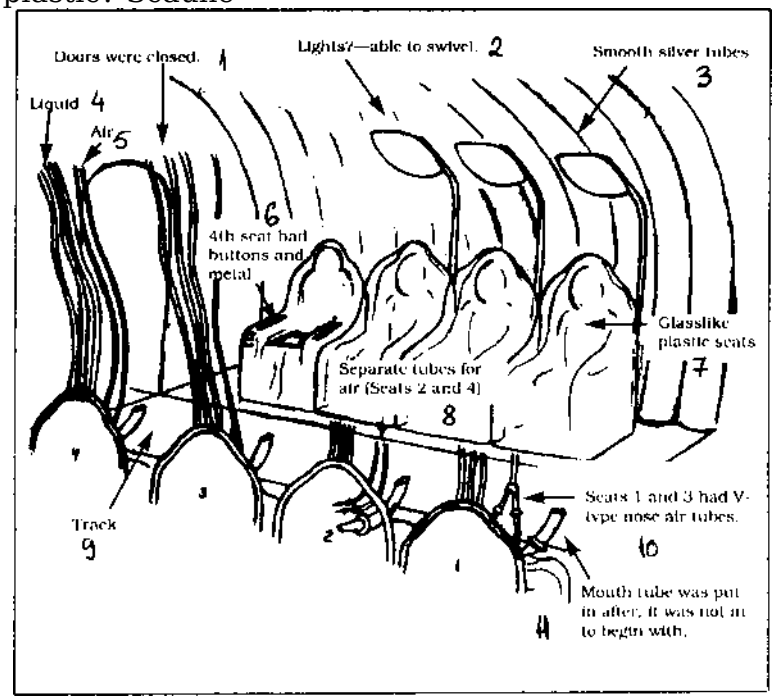
Doors were closed. 1
Lights?—able to swivel. 2
Smooth silver tubes 3
Liquid 4
Air 5
6
4th seat had buttons and metal
Glasslike plastic seats 7
Separate tubes for air (Seats 2 and 4)
8
Track 9
Seats 1 and 3 had V-type nose air tubes. 10
Mouth tube was put in after, it was not in to begin with. 11

Figura 24. Camera cilindrică (1 - Uşile erau închise; 2 - Lumini? - puteau să se rotească; 3 - Tuburi lucioasc argintii; 4 - Lichid; 5 - Aer; 6 - Al patrulea scaun avea butoane şi fâşii metalice; 7 - Scaune de plastic; 8 - Tuburi speciale pentru aer; 9 - Şina; 10 - Scaunele 1 şi 3 aveau tuburile de aer în formă de V; 11 - Tubul pentru gură nu era de la început, a fost pus pe urmă)

transparente din plastic pe-o parte. Şi sunt nişte lumini... Şi sunt: unul, doi,trei şi al patrulea este diferit. Sunt pe două părţi şi e ceva în mijloc şi se închid oarecum cu sticlă. Lucrurile de sticlă sunt sus, ţinute cumva.

Creaturile au pus-o pe Betty să se aşeze pe unul din scaune.

I-au zis: „Vrei să te aşezi, te rugăm“.

- Ce-o să facă astea? i-a întrebat.

- Te rugăm să te aşezi, a zis. N-o să-ţi facem rău.

-

Betty se simţea într-un fel sub controlul lor. Cererile lor politicoase creau iluzia unei voinţe libere, dar, în realitate, îşi dădea seama că alegerea ei corespundea întotdeauna dorinţelor acestora. Voinţa ei părea anulată de puternicele influenţe de dincolo de puterea ei de înţelegere.

Cum s-a aşezat pe scaun, ceva

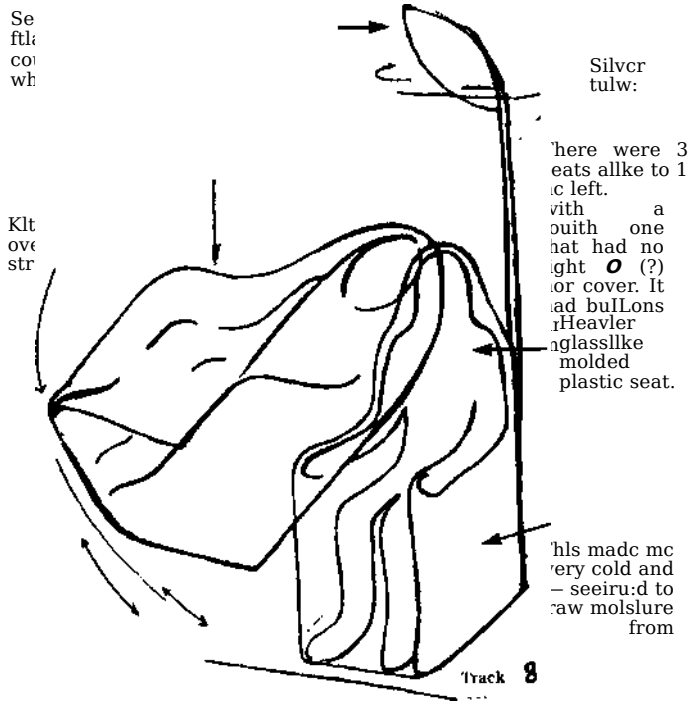

transparent a acoperit-o [vezi figura 25].

Figura 25. Scaunul „rece[14] (1 - Pare să fie de sticlă, luminează - se poate roti - de culoare alba; 2 - Tub argintiu; 3 - Foarte uşoară dar ferma, transparentă, ca sticla, de plastic. Se mişcă în sus şi în jos pentru a se închide; 4 - Se potrivea perfect deasupra şi sub scaun; 5 - Erau trei scaune asemănătoare pe stânga cu al patrulea care nu avea nici lumină nici acoperitură. Are butoane şi fâşii de metal; 6 - Scaun greu de plastic modelat; 7 - Scaunul era foarte rece şi parcă usca umezeala d6 pe mine - ca frigiderul; 8 - Şina)

Am stat jos şi ei au pus chestia aia de sticlă în jurul meu, sau era plastic! Plastic sau sticlă transparentă.

Ai spus că scaunul era de sticlă sau plastic, a întrebat-o Joseph Santangelo mai târziu. Ai stat în scaun? L-ai atins? L-ai simţit cu mâna?

BETTY: Da am stat în el.
JOSEPH: E o diferenţă între cum se simte plasticul şi cum se simte sticla.
BETTY: Cred că era plastic.

Acum Betty a intrat în panică.

Sper că pot să respir aici! *[pauză*] Pare să fie aer. Mă simt aşa de *[încet]* mă simt ca şi cum o să fiu doborâtă din el. Parcă pun ceva rece în el. *[încet*] Oh! Parcă se face frig aici *[resptaţie sacadată*]. E rece.

Respiraţia sacadată continuă. Vocea ei slăbeşte, devenind şoaptă.

E foarte frig. Parcă umezeala a fost uscată în mine... Şi e foarte frig. Umezeala iese din mine.

Ultima ei propoziţie a fost foarte slabă, ca şi când ea ar fi fost enervată. Hipnotizatorul a reacţionat foarte repede.

HAROLD: Eşti acolo ca un observator. Eşti acolo ca observator.
începi acum să te simţi confortabil. Te simţi foarte confortabil. Te simţi din ce în ce mai confortabil? BETTY: Da.
HAROLD: Da?
BETTY: Puţin.
HAROLD: Bine, continuă te rog.
BETTY: [sVab] Uh, mă ţin acolo. E un lucru de

sticlă. Plastic
transparent sau altceva. Şi picioarele mi le simt ciudat de la el.

Betty se simţea prinsă, şi pentru noi toţi adunaţi în jurul ei frica din vocea sa devenise insuportabilă.

Din nou hipnotizatorul i-a adus uşurarea.

HAROLD: Betty! Relaxează-te pentru câteva clipe. Relaxea- zã-te. Simte-te cofortabil.

Corpul ei tensionat se relaxă şi se întinse pe contururile confortabile ale fotoliului. Era timpul potrivit pentru a schimba banda de înregistrare. După câteva minute, i-a fost permisă continuarea relatării bizarei escapade. Din nefericire, lucruri şi mai stranii o aşteptau pe ea şi pe ascultătorii ei.

HAROLD: Continuă de unde ai rămas.
BETTY: Suntînlucrul acela de sticlă. Scaunul acela... Mi-e
frig. Am stat mult timp acolo. Şi uşa [acoperământul] a început să se deschidă şi *[încet*]- uh, au venit pentru mine din nou.

Entităţile au făcut semne spre Betty şi în poziţia şezândă ea a plutit către un alt scaun urât la înfăţişare.

Şi într-un fel în această cameră nu exista greutate, fiindcă doar au făcut semne către mine şi m-au ridicat, cam într-o poziţie de stat pe scaun, dar m-au ridicat. Şi m-au îndreptat către un scaun pe partea cealaltă, asemănător cu acesta. Acum stau jos din nou.

Teroarea a umplut din nou inima ei când i s-a comunicat că o să fie cufundată într-un lichid. Creaturile au asigurat-o că au fost luate precauţii pentru ca ea să nu se înece.

Mi-au spus că sunt trei tuburi... că o să pună

lichidul cu mine aici.

Betty a devenit isterică, „ O să mă înec dacă faceţi asta!“ „Nu, nu o să te îneci“, au spus ei. „O să-ţi dăm ceva. Este un tub-trei tuburi. Doar ţineţi ochii închişi şi o să fie bine.“

O cortină translucidă a acoperit-o ca un giulgiu. Tuburi care se sigilau singure au fost conectate la gura şi la nasul ei [vezi figura 26].

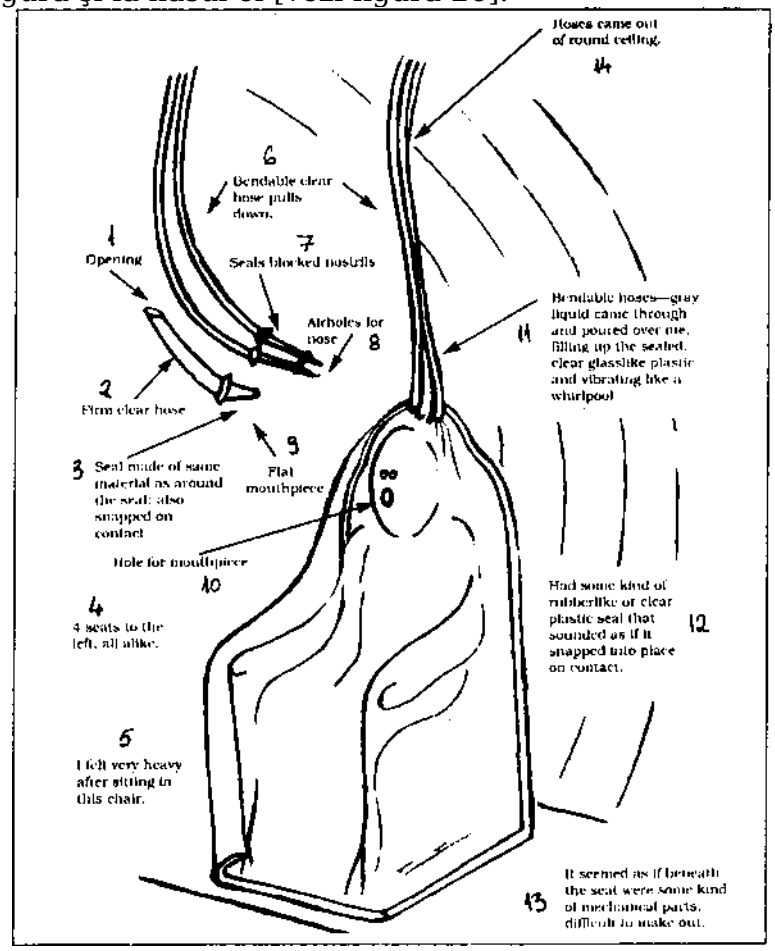
Hoses came out of round ceiling.
14
6
Bendable clear hose pulls down.
1
Opening
7
Seals blocked nostrils
Airholes for nose
8
11
Bendable hoses—gray liquid came through and poured over me, filling up the sealed, clear glasslike plastic and vibrating like a whirlpool
2
Firm clear hose
3
Seal made of same material as around the seal; also snapped on contact
9
Flat mouthpiece
Hole for mouthpiece
10
Had some kind of rubberlike or clear plastic seal that sounded as if it snapped into place on contact.
12
4
4 seats to the left, all alike.
5
I felt very heavy after sitting in this chair.
13
It seemed as if beneath the seat were some kind of mechanical parts, difficult to make out.

Figura 26. Scaunul de „imersiune" (1 - Deschizătură; 2 - Tub neflexibil, transparent; 3 - Sigiliu din acelaşi material ca în jurul scaunului. De asemenea trosnea la contact; 4 -

Patru scaune în stânga, toate identice;
5 - M-am simţit foarte grea după ce am stat în scaun; 6 - Furtunuri flexibile, transparente; 7 - Etanşeitor pentru nări; 8 - Găuri pentru nări; 9 - Loc larg pentru gură; 10 - Gaură pentru gură; 11 - Furtunuri flexibile - un lichid gri venea prin ele şi picura peste mine, umplând încăperea formată astfel şi vibrând ca un vârtej; 12 - Avea un fel de închizătoare de cauciuc sau plastic care trosnea când se închidea; 13 - Se pare că sub scaun era ceva mecanic imposibil să fie văzut; 14 - Furtunurile veneau din tavan)

închid asta şi o sigilează. Şi sunt nişte tuburi pe care mi le pun în gură şi în nas. [Ihcef] Oh! Doamne! Şituburile intră în gură şi în nas, nu ştiu cum se etanşează singure.

Mai târziu am întrebat-o dacă simţea aerul venind pe aceste tuburi. în gură sau în nări sau în amândouă.

B ETTY: Da, simţeam aerul venind, da. Ca şi cum trăiam sub
apă. Ştiţi cum , inspirând şi expirând.

Betty s-a ghemuit când un lichid de culoare gri a început să-i curgă în cap şi pe obraji. Şi-a închis ochii şi s-a strâmbat când picăturile au devenit un şuvoi constant şi rapid de lichid.

Au dat drumul unui lichid gri pe capul meu, în acel loc. Şi e, ah, trebuie să îmi aduc aminte să-mi ţin ochii închişi! Mi-a zis să-mi ţin ochii închişi.

Betty a repetat încetişor instrucţiunea primită telepatic, trimisă de una din creaturile extraterestre. „Nu-ţi fie teamă. Ţine-ţi ochii închişi. Nu-ţi fie teamă..“

Lichidul umple locul rapid... Să-mi ţin ochii închişi.

Când lichidul apos a umplut închiderea în formă de scaun, Betty a simţit nişte vibraţii liniştitoare prin corpul ei scufundat.

Oh! e liniştitor - e relaxant... Oh., mă face să mă simt bine. Oh- e bine. Oh e atât de bine! E ca un vârtej vibrând în jur. Şi pot să respir normal, fiincă respir prin tuburile acelea.

Oscilaţiile tranchilizante au continuat. Sentimentul de greutate pe care îl avea Betty la începutul experienţei a dispărut. A devenit una în perfectă rezonanţă cu fluidul ondulator. Deodată, Betty a început, fiindcă o voce telepatică i-a întrerupt reveria.

„Da? Mă cheamă şi îmi spune că-mi va da ceva de băut şi de înghiţit.[44]

Acum Betty devine vizibil supărată.

„Ce e asta? Ce e asta?... Mi-au zis să nu mă alarmez. E ceva prin care trebuie să trec şi s-o iau. Ce este?“

Betty a aşteptat. Curând a simţit un sirop subţire intrându-i în gură prin tub.

Este, cam la o linguriţă sau cam aşa ceva, ce-mi dau ei prin tub. Este dulce. E bună. Oh! E bună. Oh! Ce relaxant! [itocef] Şi... e bună, dulce şi subţire, ca un fel de sirop de tuse. Sunt în scaun şi vibraţiile continuă. Mă simt foarte relaxată, ca un vârtej.

„Ţi-au dat apa-siropul prin tub?“ a întrebat-o mai târziu Fred Youngren.

BETTY: Da, printub.

Betty a simţit că a fost transportată undeva în timpul imersiei în scaunul închis. Mai târziu s-a gândit că aparatura aceea era menită s-o protejeze de efectele dăunătoare ale drumului. Intuiţia ei era bună: se pare că, într-adevăr, acea navă ciudată *a pur- tat-ope* Betty undeva. Evenimentele care au urmat arată că nava a aterizat din nou într-un teritoriu al extraterestrilor.

în sfârşit vibraţiile s-au oprit. Fluidul s-a scurs din incintă, şi aceasta s-a descoperit. S-a oprit şi începe să se golească. Şi nu pot încă să-mi deschid ochii, dar simt că se goleşte. Acum greutatea revine. îmi simt din nou grele mâinile, braţele şi picioarele.

într-un fel, entităţile o controlau pe Betty. Luaseră măsuri de siguranţă pentru ca ea să-şi ţină ochii închişi în timpul imersiei. Curând ochii ei au clipit, s-au deschis şi Betty a văzut că fiecare creatură purta pe cap o glugă [vezi figura 27].

Vin din nou. De data asta au ceva negru pe cap, amândoi. Mă doare capul.. Au ceva întunecat pe faţă - un fel de, ca o *glugă* dar nu chiar. Le acoperă doar capetele.

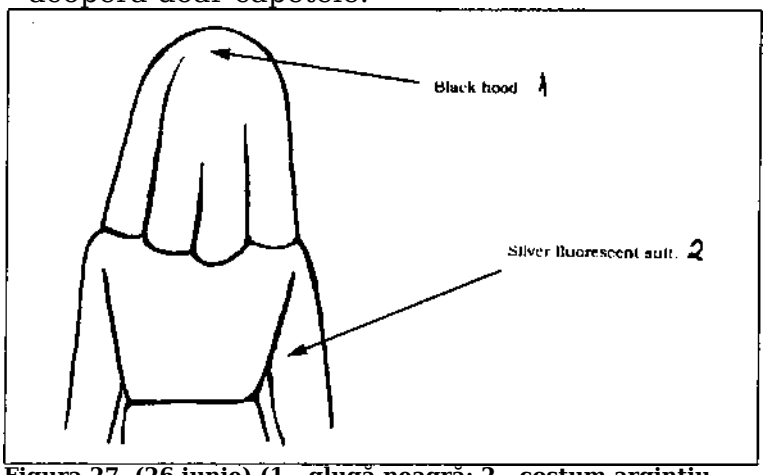

Figura 27. (26 iunie) (1 - glugă neagră; 2 - costum argintiu fluorescent)

„Lucrul acela negru era cumva ceva care să le permită să supravieţuiască? Pentru menţinerea vieţii[44]? a întrebat-o Joseph Santangelo.

BETTY: Nu părea aşa ceva. Părea o glugă neagră deasupra

hainelor, ca o acoperitoare.

Una din creaturi a păşit în faţă şi a atins ceva pe scaun.

Cel din faţă s-a aplecat puţin şi a atins ceva. Nu ştiu dacă a fost buton sau altceva.

Imediat mâinile şi braţele ei au devenit mai uşoare.

Am început să mă simt mai uşoară. Dar piciorul stâng este încă greu.

„Urmează-ne, te rog“, a zis. Betty s-a luptat să se ridice din scaun. Deodată, din nou. ea a fost într-un fel pusă între ei doi.

Mai târziu, am întrebat-o dacă era udă când s-a ridicai de pe scaun.

BETTY: Da, eram.
JOSEPH: Cum ţi s-au uscat hainele?
BETTY: Nuştiu.
JOSEPH: Nu te ţineau?
BETTY: Bada.’

Apoi trio-ul a plutit din nou deasupra şinei negre. Se mişcau în direcţia opusă celei prin care au intrai în camera semicilindrică. Când au ajuns în celălalt capăt al camerei, o uşă s-a dcschis. Dădea spre un tunel.

Şi mergem prin acel tunel. Pare un tunel întunecat. Au glugile pe faţă. Este foarte întunecos.

în timpul dezbaterilor, mai târziu, Betty a descris alunecarea de-a lungul tunelului: „Oh, nu era un tunel uriaş. Avea înălţimea acestei camere, poate chiar mai mic. Dar glugile întunecate ale creaturilor erau o imagine înspăimântătoare**.

Costumele lor erau strălucitoare, şi datorită glugilor întunecate pe care le aveau păreau că nu au cap. Păreau decapitaţi. *[încct]* Vreau înapoi!

„ Poţi săne descrii aceste glugi?*' a întrebat Jules Vaillantcourt, mai târziu.

BETTY: Doar negre. Nicio strălucire. Doar stofă neagră,
fiindcă se amestecau cu tunelul, aşa că tot ceea ce vedeam erau costumele strălucitoare.

JULES: Care era sursa de lumină în tunel? Ai spus că era într-adevăr întuneric.

BETTY: Costumele. Costumele erau singurele lucruri luminoase.

Costumele argintii ale creaturilor erau singura sursă de lumină în întuneric, abia luminând drumul. Dar puţina lumină care era i-a permis lui Betty să vadă că era tăiat în stâncă.

Pot să văd lucruri cioplite. Oh, capul meu este atât de greu. încă mai mergem în tunel. Merg împreună cu ei.

Mai târziu Jules Vaillancourt a întrebat-o:

JULES: Era ca interiorul unui furtun de grădină sau ca un tunel de mină?

BETTY: Cioplit, ca un tunel de mină.

Din când în când treceau pe lângă deschizături ale altor tuneluri cu care se intersecta.

Cum ai putut să le vezi?

Datorită costumelor. Lumina venea din aceste costume şi treceam pe lângă alte tunele, pe lângă deschizăturile lor. Vedeam că sunt acolo, când treceam, ca nişte găuri întunecate.

Erau... Desigur nu puteai să vezi cât de adânc mergeau acele tunele. Cum mergeai, ai simţit cumva vreo schimbare de temperatură?

Nu, doar răcoarea obişnuită.

Cât de mare era viteza? Vedeai vreun trafic? Vreun semn că ar exista alte fiinţe?

Nu.

Nu ai atins niciodată sina? Aţi fost mereu deasupra ei?

Nu, nu puteam să ating nimic cu mâinile sau cu picioarele, fiindcă erau prea grele, sau cam aşa ceva

JULES:

BETTY: Betty voia să meargă înapoi, dar se găsea

JULES:

BETTY:

JULES:

BETTY:

RAY:

BETTY:

complet neajutorată. Oh! Mă doare capul, *[oftat]*

Şi acum mergem un pic în sus.

Brusc, şina se îndreaptă în sus. în faţă apare o oglindă lucioasă.

Şi mergem către un fel de oglindă, sau sticlă [vezi figura 28].

S-a strâns ca pentru o coliziune, care însă nu s-a realizat niciodată. Trio-ul a trecut prin materialul argintiu, fără să întâlnească nici o rezistenţă.

Şi ei merg dincolo! Şi mergem prin ea - dincolo de oglindă!

Betty a privit uimită cum au trecut prin oglindă şi au ieşit din tunel într-un loc unde era o atmosferă roşie. „Roşul arăta ca razele infraroşii “- a explicat ea mai târziu. Era ca o vibraţie prin aer. Costumele lucitoare ale entităţilor reflectau această culoare strălucitoare a noului mediu ambiant.

Sunt într-un loc unde totul este roşu. Atmosfera este roşie,
roşu aprins. Şi costumele lor sunt roşii. Numai obiectul acela
de pe cap arată roşu negricios.

Mai târziu, în timpul dezbaterii, Joseph Santangelo i-a reamintit: Ai spus că ai văzut roşu. Era orizontul?

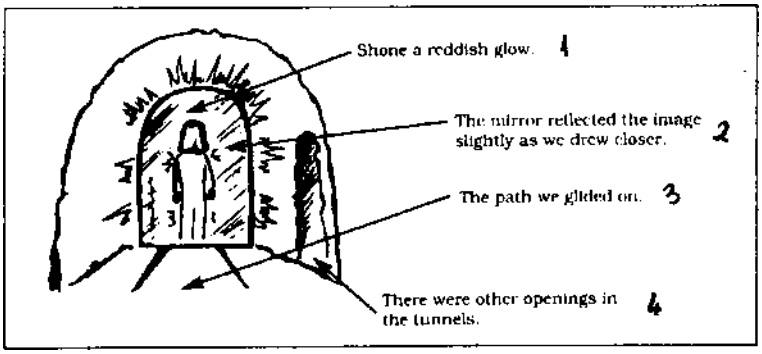
Shone a reddish glow. 1
The mirror reflected the image slightly as we drew closer. 2
The path we glided on. 3
There were other openings in the tunnels. 4

Figura 28. Tunelul (1 - strălucea o lumină roşiatică; 2 -oglinda reflecta imaginea vag pe măsură ce ne apropiam; 3 - şina pe care alunecam; 4 - erau şi alte deschizături în tunel)

BETTY: Asta a fost după ce am ieşit din tunelul întunecat.

Era roşu peste tot.

JOSEPH: Pe jos? Deasupra? înainte? în spate?

BETTY: Da, totul era roşu, cu excepţia şinei pe care eram.

Era închisă la culoare, ca negrul, dar cu reflexe roşii.

Şina neagră se întindea înainte între două clădiri cu nişte deschizături ca ferestrele.

Am mers în acel loc, şi sunt clădiri acolo - un cvartal de locuinţe cu deschizături.

„Ai putut vedea structura clădirilor? a întrebat Jules Vaillantcourt. Semănau cu ale noastre?"

BETTY: Păreau să fie din ciment.

JOSEPH: Era ceva asemănător unui peisaj sau...

BETTY: în zona roşie, nu. Nu era nici un fel de vegetaţie.

HAROLD: Frunziş?

BETTY: Nu.

JOSEPH: Era ca un nor roşu?

BETTY: Nu, era pământ şi erau clădiri, dar nu era

viajă
vegetală. Numai pământ şi clădiri.

Evident, scena era distantă şi nu prea clară.

Tot ce poţi face este să realizezi forma lucrurilor. Şi acum trecem - oh, mergem undeva unde sunt nişte fiinţe.

Betty a privit cu oroare ceea ce vedea mişunând pe clădiri, [vezi figura 29].

Şi aceste fiinţe sunt - au doi ochi rotunzi ca o minge şi sunt o mulţime. Oh! sunt înspăimântătoare! Au mâinile şi picioarele slabe, iar ochii lor pot privi în direcţii diferite în acelaşi timp şi se pot căţăra exact ca maimuţele. Pot urca şi coborî repede,

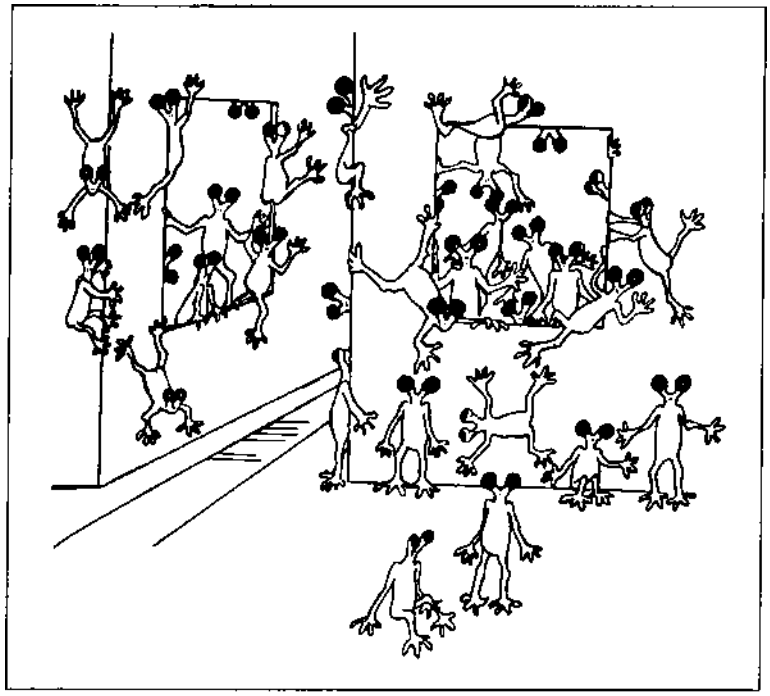

Figura 29. (19 iunie) Maimuţele.

sus şi jos, împrejur, înăuntrul şi în afara ferestrelor. Sunt peste tot!

Ciudatele creaturi nu aveau cap. Aveau doi ochi mari, care se găseau în vârful tulpinilor ce ieşeau din vârful corpului lor. Şi acele tulpini se mişcau independent una de cealaltă.

Betty a devenit agitată când au trecut pe lângă înfricoşătoarele creaturi. „Ce sunt astea?“ „Ce sunt astea?“ - a ţipat ea. Entităţile n-au răspuns.

Dar ele sunt peste tot în jurul nostru. Peste tot. Peste tot în jur, şi se uită la noi.

„Era vreo animozitate între creaturi şi maimuţe?*' a întrebat-o dr. Edelstein, mai târziu.

BETTY: Creaturile poartă glugile pe ei.

Ochii mari ai creaturilor priveau prosteşte la Betty şi companionii ei, care alunecau mai departe. Când au trecut fără probleme, Betty a oftat de uşurare.

„Mai era altceva în zona roşie? - a întrebat dr. Edelstein.

BETTY: Doar clădirile şi creaturile acelea.

Şina îi ducea mai departe.

Suntem în zona roşie. încă mai mergem pe asta - nu ştiu dacă e o scară rulantă sau altceva! Se pare că mergem înainte... şi ajungem la...

Cei trei s-au apropiat de o membrană circulară [vezi figura 30] şi au trecut dincolo tară nici un fel de rezistenţă, într-un loc cu o atmosferă verde.

Mai târziu, Joscph Santangelo a întrebat-o: „Când s-a schimbat în verde? Adică, s-a schimbat dintr-o dată sau treptat?**

BETTY: Nu, am mers o vreme şi am văzut chestiile alea
[maimuţele]. Apoi a început să se schimbe.

Figura 30. (26 iunie) Intrarea circulară dintre atmosfera roşie şi cea verde.

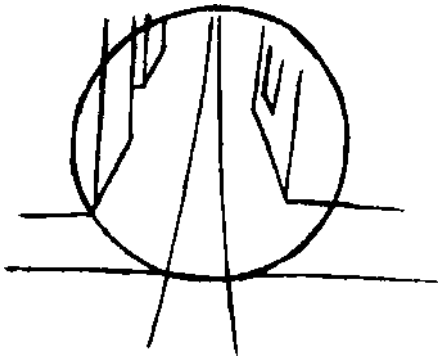

Şina s-a curbat în sus. Următoarea zonă era vastă.

Era frumos acolo. Dar e aşa de frumos şi suntem încă pe acel lucru. Suntem acum în atmosfera verde, ei îşi scot glugile şi parcă e ceaţa unei mări într-o parte. Frumos. Şi suntem ca pe un pasaj îngust, o limbă de pământ, îngustă şi alunecăm peste ea şi acolo, într-o parte, văd - nu ştiu dacă sunt peşti sau altceva. Parcă e o combinaţie între un peşte şi o pasăre. Şi parcă e ceaţă peste tot şi aburi, dar totuşi e lumină, astfel încât pot să văd. Şi mergem undeva. Nu ştiu unde este, clar în sus, dar se pare că mergem undeva anume.

Betty privea atentă plante ciudate învăluite în aburi şi un complex de clădiri îndepărtat. Absoluta vastitate a acestui teritoriu îi copleşea simţurile. Unde era? Ce loc era acesta? îi amintea de un legendar regat subpământean.

Verdele străluceşte şi e frumos. Oh! e atât de frumos. Cel din faţă mi-a spus: „Vezi, ţi-am zis să nu-ţi fie teamă“. Sunt o mulţime de lucruri diferite pe care le văd, dar pe care nu le pot descrie. Sunt pur şi simplu neobişnuite şi diferite. Plantele sunt diferite. Sunt asemănătoare unor tulpini lungi care ies în bucle şi au culori diferite. Dar sunt verzi!

Betty era încurcată şi frustrată că nu putea descrie verbal ceea ce vedea.

Nu ştiu cum vine asta, doar dacă eu doar simt sau gândesc culorile. Fiindcă e verde peste tot şi totuşi pot să văd culoarea atmosferei. Ajungem... *[pauză]* Trebuie să fie un oraş sau ceva

asemănător, fiindcă acolo sunt clădiri - sau altceva, în faţă. E doar... *[pauză*] Nu am cuvinte prin care să explic ceea ce văd.

Dintr-o dată Betty şi companionii ei au ajuns la o gură. Alte şine asemănătoare se încrucişau în zonă. S-au oprit ca să lase ceva să treacă. Betty privea năucită. Mai târziu, n-a găsit nici un cuvânt ca să descrie acel lucru.

Ne-am oprit fiindcă era ceva alb acolo. E ceva alb. Nu ştiu ce este! E ceva ca o - nici nu pot să explic, *[oftat*]

, Ai menţionat pornirea şi oprirea, i-a reamintit Fred Youngren, puteai să simţi încetinirea sau accelerarea? Stai ca în maşină sau în tren şi simţi accelerarea? Puteai să simţi asta?

FRED: Da.

BETTY: Da, dar când te-ai oprit, te-ai simţit împinsă înainte? Şi când au pornit te-ai simţit împinsă în spate?

BETTY: Nu. Nu a fost nici o împingere. Ne opream pur şi simplu, încet şi asta era. Nu era o oprire rapidă.

FRED: Foarte liniştită?

BETTY: Da.

Oprirea a fost scurtă şi în curând erau din nou în mişcare.

Betty a fost fascinată când şi-a fixat privirea către o clădire care semăna cu o piramidă. Pe culmea ei era fixat un cap sculptat.

în dezbaterea de mai târziu, Jules Vaillantcourt i-a solicitat o descriere completă.

JULES: Să ne întoarcem la piramida pe care ai văzut-o.

BETTY: O piramidă. Cu o muchie albă.

JULES: Unde era muchia albă? Şi celelalte trei muchii erau albe?

BETTY: Era ca o - bine, să văd dacă pot să explic... dacă ai o stea regulată ca asta, bine? Să luăm de exemplu o stea. Avea marginile asemănătoare cu ale unei stele, dar era tăiată exact la mijloc, în centru. Şi apoi ai din nou steaua.

JULES: Adică, era ca o margine pictată sau o sursă de lumină?

BETTY: Era albă, mergând pe toată marginea.

RAY: Ca şi când ai lua un cuţit şi ai tăia muchia ascuţită şi ai face o muchie plată, pe care o vopseşti în alb?

BETTY: Da, şi apoi în vârf era capul, chiar în vârf. Acolo nu

era alb. Se oprea la un moment dat şi acolo era capul

acela mare - totuşi ajungea la un punct.

Ce reprezenta capul? Ai putut să vezi?

RAY: Părea un cap de egiptean şi avea ca -

BETTY: ştiţi, cum îşi poartă ei căciulile? Era un cap obişnuit. Nu era gras, ca Sfinxul -

JULES: Sfinxul are o faţă mare şi grasă. Acesta

BETTY: avea 11 pene, era efeminat, dar totuşi bărbătesc. Crezi că poţi desena o schiţă acum?

Pot încerca, dar nu am văzut prea bine trăsăturile. O să înccrc să-l desenez, dar era bărbătesc-femeiesc. O combinaţie între ele [vezi figura 31].

I-am cerut unele clarificări asupra unui punct.

RAY: Aispuscăzburaipestepiramidă.înceerai.?Ai

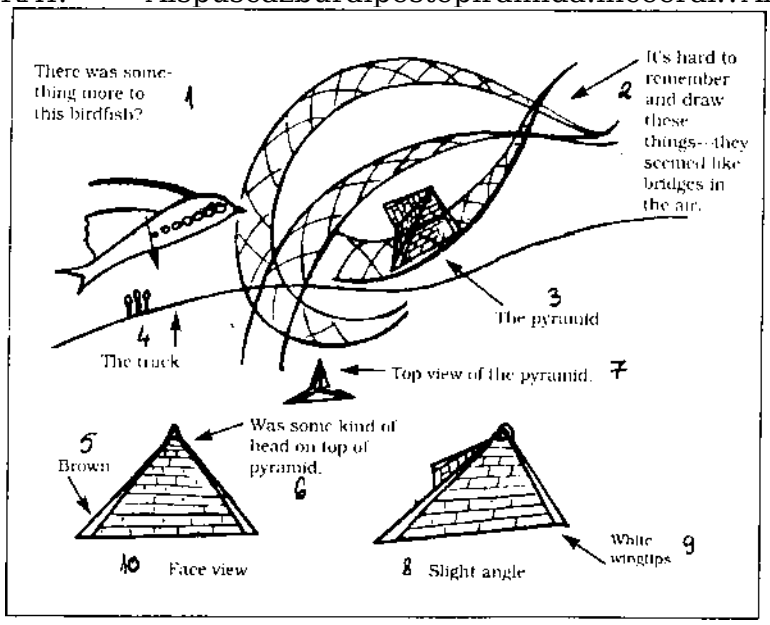

Figura 31. Viziunea lui Betty despre zona verde (1 - Era ceva cam ca acest peşte- pasăre; 2 - E greu să-mi amintcsc şi să desenez aceste lucruri - parcă sunt păduri în aer, 3 - Piramida; 4 - Şina; 5 - Maron; 6 - Era ca un fel de cap în vârful ei; 7 - Vedere de sus asupra piramidei; 8 - Unghiul drept; 9 - Margini albe: 10 - Privire din faţă)

spus că priveai în jos. Ai mai zburat vreodată cu avionul? Te simţeai ca şi când ai fi zburat cu avionul?

BETTY: Nu, nu eram. Lucrul acela pur şi simplu urca în aer

iar noi mergeam pe deasupra şi puteam privi în jos.

JOSEPH: Lucrul acesta despre care vorbeşti era asemănător unui autobuz?

BETTY: Nu, noi stăteam în picioare şi mergeam.

Betty vorbea de fapt de şina aceea neagră care îi transportase
prin tunel.

JOSEPH: Şi, orice ar fi asta, aţi simţit unele constrângeri?

Eraţi afară, dar sina era aceea care vă ghida, nu?

BETTY: Da.

RAY: Simţeai ameţeala? Aveai senzaţia că poţi să cazi în

orice moment de pe lucrul acela?

BETTY: Da, am simţit că ameţesc de două ori, dar nu am

simţit că o să cad.

JULES: Respirai normal? Adică nu aveai tulburări sau

altceva?

BETTY: Nu. Respiram normal.

JOSEPH: Dar vedeai lucrurile de jos la fel ca cele de sus, sau din lateral?

BETTY: Jos, da.

RAY: Vedeai orizontal? Ca şi când ai fi sus în...

BETTY: Nu, era ceaţă şi fum.

în descrierea originală, desigur, Betty a menţionat şi alte

clădiri.

Lângă piramida aceea mare este ca un - nu ştiu dacă poţi
să-i spui pod, sau pasarelă sau altceva. Şi este apă acolo.
Jules Vaillantcourt i-a reamintit de asta:

JULES: Săneîntoarcemlaoraşulpe care îl vedeai la distanţă. Erai destul de aproape pentru a vedea fiinţe? Era vreo mişcare? Cum ai ştiut că e oraş? BETTY: Erasigurun oraş.
JULES: Erau clădiri înalte?
BETTY: Erau, dar erau - cum să spun - asemănătoare celor
din filmele S.F. Oraşe mari cu podurile alea diferite peste tot.
JULES: Ai văzut vreo activitate?
BETTY:Nu.lsfu-mi aduc aminte să fi văzut. Era prea departe.
Era într-o parte. Mult într-o parte. Piramida era mai aproape. Oraşul era departe. Şi era orizontul, fiindcă orizontul şi cerul erau în spatele lui, cerul verde. FRED: Era ceva pe cer? Soare?
BETTY: Nu.
HAROLD: Era lumină artificială?
BETTY: Nu.
HAROLD: Erau acoperişuri?
BETTY: Da.
HAROLD: Era un acoperiş uriaş care cuprindea toată zona? BETTY: Nu, erau mai multe.
RAY: Unde ai văzut aceste acoperişuri? Deasupra?
BETTY: Nu. într-o parte. Erau şi în oraş.
JOSEPH: Betty, dacă priveşti în sus ce vezi?
BETTY: Doar infinitul verde.
Călătoria continuă:
„Unde mergem?" Capul mi-e atât de greu. îl simt

ciudat. încă urcăm, sus...

Chiar în faţa lor, a apărut o sursă puternică de lumină. Reflectă o minunată structură cristalină ca o prismă gigantică. Betty privea fix, cu teamă, schimbarea culorilor. Frumuseţea reliefată pe fondul acestor culori era înfricoşătoare [vezi figura 32].

Şi vin în faţa unei lumini puternice - cristale, strălucire, lumini strălucitoare, cristale transparente care au toate curcubee înăuntru. Este totul cristal, de jur împrejur - toate formele de cristale. Nu ştiu ce este. Mi-e frică! Vreau înapoi. *[oftat]* Mă iau spre aceste cristale. Lumina este sus. Oh... lumina asta strălucitoare. Ne oprim şi cei doi se dau jos de pe şină. Şi sunt chiar acolo, în faţa luminii.

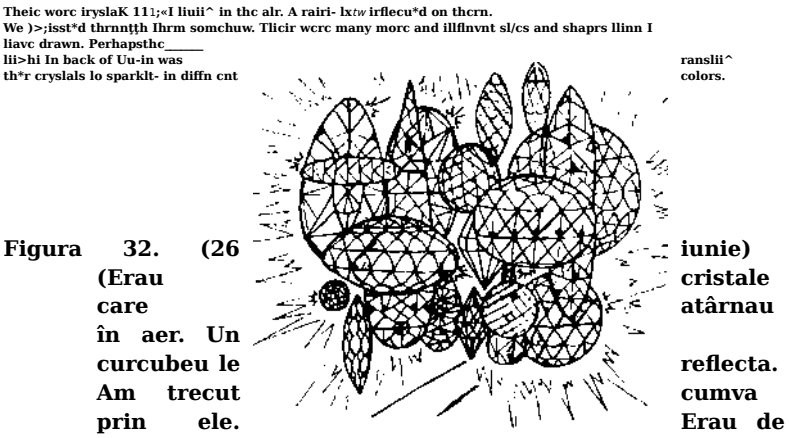
Theic worc iryslaK 11ı;«I liuii^ in thc alr. A rairi- lx*tw* irflecu*d on thcrn.
We)>;isst*d thrnnţţh Ihrm somchuw. Tlicir wcrc many morc and illflnvnt sl/cs and shaprs llinn I liavc drawn. Perhapsthc_____
lii>hi In back of Uu-in was ranslii^
th*r cryslals lo sparklt- in diffn cnt colors.

Figura 32. (26 iunie) (Erau cristale care atârnau în aer. Un curcubeu le reflecta. Am trecut cumva prin ele. Erau de alte forme şi mărimi decât ce am desenat eu. Poate că lumina din spatele lor le facea să împrăştie atâtea culori diferite.)

O foimă vagă, în faţa luminii, devine mai distinctă. înlemnită, Betty a văzut o pasăre uriaşă stând chiar în faţa luminii ameţitoare. Era prea mare pentru a fi adevărată, şi totuşi arăta ca şi cum ar fî reală.

Văd ceva ca o pasăre imensă - uriaşă pasăre. Stă cu aripile ridicate, iar lumina e în spatele ei.

Cum s-au apropiat de pasăre, temperatura a devenit insuportabil de ridicată.

Oh! E fierbinte. Mi-e aşa de cald [zvâcnire]. Mi-e aşa de cald. Simt că ard, e atât de cald.

Pe scaun, capul lui Betty se zbătea în agonie. Imediat hipnotizatorul a venit s-o salveze:

Relaxază-te. Te aduc înapoi în prezent, dar acest gând va rămâne în mintea ta. Şi data viitoare, vei merge direct la acest moment.

Bfetty a fost lăsată să-şirevină. Cât timp s-a odihnit, anchetatorii au revăzut la repezeală notiţele, pentru pregătirea întrebărilor

din timpul sesiunii de dezbateri, care a început imediat:

FRED: Crezi că nava aceea era cumva conectată cu aceste locuri - printr-o altă dimensiune, sau ceva de genul acesta?

BETTY: Cred că a fost o călătorie.

FRED: Cu nava?

BETTY: Da, cred că am fost ţinută în scaunele acelea în timpul călătoriei.

FRED: Asta e în timpul când crezi că a avut loc călătoria?

BETTY: Da.

FRED: Crezi că scaunele acela de sticlă erau în navă?

BETTY: Da.

FRED: Da, deci asta în timpul în care a avut loc călătoria.

BETTY: Apoi, când aţi ajuns la destinaţie, v-aţi conectat cu zona aceea roşie si verde?

• •

Da, când am ajuns la destinaţie, am mers prin tunelul acela întunecat.

FRED: Mai erai în navă?

BETTY: Nu, în afara ei. Erau... tunele negre.

JULES: Păreau lungi?

BETTY: Da, păreau lungi.

JOSEPH: Aveai ceva cu tine atunci? îţi simţeai capul greu?

BETTY: Simţeam aşa, ca o presiune pe capul meu. Mă durea capul şi era greu, din cauza asta, ce-o fi fost. Chiar şi acum îmi simt capul greu din cauza asta.

JULES: Asta, când creaturile cu capul-pară purtau glugile negre, nu? Şi tu nu?

BETTY:

JOSEPH:

BETTY:

RAY:

BETTY:

Da, aveau chestiile alea negre. Eu, nu.
Betty, ai spus că au pus - chestiile alea întunecate pe cap - era - crezi că era pentru protecţie?
Da. Acel roşu, mie, acel roşu îmi părea - păreau îngrijoraţi de atmosfera roşie. Fiindcă atunci când am intrat în atmosfera verde, ei şi le-au scos.
Ce au făcut cu ele după ce şi le-au scos?
Ieşisem din atmosfera roşie şi nu ştiu dacă le-au lăsat ori le-au ţinut cu ei

.HAROLD: Maimuţelele acelea erau numai în partea roşie sau şi în cea în care şi-au scos ei glugile?
BETTY: Numaiacolo.
HAROLD: Nu era nimic în zona roşie. Locul verde - era verdeaţă în zona verde?
BETTY: Da. Când am intrat în zona verde era vegetaţie. Era, nu pot explica.

Mi-am privit ceasul. Perioada dezbaterilor era pe sfârşite. (Multe din întrebările noastre rezumative şi răspunsurile lui Betty, desigur, au fost interpolate în povestire.) Grăbiţi, am pus ultimele întrebări pe care le planificasem.

RAY: Betty, părea într-un fel că sunteţi ataşaţi de şină? Crezi că aţi părăsit pământul, sau era undeva pe suprafaţa pământului?
BETTY: Nu la suprafaţa pământului. Poate în interior, dar am fost într-un loc diferit de suprafaţa pământului. FRED: Nu ştii dacă era o altă lume acolo sau era o parte a pământului?
BETTY: Adică o altă dimensiune?
FRED: Nu. Vreau să spun, ai părăsit pământul şi ai mers pe o altă planetă - prin spaţiu? Ori toate s-au întâmplat aici pe pământ?
BETTY: Am părăsit pământul, da, am părăsit pământul. Cred că am fost în spaţiu şi cumva, cred că am fost în centrul pământului. Dar cum poţi fi în amândouă? HAROLD:

Poate că acest „alt pământ[4]* în care ai fost apoi, suprafaţa lui este ca o coajă, locuinţele. Tot ceea ce trece, intră - ca într-un garaj uriaş. Uşa se deschide şi intri, poţi să pleci.

Timpul se terminase, dar multe întrebări au rămas fără răspuns. Ne-am întrebat despre uriaşa pasăre, despre lumina ameţitoare şi căldura pe care Betty începuse să le descrie în termeni noi. Era real? Halucina? Răspunsurile trebuiau să aştepte până la şedinţa următoare programată pentru 23 iunie.

Becky Andreasson
(Fred R. Youngren)

Dr. Harold J. Edelstein, cel care a condu ședințele de hipnoză ***(Fred R. Youngren)***

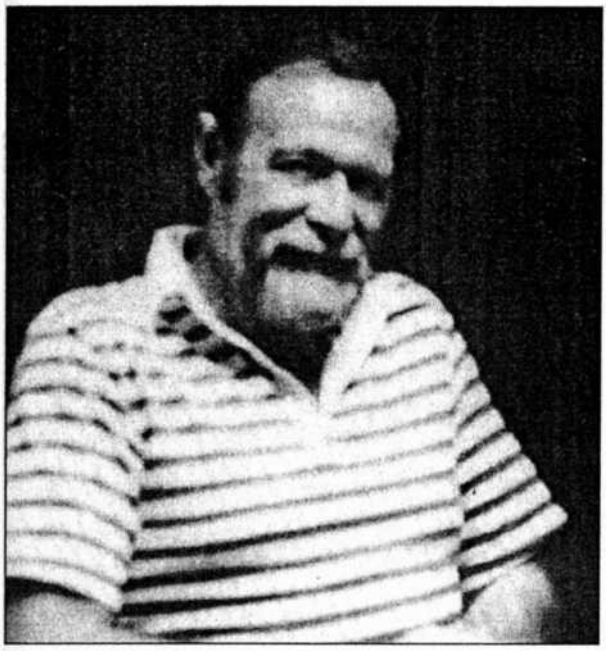

Echipa de anchetă

Rândul din spate (de la stâng la dreapta): David Stanton, Raymond E. Fowler, Virginia Neurath, Betty Andreasson, May Ellen Brady, Harold J. Edelstein, Becky Andreasson. Rândul din faţă: Nancy McLaughlin, David Webb, Joseph Santangelo, Fred R. Youngren ***(Fred R. Youngrei***

Joseph Santangelo şi Jules Vaillancourt pregătind înregistrarea amintirilor lui Betty sub hipnoză. ***(Fred R. Youngren)***

Joseph Santangelo activează magnetofonul, şi Betty începe să retrăiască amintirile uitate.

(Fred R. Youngren)

Bazat pe schiţele lui Betty şi pe amintirile ei Fred R.Youngren şi fiica lui Faith au construit acest bust tridimensional al lui Quazgaa, liderul aparent al entităților. *(George J. Bethoney)*

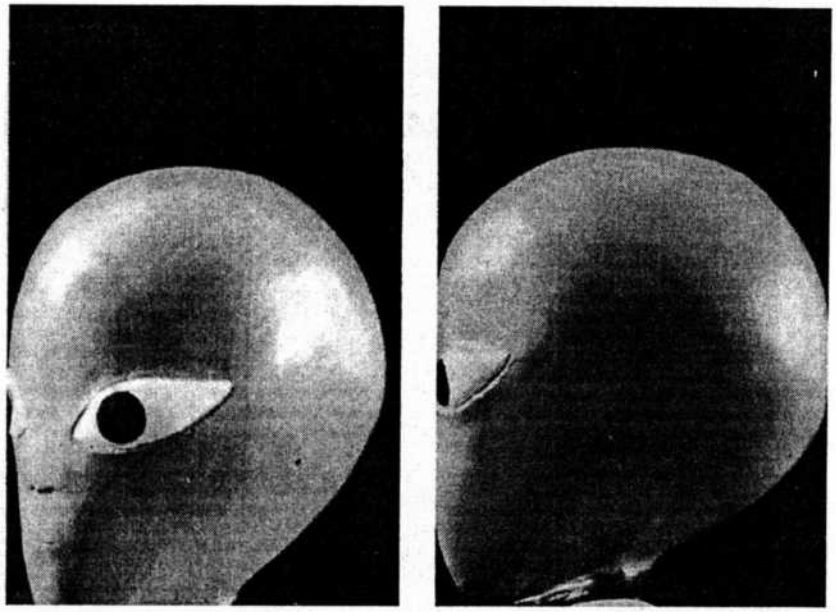

Autorul Raymond E. Folwer, cu modelul lui Fred R. Youngren ***(Ftalph Turcotte, Beverly Massachusetts Times).***

VI
PASĂREA PHOENIX

23 iunie a căzut într-o joi. în acea seară era programată următoarea noastră şedinţă de hipnoză regresivă. Soarele de vară încă mai strălucea când investigatorii şi martorele au intrat în biroul de la New England Institute of Hypnosis. Erau total nepregătiţi pentru cele ce se vor întâmpla. Betty urma să treacă prin cel mai dureros şi emoţionant segment al experienţei sale. Suferinţa şi extazul erau contagioase. Lucrurile la care asistam se vor grava adânc în mintea şi inima noastră.
Betty s-a întors pe scaunul devenit familiar. în câteva minute ea se afla în transă adâncă. Stăteam la picioarele ei, cu carnetul de notiţe în mână, când Harold i-a dat următoarele instrucţiuni:

HAROLD: Betty, vreau să te întorci în momentul în care ne-am oprit data trecută. Eşti acolo? Vreau să continui: Te rog, fa-o!
BETTY: Chiar înainte de a intra, sau de unde am rămas?
HAROLD: Ai nevoie de împrospătarea memoriei? De la incidentele care au condus spre punctul unde am rămas data trecută?
BETTY: De unde am rămas? Când eram în faţa acelei păsări?
HAROLD: Da, bine.

Şi Betty a început să descrie de unde rămăsese data trecută.A început în rolul de observator, dar curând a devenit participant:

Stau în faţa acelei păsări uriaşe. Este foarte cald... şi ea seamănă cu un vultur. Şi trăieşte! Are capul alb şi este o lumină albă în spatele ei - lumină adevărată. Foarte, foarte mare. Are penele maronii... şi e foarte cald aici, foarte cald *[respiraţie grea*]. Pasărea stă acolo şi parcă opreşte cumva lumina. Stau în faţa ei şi e atât de cald. Pasărea, penele ei sunt pufoase. Lumina pare atât de strălucitoare în spatele ei. E o lumină frumoasă şi strălucitoare [vezi figura 33].

Betty a început să transpire şi să gâfâie.

Oh, stă acolo, şi văd pete de aur, de aur, plutind prin preajmă ... ca nişte mici fărâme de aur. Oh, arde! *[îşi trage respiraţia].* Fărâmele de aur plutesc aşa şi pasărea stă, nemişcată. Lumina trimite încontinuu raze. Razele încep să devină din ce în ce mai mari. Oh, căldura e atât de puternică! Oh, nu, nu, mă face să mă simt slăbită.

Betty ţipă după ajutor şi agonizează.
O, Doamne Iisuse Hristoase, ard. Ajută-mă. Oh *[resptaţie grea*]. Oh, h, h, *[începe să plângă*]. Oh, oh, oh, oh...!

în acest moment a început să urle de durere.

Scoate-mă de aici! Scoate-mă de aici! Scoate-mă de aici! Oh, oh, oh!, [respirări*precipitate*] Ah, ah, ah, nu-mi mai simt mâinile. Oh! Au, Au! ah! Picioarele mele, mâinile mele. Picioarele, ah, ah, ah mâinile îmi tremură atât de tare, şi picioarele îmi tremură la fel - oh, oh!

Dintr-o dată capul ei s-a relaxat şi ea s-a liniştit. Totul s-a întâmplat atât de repede încât nici unul dintre noi nu a avut timp să reacţioneze. De surpriză, am rămas pironiţi pe scaunele noastre.

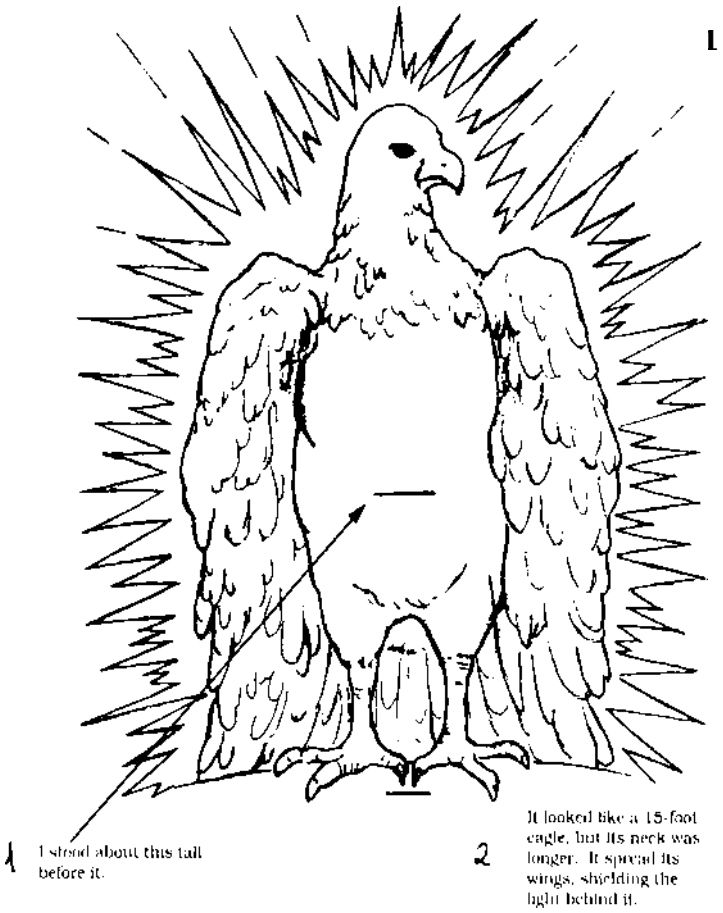
1 I stood about this tall before it.
2 It looked like a 15-foot eagle, but its neck was longer. It spread its wings, shielding the light behind it.

Figura 33. Pasărea uriaşă (1 - Stăteam cam la înălţimea asta în faţa ei; 2 - Părea ca un vultur de 15 picioare, dar gâtul îi era mai lung. îşi întindea aripile protejând lumina din spate.)

Oh, încep să mă răcoresc puţin. Ah, mâinile. Oh, mă dor mâinile.

Vocea i-a devenit încurcată.

E un foc în faţa mea. Un foc mic sau ceva arzând. Nu ştiu ce este. E un lucru mic ce arde. Mâinile... mă dor aşa de tare! îmi tremură de parcă simt focul ori cam aşa ceva, ca şi când eu

- oh, mă dor. *[respiraţie grea]*

Vocea ei s-a umplut de mirare. Pentru ea, lumina orbitoare s-a diminuat. Temperatura fierbinte a scăzut. încet, privea mirată. Pasărea uriaşă nu mai era nicăieri. în locul ei era un foc mic. Treptat s-a micşorat cât un bulgăre roşu apoi a devenit o grămadă de cenuşă gri pătată ici-colo de tăciuni roşii [vezi figura 34].

Focul s-a stins şi au rămas cărbuni. Acum mi-e

frig. Mi-e frig. Betty a început să tremure.

Ah! Mi-e frig! *[tremură*]. Oh *[respiraţiegrea*]. E un cărbune roşiatic sau cam aşa ceva. Simt cum mâinile mi se întorc la viaţă. Mă simt mai bine. Cărbunele se stinge spre o culoare roşie. Oh... Devine gri, gri amestecat cu roşu.

Betty pare încremenită:

Acum, parcă e un vierme, un vierme, mare şi gras. E ca un vierme mare şi gras - un vierme mare şi gras de culoare gri zace acolo.

Anchetatorii îşi aruncau unul altuia priviri neîncrezătoare, întrebându-se dacă nu cumva au forţat-o prea mult pe Betty. Apoi, parcă de undeva din dreapta sa [entităţile erau în stânga] Betty a auzit ceva ce semăna cu multe voci urâte într-o singură voce bubuitoare!

Aud pe cineva vorbind cu voce tare.

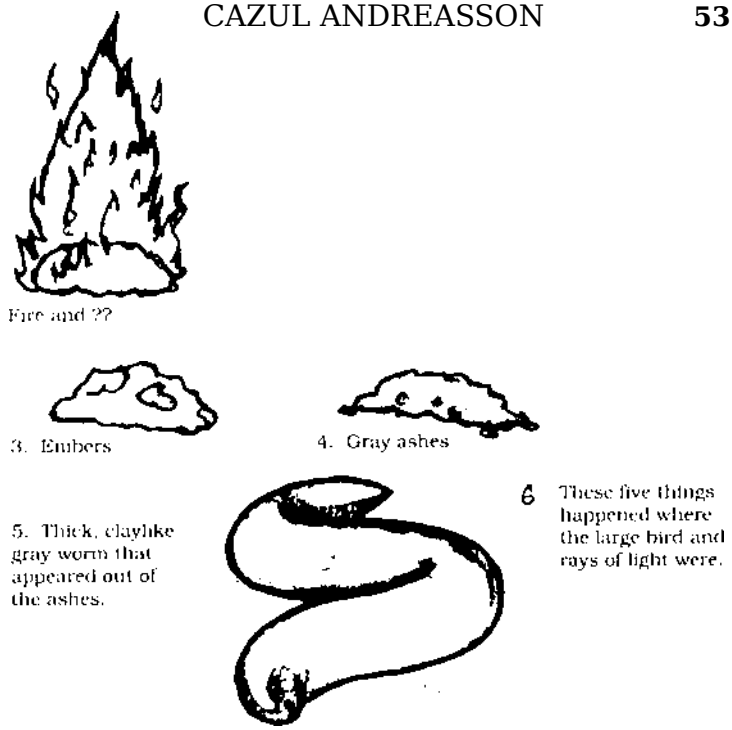
Fire and ??
3. Embers
4. Gray ashes
5. Thick, claylike gray worm that appeared out of the ashes.
6 These five things happened where the large bird and rays of light were.

Figura 34. (26 iunie) (1 - foc şi ??; 2 - focul se stinge; 3 - tăciuni; 4 - cenuşă, gri; 5 - un vierme gras, lucios iese din cenuşă; 6 - Aceste şase fenomene s-au manifestat în acelaşi loc cu prezenţa păsării uriaşe şi a razelor de lumină)

Acum ea a ezitat şi a repetat ceea ce a auzit: „Ai văzut şi ai auzit. Ai înţeles?”

Mi-au spus mie şi au repetat cu voce şi mai tare. Am spus: „Nu, nu înţeleg ce înseamnă toate acestea, şi nici de ce sunt aici“. Şi ei - ce-or fi fost - au spus „Te-am ales“.

2. Fire burning down.

- Pentru ce m-ai ales? a întrebat Betty acea voce.
- Te-am ales să arăţi lumii.
- Eşti Dumnezeu? a întrebat Betty cu mirare. Eşti Domnul Dumnezeu?

- O să-ţi arăt când îţi va veni vremea, a sosit răspunsul echivoc.

Priviri încurcate şi preocupate treceau de la un anchetator la altul.

Harold s-a ridicat din scaun şi s-a îndreptat către anticamera biroului, făcând-mi semn să-l urmez. Am părăsit şovăielnic încăperea. Ne-am consultat pe scurt asupra întorsăturii ciudate pe care o luaseră evenimentele. în momentul acesta, conotaţia religioasă a provocat o mare consternare printre noi. într-un fel, părea complet pe din afară. în acest timp, în birou, Betty a continuat discuţia cu vocea.

„Eşti tu Domnul meu Iisus Hristos? L-aş recunoaşte pe Domnul meu Iisus Hristos.“ Ah, a spus - „Te iubesc. Dumnezeu este iubire, şi eu te iubesc[4]*, au spus ei, sau ce erau. Spun ei, dar păreau ca unul. *[oftat]*

- De ce am fost adusă aici? a întrebat din nou Betty.

- Fiindcă te-am ales.

- De ce nu-mi spuneţi de ce şi în ce scop?

- Nu e încă timpul. Va veni. Cel în care crezi. Cel în care ai încredere.

Betty şi-a proclamat credinţa ei creştină: ‚JB adevărat. Cred în Dumnezeu, şi cred în Iisus. Lăudat fie Domnul, lăudat fie Domnul, lăudat fie Domnul. Nimic nu-mi poate face rău. Nimic nu mă poate înspăimânta. Cred în Iisus Hristos!**

„ Ştiu, copilo**, i-a răspuns vocea. „Ştiu copilo. De asta ai fost aleasă. Te trimit acolo înapoi. Nu te teme. Propria-ţi teamă te face să simţi lucrurile acestea. Nu ţi-aş face niciodată rău. E frica ta care îţi trage corpul, şi te face să simţi lucrurile acestea. Pot să te eliberez, dar trebuie să te eliberezi singură de firea aceasta, prin fiul meu.“

Cuvintele „prin fiul meu“ dintr-o dată au devenit catalizatorul pentru cea mai mişcătoare experienţă religioasă la care am fost de faţă vreodată. Faţa ei literamente strălucea şi o neînlănţuită bucurie brăzda chipul ei zâmbitor.

Oh, lăudat fie Domnul! Lăudat fie Domnul!

[plângând].

Mulţumescu-ţi ţie, Doamne. Ştiu că sunt neînsemnată.

Mulţumesc pentru Fiul Tău. *[hohote de plâns necontrolate*]

Mulţumesc pentru Fiul Tău.

Slabe cuvinte, chiar şi fidela transcriere nu putea descrie ceea ce Betty retrăia în faţa noastră. Să vezi şi s-o auzi pe Betty a fost o unică şi profundă experienţă, chiar şi ascultarea benzii de magnetofon încă îmi mai provoacă adânci emoţii.

Betty continua să plângă. Priveam prostiţi, poate un pic stânjeniţi. Dar care era stimulul curiosului eveniment? Era oare un vis compensatoriu dat de credinţa ei religioasă şi efectele hipnozei?

Mai târziu, după ce Betty a terminat de retrăit trista povestire, anchetatorii aveau multe întrebări de pus în şedinţa rezumativă de după, referitor la această experienţă.

RAY: Vrei să ne explici din nou cum te-ai simţit când
stăteai în faţa păsării aceleia?
BETTY: Mă simţeam puternic slăbită, atunci în faţa ei.
JULES: Pasărea era vie?
BETTY: Pasărea era vie. Trăia. Trăia.
JULES: De unde ştii? Se mişca?
BETTY: Puteai să-i vezi respiraţia şi părea mai vie decât
orice altceva am văzut viu vreodată. Adică, noi trăim, aşa-i? Dar ea într-adevăr trăia. Lumina din spatele ei era atât de vie, de adevărată.
FRED: Era acolo vreun soare, o lună sau altceva pe cer?
BETTY: Numai lumina strălucitoare din spatele păsării cu
penele pufoase, iar razele păreau să crească din ce în ce mai mult. Apoi, în final, fărâmele de aur ce zburau peste tot şi îmi era din ce în ce mai cald. JOSEPH: Ţi s-a uscat transpiraţia, când

stăteai în faţa păsării
şi temperatura creştea sau erai ca într-un cuptor?

BETTY: Era teribil, nu ştiu ce-a fost

JOSEPH: Mâinile îţi ardeau sau îţi era doar cald?

BETTY: Mă simţeam aşa - nu ştiu cum. E oribil. Părea că
ceva trece prin mine. Nu ştiu ce era. Era, într-un fel, cel mai rău lucru prin care am trecut.

RAY: Ce s-a întâmplat cu vulturul? Doar a dispărut sau a
fost înlocuit de foc?

BETTY: Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el din cauza a ceea cc mi
se întâmpla. Nu ştiu ce era lucrul accla care trecea prin corpul meu - mă simţeam cumva ca şi când fiecare celulă din corpul meu era pătrunsă. Ştiţi cum poţi să ai o sumă de dureri? Ştiţi ce înseamnă să simţi durerea în tot corpul? Era ca şi când fiecare celulă, fiecare porţiune din corpul meu era pătrunsă.

Deşi cu adevărat incredibilă până în acest punct, în general povestirea lui Betty se aseamănă cu alte întâlniri de gradul III cunoscute. Totuşi, episodul cu pasărea nu se potrivea. Deşi pentru ea, acest rendez-vous dulce-amar cu pasărea era la fel de adevărat ca şi celelalte faţete ale povestirii.

RAY: Aveai cumva impresia că această pasăre era la fel de
reală ca şi evenimentele care te-au condus la ea? BETTY: Era mai reală.

RAY: Nu era cumva o stare de vis, un fel de vis cu
simboluri?

BETTY: Nu, pot să cred că atmosfera roşie şi atmosfera
verde au putut fi o stare de vis, dar niciodată că pasărea şi lumina aceea şi

toată întâmplarea ar fi fost. Aceea poate! Nu vreau să mai fiu nevoită să trec vreodată prin asta!

J. Allen Hynek a spus: „Relatările despre întâlnirile de gradul III sunt extrem de stranii”. într-adevăr, acest segment bizar este esenţial pentru unitatea întregii povestiri. Nu am îndrăznit să-l resping, fiindcă putea aduce lumina necesară, motivul adevărat al luării lui Betty Andreasson la bordul navei.

FRED: Ne-ai spus despre o voce puternică, cu care ai
vorbit.
JOSEPH: Puteai să vezi de unde vine?

BETTY: Nu, venea dintr-o parte
FRED: Poţi descrie poziţia?
BETTY: Era departe, spre dreapta. Părea departe, spre dreapta.
Nu puteam să văd nimic.
FRED: Erai pe poteca aceea ridicată?
BETTY: Nu, stăteam chiar în faţa focului.
FRED: Coborâse şi pe sol?
BETTY: Era ca o fundaţie. Suficientă pentru potecă. Asta
când ea cobora spre sol. Da, marea era într-o parte şi acolo erau aburi; şi apoi acea limbă îngustă de pământ şi în sfârşit
poteca urca din noii pe un fel
JULES: de suprafaţă.
BETTY: Ce culoare avea marea?
Părea întunecată, foarte întunecată, dar era verde, foarte foarte închis. Avea multe valuri.
După ce s-a liniştit, părea foarte lucioasă,
RAY: ca sticla.
BETTY: Puteai vedea linia ţărmului?
JOSEPH: Nu, era în ceaţă
BETTY: Era clară? O voce puternică şi clară?
RAY: Da, era clară şi puternică.
Ţi-a spus „Ai văzut asta. înţelegi?[44] Tu ai
BETTY: spus „Nu[44]. Ai înţeles la ce se referea?
JOSEPH: Am înţeles că am trecut print-un fel de
BETTY: iniţiere. Ştii de ce ai plâns?
JULES: Din dragoste.
BETTY: Lacrimile. Părea o înveselire - lacrimi de fericire. Asta era. Cred că într-adevăr Dumnezeu mi-a vorbit. E ciudat că spun asta, adică, Dumnezeu a făcut toate lucrurile şi e chiar prezent în toate - şi totuşi, eu eram acolo şi EL îmi vorbea. Şi ştiu că era prin fiul Său, - şi am simţit doar, pur şi simplu, dragostea lui Iisus.
VIRGINIA: Identificai radiaţia, vocea, cu Dumnezeu?
BETTY: Nu simţeam că pasărea aceea este Dumnezeu. Ci că
lumina din spatele ei era radiaţia Lui. Nu L-am putut vedea. Tot ce am făcut a fost să-

I ascult vocea, atât. Nu am văzut nici o formă și nici nu cred că as

fi vrut să mă uit spre formă, dacă era acolo vreo formă.

RAY: Impresia pe care am avut-o a fost că până în acel moment încă ai avut dubii privind lucrul acesta - că era într-adevăr Dumnezeu. Chiar până în acel moment aveai multe dubii cu privire la ceea ce ţi se întâmpla. Când s-a referit la fiul Său, părea că dintr-o dată ai realizat ce se întâmplă şi atunci ai început să ai această experienţă. A fost aproape ca o izbucnire, ştii. La început nu ţi-ai dat seama despre ce este vorba şi în momentul când ai avut acea izbucnire, dintr-o dată ai realizat într-un fel sau altul că asta era de la Dumnezeu.

BETTY: Cred că este de la Dumnezeu. Dar încă simt că nu o să mă creadă nimeni. Adică, am încredere în voi toţi, dar e un dubiu în mintea mea că nici chiar voi nu mă credeţi, fiindcă e de necrezut.

Poate fi descrisă întâlnirea lui Betty cu pasărea uriaşă, cel mai bine, ca o intensă trăire religioasă? Cineva ar fi tentat să spună că stimulul evenimentului a fost puternica ei credinţă religioasă. E posibil, şi deja avem unele date pentru o astfel de sugestie.

Mai devreme am văzut că această credinţă creştină i-a dat o disperată explicaţie necesară când extraterestrii au trecut prin uşa bucătăriei. „Cred că sunt îngeri*[4], a spus ea şi „Scriptura îmi venea mereu în minte[44]. Apoi, când entităţile i-au cerut ei „cunoştinţe încercate de foc[44], le-a arătat Biblia. Când Quazgaa a produs cumva patru cărţi mici cu pagini luminoase, albe, Betty a crezut automat că ei au reprodus Biblia ei.

De-a lungul răpirii ei, Betty s-a rugat în contextul credinţei ei creştine, singurul sprijin al vieţii ei. Deci nu este imposibil ca gândurile sale subliminale să fi căutat o explicaţie teologică a unei experienţe de neînţeles, altfel terifiantă şi dureroasă? Chiar conceptul de O.Z.N şi viaţa extraterestră nu au loc în

interiorul gândirii unui crestin fundamentalist. Poate îngreunat de efectele hipnozei, subconştientul ei a îmbinat şi reinterpretat elementele tulburătoare ale întâlnirii ei cu O.Z.N.-ul. Rezultatul? Un vis viu retrăit.

Ipoteza pare logică şi corectă la prima vedere, dar are serioase fisuri. Indiferent dacă este vis sau realitate, întâmplarea nu are nici o legătură cu un aspect sau simbol al creştinismului modem. Chiar din contră:

RAY: în ceea ce te priveşte pe tine nu exista nici un mesaj simbolic sau înţeles în spatele acestor lucruri? BETTY: Ei bine, sora mea şi cu mine discutam... Şi ea şi-a amintit că văzuse undeva semnul acesta înainte, cu aripile jos. Ceva, un fel de simbol incaş.

RAY: Simbolul Statelor Unite este un vultur pleşuv.

BETTY: Da, dar asta avea aripileîn jos, aşa, şi sora mea mi-a zis că: „Arată ca un simbol utilizat de indienii incaşi în vremurile trecute."

RAY: Şi pe uniformă aveau ceva care semăna cu o pasăre.

BETTY: Da! [vezi figura 5]

RAY: Era acelaşi lucru?

BETTY: Da! Acelaşi lucru. Aşa e!

RAY: Avem diferite simboluri. Este steagul american care fâlfâie pretutindeni...Cred că simbolul ăsta reprezintă ceva pentru ei. Au crezut că tu vei înţelege şi parcă au încercat să ţi-1 explice într-un fel. Se pare că ţi-au dat un fel de mesaj ulterior - şi mă întreb dacă nu cumva este direct legat de ceea ce ai văzut. BETTY: Ei bine, altceva - cum am spus, sora mea Shirley a căutat într-un dicţionar despre pasărea Phoenix. într-adevăr, se pare că Betty fusese martora

morţii şi învierii legendarei păsări Phoenix. *Collier Encyclopedia* descrie o pasăre aproape identică cu ceea ce văzuse Betty.

> *Phoenix,* o pasăre legendară care îşi dă singură foc şi renaşte din propria-i cenuşă. Sacră în vechiul Egipt, Phoenix, care era totdeauna mascul şi avea un penaj roşu şi auriu, putea să trăiască 500 de ani şi mai mult. La sfârşitul zilelor sale, *îşi clădea cuibul din rămureîe de arbori de mirodenii cărora îi dădea foc. Şi pasărea şi cuibul piereau în foc. Din cenuşă ieşea un vierme, din care creştea noua pasăre Phoenix* (subl. autorului).

E interesant de notat că pasărea îşi făcea cuibul din rămurele de arbore de mirodenii.

RAY: Ai simţit vreun miros în timpul ăsta? Ai mirosit ceva?
BETTY: Poate că am simţit ceva când ardea.
RAY: Ce ardea? Vulturul?
BETTY: Când ardea chestia aia. Ca un miros dulce continuu, când acea cenuşă ardea - sau ce era aceea care ardea.

Rămurelele de mirodenii arzând înăbuşit dau probabil un astfel de miros. Destul de interesant, *Collier Encyclopedia* adaugă:

> Figura păsării Phoenix *apărea foarte des în arta şi literatura Creştinismului timpuriu* ca un simbol al nemuririi şi al reînvierii (subl. autorului).

Confruntarea ei cu monstrul mitic a fost cel puţin neliniştitoare. Era vreo relaţie între pasăre şi semnul de pe uniformele extraterestrilor? Ce anume era vocea? Acestea si multe altele vor

ocupa mintea noastră luni de zile de-a lungul întinsei analize şi evaluări a Afacerii Andreasson. Oricum, întâmplările lui Betty nu s-au

terminat aici. Frau încă multe care urmau.VII ÎNTOARCEREA

Treptat, hohotele de plâns ale lui Betty au încetat. Din expresiile feţei sale, era clar că fierbintele episod se terminase şi că altceva urma să se întâmple.

BETTY: Cumva,am fost întoarsă. Oh, acea senzaţie îmi

revine în mâini. „Oh, ajută-mă să nu mă tem!“ îmi simt mâinile - picioarele la fel. Mă întorc pe chestia aia [pe şină], şi, ah, mă opresc. Şi acei îngeri - cred
- unul se pune în faţa mea şi unul în spatele meu. Şi pornim din nou şi trecem iar prin acele cristale. Şi ele nu mai sunt aşa de strălucitoare ca un curcubeu, ca înainte.

Ascultam atenţi cum Betty şi cele două entităţi regăseau pasarela aceea originală pe şina neagră. Betty s-a gândit cu voce tare la greutatea pe care o simţea în picioare. Părea că forţa care o ţinea lipită într-o poziţie puţin deasupra şinei era responsabilă pentru severul disconfort fizic:

Cred că picioarele îmi sunt aşa - trebuie, ah, lipite de lucrul acesta, fiindcă nu sunt drumuri şi nu ne ţine nimic. Doar alunec de-a lungul lucrului ăluia şi nu e prea larg. Poate că e ca să nu cad, sau cam aşa ceva. Oh, picioarele îmi sunt aşa de grele! Şi alunecăm aşa de-a lungul lucrului ăluia. Şi suntem în aer. Şi atmosfera aceea verde-albastră e atât de frumoasă. Nici nu-mi vine să plec. E totul atât de frumos.

într-o discuţie ulterioară, am încercat să reluăm amintirile ei
legate de acest ciudat peisaj, în acest „al doilea tur“ al ei.

FRED: Când erai în zona verde era vreun cer?
BETTY: Atmosfera verde era cerul, şi era şi albastru.

RAY: Culorile erau cumva separate?
BETTY: Nu, erau amestecate. Era verde strălucitor - verde
smarald - şi apoi era ca albastrul.
FRED: EraU umbre? Cu alte cuvinte, mă interesează sursa
de lumină. Era vreo sursă de lumină?
BETTY: Nu-miamintesc nici un fel de umbre. Singurul
lucru pe care mi-1 aduc aminte este cristalul acela strălucitor ca un curcubeu, dar la întoarcere nu era atât de strălucitor şi curcubeul era mult diminuat.
FRED: Se vedea linia orizontului?
BETTY: Da, se vedea. Era ca un vârf, dar e straniu fiindcă
şina pe care călătoream nu avea nici un fel de piloni sau altceva. Era aşa, în aer.
FRED: Suspendată?
BETTY: Da
FRED: Te simţeai fără greutate?
BETTY: Mâinile îmi erau grele, picioarele îmi erau grele.
Restul corpului era normal, cred.

Descrierea peisajului, făcută sub hipnoză, se potrivea cu
descrierea anterioară.

Şi, ah, mergem pe acea şină. Văd apă peste tot în jur, dar nu are aşa de multe valuri ca înainte. Oh, picioarele sunt ca nişte cărămizi. De ce? Mâinile şi picioarele îmi sunt de piatră. Ah, dar e ca o mare, o mare calmă şi transparentă. Oh, picioarele! Oh! şi mergem în jos. Şi într-o parte e ceaţă. Şi mergem în cqntinuare. Pare un drum lung şi ajung la piramida aceea din nou. Ah, are albul acela pe margine. Şi capul acela şi podurile, sau cam aşa ceva. Nu ştiu ce sunt.

Mai târziu, în timpul şedinţei de după, a adăugat.

Era apă şi era foarte brăzdată la dus, ca o mare uriaşă. Era pământ, dar era, dacă tu numeşti asta orizont, ca o ceaţă peste tot, dar totul era verde.

Verdele se amesteca cu verdele, si totuşi atunci am văzut culorile planetelor, am văzut culorile - peştilor, peştilor-pasăre. Am văzut culoarea piramidei, dar atmosfera era totuşi verde.

Din nou a obţinut o scurtă imagine a structurii asemănătoare cu un oraş.

într-o parte, este un fel de - ceva ca un oraş sau cam aşa ceva. Nu ştiu ce este. E prea diferit de tot ce am văzut înainte. Nu pot explica. E frumos. Oh, picioarele şi mâinile mele! Merg în continuare prin atmosfera aceea verde - verde peste tot.

Cum se apropiau de zona roşie şina transportatoare continua să coboare. Din nou s-au apropiat de poarta care făcea legătura între cele două zone.

Şi am ajuns la ceva care este *[oftat*] - un văl? Ori altceva. Nu un văl, ci o linie de separare a culorii sau altceva, căci ne apropiem de partea roşie din nou. Coborâm. Trecem în atmosfera roşie. Parcă e un cerc acolo. E separat de roşu şi verde şi e ah, ca şi când aş fi fost într-un volum. Dintr-o dată am trecut într-un alt volum, roşu. Şi ah, nu pare solid, dar e solid. Şi e roşu - foarte, foarte aprins - ca roşu. E acelaşi loc.

îi era greu lui Betty să descrie atmosferele roşie şi verde. Cum şi-a reamintit mai târziu, când nu era în transă, fiecare din ele era atât de densă şi proeminentă, încât păreau ca două soliditătţi separate de o membrană circulară:

FRED: Bine, mă interesează locul roşu în care ai fost. îţi mai aduci aminte? Poţi să ne spui ceva despre asta? BETTY: Nu, nu cred că este un loc. Cred că e un loc, un loc special

.Era un cer acolo? Puteai să vezi cerul?

FRED: Numai atmosfera roşie. Era solidă, şi totuşi avea aer ca aici. Era ca - nu ştiu cum să vă explic, dar era solidă.

BETTY: Acelaşi fel de roşu peste tot?

FRED: Da, aceeaşi culoare - nu, nu, adică, cum aş putea să vă explic? Nu ştiu să explic!

BETTY: Cum adică solidă? Ca şi cum ai merge prin apă? Erai sub apă şi era o apă roşie cu lumină peste tot şi mergeai prin ea? Sau era ca şi cum ai merge prin- tr-un material solid?

FRED: Era solid, dar era...

BETTY: Ca şi cum ai merge prin pământ? Asta vrei să spui. Ca şi când ai merge prin pământ?

FRED: Mă simţeam ca acum. Aerul se mişca prin jurul meu, dar îl simţeam solid. Era

BETTY: ca...

Erai într-un vehicul?

Nu. Stăteam pe lucrul acela, alunecând. Era doar o şină pe care stai şi mi se părea că picioarele sunt lipite de ea.

FRED: Erau grele, de la genunchi în jos - erau

BETTY: ca doi bolovani. Simţeam înţepături

RAY: constante, ca amorţeala.

BETTY: Şi mergeai prin ceva solid?

RAY: Da, mergeam prin ceva solid, sau aşa părea.

Când crezi că a devenit solid?

La întoarcere. Până atunci nu.

BETTY: Impresia mea e că tu nu ai spus nimic despre această bucată „solidă“ până

RAY: când ai realizat că roşul şi verdele au ceva între ele, ca un val şi nu era nici un amestec între ele. Era ca şi când ceva invizibil ţinea la distanţă roşul de verde.

Da. Dacă iei - adică, dacă ai un bloc pătrat de sticlă roşie, si unul de sticlă verde si le uneşti. Asa era.

» [7] » * » *

Să presupunem că iei un bloc solid de sticlă transparentă şi ai un - ca să zic aşa - un câmp de forţă. Şi apoi pui blocul roşu în stânga şi verdele în dreapta şi cumva poţi trece prin câmpul de forţă.Asta vrei să spui prin solid - că ele nu puteau să se amestece.

BETTY: Da. Nu puteau să se amestece. Dar nu ştiu.

RAY: De asta le-ai simţit solide? Fiindcă nu se puteau amesteca?

BETTY: Da, nu puteau să se amestece. Era un cerc prin care am putut trece - din verde în roşu. Apoi din zona roşie în tunel. La întoarcere am văzut un coridor care se tot învârtea, se învârtea, se învârtea. Am trecut prin el, dar nu avea laturi.

La întoarcerea în „zona roşie" au trecut din nou prin zona aceea cu clădiri, cu groteştii ei locuitori. Betty s-a cutremurat când au alunecat pe lângă creaturile cu ochi de melc.

Ei doar se holbează la mine şi se caţără sus, jos şi pe ferestre. Sunt acolo - peste tot. Ochi mari - holbaţi. Şi pot să-şi mişte ochii în toate felurile. Oh, am obosit

Mai târziu am întrebat-o:

- Ai auzit ceva, nu vocile acelea în mintea ta? Ai auzit vreun sunet pe când mergeai de-a lungul şinei, din oraş, de la creaturile acelea ciudate?

- Nu, a răspuns simplu Betty.

Apoi Betty a văzut un alt orificiu circular care le închidea drumul. L-a recunoscut, era intrarea în tunel.

Şi mergem prin atmosfera roşie. Ajungem din nou la acel cerc. Şi e ca o oglindă. Trecem prin ceva ca o oglindă. Cred că e aceeaşi oglindă. Nu ştiu cum se-nvârte, se-nvârte, oh - ce e asta? Un cerc rotitor, sau, ne trage prin acea oglindă. Se-nvârte, se-nvârte. Şi acum pătrundem prin oglindă. Nu doare, şi trecem prin oglindă.

într-o clipă au ţâşnit în întuneric. Din nou Betty aluneca prin mijlocul tunelului acela întunecat.

Şi suntem în acel negru... acel întuneric. Şi mergem de-a

lungul acelei poteci negre, sau ce-o fi... Nu pot să văd absolut nimic, doar costumele lor argintii. Nici măcar spinările lor nu le văd. Doar costumele argintii în faţa mea.

Aici Harold a oprit-o pe Betty pentru a putea schimba banda.

HOWARD: Betty, relaxează-te. Stai cât de confortabil poţi. Odihneşte-te puţin.

După ce a fost pusă banda, Harold a pregătit-o pe Betty pentru întrebări: Betty, urmăreşti pe cineva şi tot ceea ce poţi vedea este capa argintie. Vrei să continui, te rog?

Betty l-a corectat repede: Nu era o capă argintie. Era un costum argintiu.

HOWARD: Ah, un costum argintiu! Scuză-mă, continuă. BETTY: Este argintiu - un costum argintiu. Şi mergem de-a lungul acelui tunel întunecos şi alunecăm înainte. Şi mergem şi mergem şi mergem. Parcă suntem de mult timp acolo.

în sfârşit, Betty a văzut o străfulgerare de

lumină departe, înainte. Când s-a apropiat, a fost surprinsă să vadă o uşă transparentă la camera semicilindrică. Nu era transparentă înainte, când a ieşit prin ea pe partea cealaltă.

Şi ajungem la un fel de lumină. Văd acele scaune de sticlă din nou în faţă. Oh, uşa, partea asta nu e argintie - este ah, sticlă, fiindcă văd prin ea. E ca sticla, cam aşa ceva - multă sticlă. Şi ne apropiem şi uşa se ridică.

Când cei trei au intrat în acea cameră, Betty a privit curioasă cum îşi scot de pe cap glugile.

Am intrat în cameră şi ei se opresc şi-şi scot chestiile alea de pe cap. Ne-am oprit şi ei îşi scot chestiile - glugile - şi le pun jos.

Betty a fost ridicată, pusă într-unul din acele scaune ciudate de sticlă. Era diferit de celelalte, acesta având fâşii de metal puse pe el şi pe braţele sale.

Suntem lângă - oh, nu, mă aşează pe scaunul acela ciudat. Diferă de celelalte, cu butoanele şi cu chestiile alea de oţel pe care le are. Stau jos pe el. Şi fini pun mâinile pe - oh. *[oftat*]. îmi pun mâinile şi braţele pe acele lucruri. Şi mă privesc într-un fel cu ochii lor, pentru ceva anume şi ah, ah!

Corpul ei tâşneşte violent o dată, de două ori! Dubla convulsie ne-a speriat. Mai târziu, în şedinţa de după hipnoză, am întrebat-o ce s-a întâmplat.

JULES: în ultima şedinţă corpul tău a tresărit de două ori violent. Ce s-a întâmplat?

BETTY: Când au tras acel buton. Nu ştiu de ce au făcut-o.

Pe acel al patrulea scaun era ceva care arăta ca un buton. Una dintre entităţi l-a atins de două ori. Instantaneu, Betty a simţit două şocuri electrice identice prin corpul ei.

RAY: Uită-te la schiţa semnelor [vezi figura 24]. Ai butoanele aici. Barele sunt aici. Cum erau puse braţele tale pe bare?

Erau aşezate aşa.

BETTY Şocul a venit de la ele?

RAY: Barele erau de metal şi erau presate.

BETTY Deci era metal aici?

RAY: Erai metal aici [arată spre braţele scaunului] şi aici

BETTY [arată spre partea pe care se stă].

O.K., n-am ştiut asta.

RAY:

JULES:

BETTY:

RAY:

Unde era sticla?
Sticla era - sau plasticul - ce-o fi fost - era ca şi la celelalte.
Era acoperită cu metal - cu alte cuvinte metalul era vârât înăuntru

?BETTY: Da.

Pentru moment, în timpul şedinţei iniţiale* de hipnoză, am crezut că Betty, în transă, avusese un atac de cord. Am răsuflat uşurat când a început să vorbească din nou.

[Respiraţie grea] Aud un sunet curios... şi el îmi deschide un ochi.

Când te-au pus în scaunul acela cu metal şi cu butoane, am întrebat-o mai târziu, ai descris ceea ce s-a întâmplat până la acel punct; ca şi când ai fi putut vedea tot. Când ai fost zdruncinată, ai menţionat că ţi-ai deschis ochii - ceea ce ar indica faptul că la un moment dat îi închiseseşi. Când i-ai închis? Cum ai putut să descrii toate acestea dacă ai avut ochii închişi?

BETTY: Când eram pe scaun nu i-am avut deschişi. Apoi au urmat zdrucinăturile şi ei mi-au deschis ochiul drept, căci ochii erau închişi.

RAY: Deci ştiau că aveai ochii închişi când ai stat pe scaunul acela special. Ţi-aduci aminte când ţi-au închis ochii?

BETTY: Cumva erau închişi. Nu ştiu, fiindcă l-am văzut ducându-se şi atingând ceva pe perete. L-am văzut atingând butoanele. După - cred că după - sau în timpul zdruncinăturilor - între cele două zdruncinături, cred că ochii mi-au fost închişi cumva fiindcă a venit şi mi-a deschis ochiul drept. Când am fost pe primul scaun, am simţit că am fost îngheţată. M-am simţit congelată şi devenind foarte grea, că apa a fost - umezeala a fost într-un fel sau altul uscată

pe mine.

JULES: Altceva, când ai fost în capsulă, ai mai observat pe altcineva în scaune?

BETTY: Nu, nu era nimeni acolo.

JULES: Eraisingură?Celelalte erau goale?

BETTY: Aha.

FRED: Când ai fost în acel vehicul, ţi-ai putut da seama de direcţia de mers? Poţi spune dacă mergea în jos sau în sus.

BETTY: Nu. Părea că e un vârtej, ca un vârtej cu toate că totuşi camera nu se învârtea.

FRED:Te-ai simţit împinsă în scaun - sau te-ai simţit zburând?

BETTY: Când am fost ridicată de pe scaun am simţit că plutesc.

într-adevăr, Betty a fost luată de pe „scaunul îngheţat[4]* de ceva care părea că fusese un mecanism de curăţire automată.

[Oftat greu] îşi clatină capul şi stă acolo. Şi atinge ceva pe zid, lângă uşă. Şi zbor de pe scaun. Plutesc din nou către acel scaun. Oh, mâinile şi picioarele uni sunt grele!

Betty s-a trezit stând din nou pe acel scaun pentru imersiune, supusă din nou efectelor sale liniştitoare.

Pregătesc din nou scaunul. îmi pun lucrurile acelea în nas şi în gură.

Lichidul curge din nou în jurul ei. A simţit aceleaşi vibraţii.

Ah! Asta-i bine! *[oftat]* Asta e chiar bine. Pun tot

acel lichid înăuntru. Se face, ah - şi respir prin tub. E bine şi ei fac iar acel vârtej, *[şoaptă]* Oh. E atât de bine!

Entităţile au strigat-o pe Betty din nou, spunându-i că o să primească din nou lichidul acela prin tub. A fost sfătuită să-l înghită.

Ce? Bine... Ei uni mai dau din acel - hm, sirop. Mmm, e bun, şi parcă mă trezeşte - foarte dulce. încă pot să simt acel gust. Pare bun şi alunecos. E dulce, ca un sirop, dar nu-mi face rău, fiindcă siropurile obişnuite îmi fac rău dacă iau un sirop prea gros sau o prăjitură.

Betty a fost total absorbită de plăcuta senzaţie care plutea prin corpul ei, dar a fost readusă la realitate de o bătaie persistentă în geamul scaunului.

Bat la geamul acela. Şi spun. „Betty, stai bine?“ „Da, îmi place aici“. Au spus că or să mă lase câteva momente... O, e bine.

Mai târziu ea a comentat acest fapt ca fiind unul dintre puţinele momente când ei s-au gândit la binele ei.

Aveau în ei acea bunătate... cuminţenie. Ei, ah, au fost doar câteva ocazii când am putut vedea sensibilitate la ei - când am strigat atunci în camera de schimbare, oh şi atunci în scaun când lichidul a început să curgă, ei păreau să vadă în aceste momente ceva special.

VIRGINIA: Te-au tratat cu un fel de...
BETTY: Cu multă milă. La întoarcere au fost mult mai
atenţi decât la dus.
VIRGINIA: Prin sensibilitate înţelegi...

BETTY: înţelegători cu sentimentele mele.

Curând Betty a simţit scăzând nivelul fluidului.

Gata. încep să-l scoată. îl simt cum se duce în jos. E ciudat când se scurge. îl simt în vârful capului - cum se scurge şi-l eliberează. îl simt cum e din ce în ce mai scăzut. Ca un lucru gros, gros - ca un ulei, cam aşa ceva. Seamănă cu - atunci când am un ulei de baie, ca şi când aş fi unsă cu ulei sau cam aşa ceva. Când dau drumul la apă, rămâne un strat de ulei când se scurge apa.

Betty i-a privit scoţându-i tuburile conectate la nările şi gura sa.

Mi-a ajuns la talie şi îmi scot tuburile din gură şi nas... Cred că a ajuns la podea fiindcă nu-1 mai aud plescăind şi mişcând.
[oftat] A fost bine. Şi ei se grăbesc să pună lucrurile acelea la locul lor, cred sau să facă ceva, ridicându-le cu ceva. Se ridică automat, ei trebuie doar să pună la loc furtunurile.

Acum Betty era sigură că ştie în ce scaun o vor pune. Totuşi, ei au pus-o în altul.

Plutesc. Merg spre scaunul din faţa mea. Stai puţin. Nu merg spre cel din faţa mea. Mă pun în primul - şi-l închid.

Acest scaun avea şi el o închizătoare transparentă, care a fost lăsată jos peste capul ei.

Şi, ah, stau acolo. E căldură acolo. E bine şi cald. Vine aer, dar acum mi-e cald, nu frig. E foarte cald *[oftat*], stau şi mă relaxez în căldura lui. Şi vine aer. De data asta pot să-l aud şi, e cald, foarte cald. Mă simt confortabil acolo, foarte confortabil. Simt aerul cald suflând spre mine.

La înapoiere, a spus Jules Vaillantcourt, ai stat în alt scaun. Poţi să descrii cum ai ajuns în el şi despre schimbarea de temperatură?

BETTY: Era pe cealaltă parte a camerei cilindrice. Am crezut că mă vor pune în acelaşi loc, unde am fost îngheţată - dar am mers peste primul scaun şi... JULES: De ce spui îngheţată?
BETTY: Fiindcă asta cred că s-a întâmplat
JULES: Ai spus că te-ai simţit bine.
BETTY: Nu, asta a fost prima dată. A doua oară, la întoarcere era aerul cald care mă făcea să mă simt bine. Poate că mă uscam. Nu ştiu - eram udă de la lichidul acela gri.

închiderea s-a deschis automat şi Betty a simţit scaunul clătinându-se şi ridicându-se. Un obiect pivota spre ea.

Se opreşte acum şi scaunul se leagănă automat. Şi, ce-o fi lucrul acela de jos, pivotează într-o parte şi este deasupra mea. Şi e o lumină strălucitoare, purpurie, lumină roz care străluceşte spre mine. Oh *[oftat*], doar lumină. Şi din lumina aceasta sunt mici raze din nou, cum am văzut dincolo [mecanismul de purificare]. E o lumină purpurie, roz-purpurie cu raze şi o strălucire deasupra mea [vezi figura 35].

Amintirea conştientă (în afara hipnozei) a fost şi mai clară.

După ce scaunul s-a ridicat, lucrul acela a apărut şi îşi schimbă forma. A venit jos, aşa şi are pe margine sticlă gri, gri întunecat, aproape un fel de negru. Lumina aceasta purpurie continuă să coboare. Cum cobora, a devenit roz şi avea raze, raze care ieşeau din el - înţelegeţi - din toată

chestia aia. Ca mecanismul acela purificator, avea nişte raze de lumină la fel.

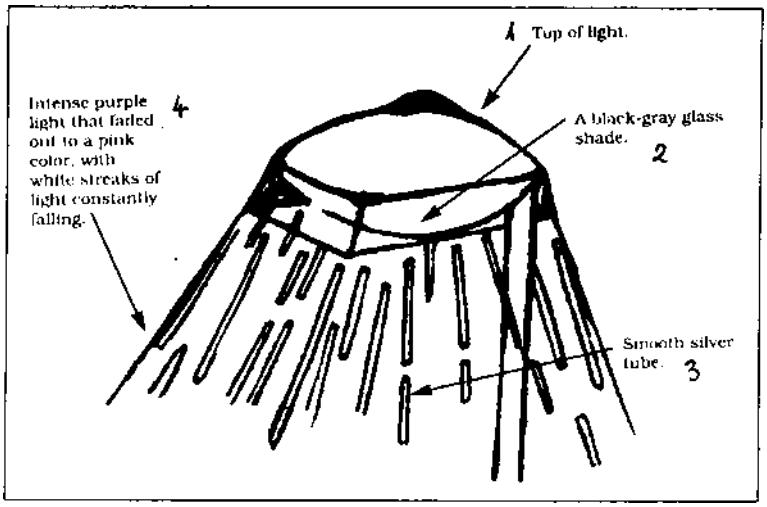
1 Top of light.
Intense purple light that faded out to a pink color, with white streaks of light constantly falling. 4
A black-gray glass shade. 2
Smooth silver tube. 3

Figura 35. (26 iunie) Lumina rotitoare din camera cilindrică (1 - vârful luminii; 2-o umbră gri negricioasă; 3 - tub argintiu lucitor; 4 - lumină intens * purpurie ce se decolora într-o culoare roz cu raze de lumină căzând constant)

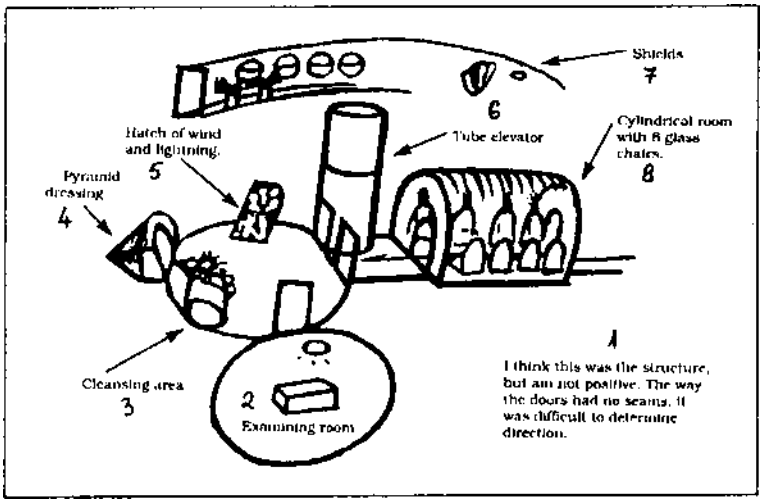

Figura 36. (19 iunie) Alcătuirea navei realizată de Betty (1 - Cred că aceasta era structura, dar nu sunt sigură. Culoarele, uşile nu aveau semn şi era greu să determini direcţia; 2 - Camera de examinare; 3 - Zona de purificare; 4 - Camera de schimbare, piramidală; 5 - Trapa cu trăznete şi vântul; 6 - Liftul; 7 - Scuturilc; 8 - Camera cilindrică şi cele 8 scaune de sticlă)

Betty privea cum cealaltă entitate parcă termină ceva.

Termină ceva. Oh, are o minge, o minge albă. Sunt două mingi albe acolo. Nu le-am văzut înainte şi el le ia. Are două bile în mână şi una e mai mare decât cealaltă. Celălalt a luat aceste sfere lucitoare de pe două piedestaluri cilindrice. Are câte una în fiecare mână şi îşi reia poziţia familiară în spatele meu.

Şi el e în spate, căci ne mişcăm. Uşa se deschide fâşâind. Mergem - mergem, prin aceleaşi locuri prin care am fost înainte, fiindcă am impresia că am văzut liftul acela în care am fost - tubul acela ce-o fi fost.

Betty recunoscuse tubul prin care plutise din

camera de sus, puţin după ce fusese adusă la bord [vezi figura 36].

Suntem iar la uşă şi - uşa se deschide. Şi ne-am întors în acea cameră. Văd trapa. Şi pe podea, este strânsă pe podea şi are un arc uriaş dedesubt. Un arc uriaş cu alte patru arcuri.

Această trapă sau închidere rectangulară era înainte ieşită în jos din zid, pe podea. Acum fusese strânsă în perete, descoperind ceea ce părea o deschizătură în podea.

Aceste arcuri uriaşe pe care le-ai menţionat, poţi să le desenezi? - a întrebat-o Jules.

BETTY: Da. O să încerc. Erau albe-argintii.
JULES: Arcuri spiralate?
BETTY: Da, arcuri spiralate, argintii - ca aluminiul [vezi figura 37].

Trio-ul a alunecat către un hol. Betty a privit împrejur. Nu părea să se întâmple nimic.

Doar stau acolo. Nu ştiu de ce. „Ce aşteptăm?“ Mi-au spus că Quazgaa vrea să vorbească cu mine...

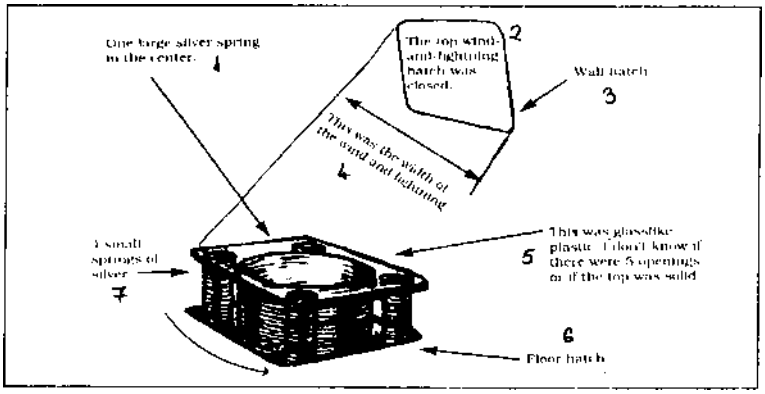
One large silver spring in the center.
1
The top wind- and-lightning hatch was closed.
2
Wall hatch
3
This was the width of the wind and lightning
4
This was glass-like plastic. I don't know if there were 5 openings or if the top was solid.
5
3 small springs of silver
7
6
Floor hatch

Figura 37. (26 iunie) A doua viziune a lui Betty despre trapă (1 - un arc mare în centru; 2 - marginea superioară a trapei era închisă; 3 - zidul trapei; 4 - aceasta era marginea cu vânt şi trăznete; 5 - aceasta era de plastic. Nu ştiu dacă erau cinci deschizături sau dacă marginile erau acoperite; 6 - Podeaua trapei)

vm

DESPĂRŢIREA DE QUAZGAA

Betty şi cei doi extratereşti au aşteptat în tăcere. Gânduri despre casă şi familie au apărut pentru puţin, apoi au dispărut. O aură de prietenie emanată de răpitorii ei a făcut-o să rămână relativ calmă. Numai circumstanţele atât de obositoare au făcut ca emoţiile ei să depăşească strania influenţă hipnotică, pe care o aveau asupra ei. în acest moment o mişcare a mâinilor extratereştrilor i-a redat calmul şi a uşurat neplăcerea. Acum, o uşă s-a deschis şi Quazgaa a intrat.

Stăm acolo şi aşteptăm, iar uşa se deschide. E Quazgaa într-un costum argintiu. Vine spre mine.

Micuţul a privit la Betty şi şi-a pus mâinile înmănuşate pe umerii ei. Ochii lui mari - mongoloizi - au privit adânc în ochii ei.

îşi pune ambele mâini pe umerii mei, mă priveşte şi spune: „Copilo, trebuie să uiţi pentru o vreme.“ îmi spune nişte lucruri.

Acum Quazgaa privea fix la ea, capul lui parcă devenise neclar. Părea că priveşte la el, dar şi dincolo de el. Unul din ochi era alb, dar celălalt avea un iris negru. Două cute adânci deasupra ochilor au devenit foarte pronunţate.

Quazgaa mă priveşte cu un ochi alb şi cu unul negru. Acum arată exact ca o albină, cu - oarecum el are două lucruri, asemeni antenelor de pe capetele albinelor. Două, uh -... coame de cerb; ce sunt? antene, cam aşa ceva? E ca şi cum aş vedea dincolo de capul său şi îl văd ca o albină, ca o albină gigantică, ca un cap de albină gigantică cu ochi mari. *[oftat]*

Betty a dezvoltat aceasta după hipnoză.

Parcă e o faţă de albină, din cauză că ochii lui sunt - ştiţi cum au ochii albinele, aproape cât toată faţa? Iar faţa se îngustează în partea de jos...

JULES: Poţi s-o desenezi?
BETTY:O să încerc - parcă sunt antene, ştiţi, în faţă.
JULES: Pe forma de pară sau în afara ei?
BETTY:Ei bine, ochii sunt mari, uriaşi ca de albină, înţelegeţ i,
foarte mari. Poate că e din cauză că pielea s-a strâns şi s-a format o cută care seamănă cu o antenă, ca la la o albină [vezi figura 38].
R A Y:Te ameţea, te simţeai ciudat când te privea în ochi?
Avea mâinile pe umerii tăi şi te privea aşa. Priveai la el, te-a schimbat asta?
BETTY: Da, m-a schimbat, aşa e. Părea ca şi cum

privirea lui
mergea adânc în mine - în mintea mea.

Apoi Quazgaa a început să vorbească telepatic. Era mesajul său de adio către Betty. El nu putea să părăsească nava cu ea.

Spune că o să-mi dea formule. Şi spune că până când omul nu le va găsi şi le va înţelege, nu va mai da altele.

Betty a repetat mesajul lui Quazgaa către ea.

Spune că rasa mea nu va crede până când nu va trece mult timp - *timp de-al nostru*... Iubesc rasa umană. Au venit să ne ajute. Şi, dacă omul nu va accepta, nu va fi salvat, nu va mai

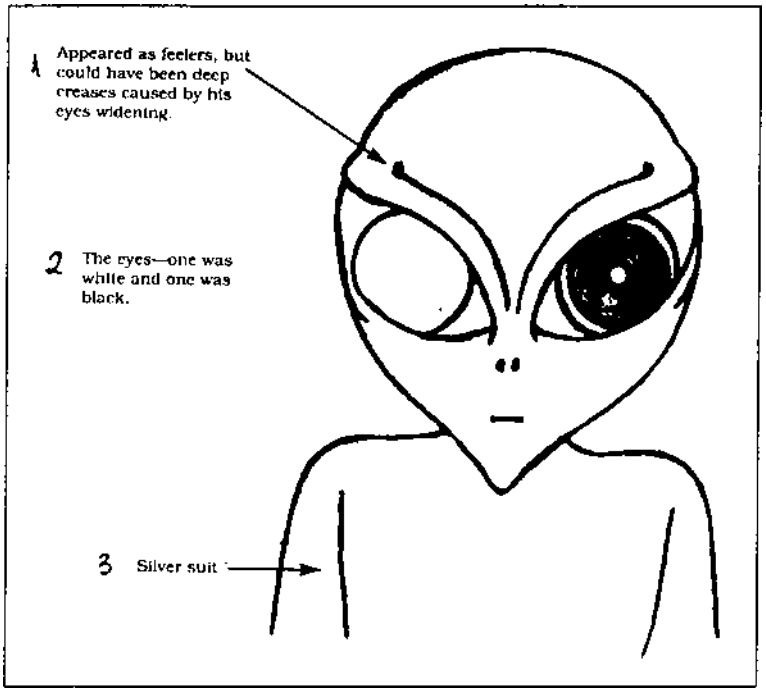
1 Appeared as feelers, but could have been deep creases caused by his eyes widening.
2 The eyes—one was white and one was black.
3 Silver suit

Figura 38. (26 iunie) Quazgaa arata ca o albină (1 - semănau cu antene, dar puteau să fie cute adânci cauzate de mărimea ochilor, 2 - ochii - unul era alb, celălalt negru; 3 - costum argintiu)

trăi... Toate acestea au fost planificate. Dragostea este cea mai importantă dintre toate. Nu vor să facă rău nimănui, dar fiindcă ne iubesc au spus: din cauza unei iubiri mari, nu pot lăsa omul să facă paşii pe care îi face acum... E mai bine să piară câţiva, decât să piară toţi. Au tehnologie pe care omul o poate folosi... Este prin intermediul sufletului, dar omul nu va căuta în această direcţie.

Betty a început să alterneze pauzele cu repetarea cuvintelor lui Quazgaa. Ca şi cum ar fi fost cumva transferată în trecut şi asculta din nou enigmaticul discurs.

Omul trebuie să înţeleagă multe din lucrurile naturale de pe

pământ... Dacă omul ar cerceta natura însăşi, ar putea găsi multe din răspunsurile pe care le caută... în interiorul focului sunt multe răspunsuri, în cenuşă, pe cea mai înaltă înălţime şi pe cea mai joasă se află multe răspunsuri... Omul va găsi multe dintre ele prin spirit. Omul nu e făcut doar din came şi oase... Ar fi uşor să-i îndreptăm către noi, dar asta ar arăta că noi nu suntem demni să-i primim... Cunoştinţele sunt căutate prin suflet, şi cei care nu merită vor fi daţi... Cei care au inima pură, care caută cu onestitate vor fi daţi... Energia este în jurul omului şi el n-o vede... E cea mai simplă formă de energie. Este în această atmosferă - această atmosferă... Toate au fost pregătite pentru el... Multe din cele pe care le caută le va găsi... Cei înţelepţi vor înţelege... multe... le vor fi date şi cei înţelepţi le vor înţelege... Ei trebuie să rămână ascunşi din cauza corupţiei - corupţia care este pe pământ Dacă ei se vor arăta..., omul va folosi asta. *[oftat]* îmi tot vorbeşte de lucruri care se vor întâmpla - ei vor reveni pe pământ... Omului îi va fi fiică din cauza asta... Mulţi vor fi uimiţi... Şi totuşi mulţi nu se vor teme fiindcă si-au învins teama.

»

Betty a continuat să interpreteze şi să retransmită impresiile mentale pe care entitatea stelară i le transmitea. (Ne întrebam despre acurateţea ei, din cauza neînţelegerilor de la început, când a interpretat greşit aceste impresii, incidentul cu „carnea arsă“.) Apoi Quazgaa şi-a încheiat dizertaţia printr-o afirmaţie înfricoşătoare:

Spune că are şi pe alţii aici... Mulţi alţii au secrete închise în minţile lor. *[oftat].* El va încuia

şi în mintea mea unele secrete *[oftat]...* Vor fi revelate când va fi timpul... Din nou îşi pune mâinile pe umerii mei. Şi spune: „Du-te copilă şi te odihneşte**.

Quazgaa a luat-o apoi pe Betty şi a dus-o în camera prin care a intrat la început în navă.

Şi merge într-o altă cameră. Se ridică, se duce spre locul unde

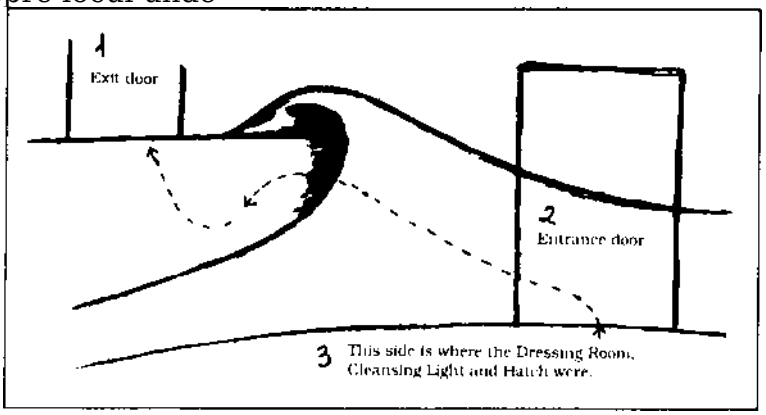

Figura 39. (26 iunie) (1 - uşa de ieşire; 2 - uşa de intrare; 3 - pe această parte erau camera de schimbare, lumina verificatoare şi trapa)

a început... un fel de uşă... E o deschizătură şi e locul pe unde am intrat prima dată. Şi uşa se deschide...

în timpul dezbaterii de după şedinţa "care a urmat hipnozei,
Jules i-a cerut detalii despre părăsirea navei.

BETTY: Bine, după acel cilindru (camera semicilindrică) -
după lumina aceea roz, treceam prin uşă din nou în aceeaşi zonă unde este acel lift

rotund... Treceam pe lângă el din nou, în camera unde era cabina de schimbare într-o parte, unde este trapa. Şi trapa, de data asta - era strânsă şi era un arc uriaş în centru, un arc uriaş. Şi erau patru arcuri mici pe margini.

FRED: Nu puteai să vezi uşa până când nu se deschidea?

BETTY: Da, şi într-o parte era celălalt loc, unde era balonul,

dar am trecut pe lângă el, în partea asta. Am trecut prin ea şi era un lucru care cotea brusc şi mergea cam aşa [vezi figura 39]. Era întuneric acolo... Apoi, oh, am trecut cumva pe deasupra ei. Nu ştiu cum am ajuns peste ea, dar am ajuns cumva şi am fost în camera în care intrasem înainte.

RAY: Acum - când l-ai văzut ultima oară pe Quazgaa -

i-a revenit faţa la normal, cum fusese înainte? BETTY: Îhî. Şi-a revenit. Apoi s-a deschis uşa...

Uşa spre afară s-a deschis. Betty a păşit într-o ceaţă învăluitoare. Era noapte. Marginea casei apărea dintr-o pâclă rotundă de ceaţă. Se îndrepta spre casă!

Ca de obicei, şi-a reluat poziţia din mijlocul celor două entităţi. Cei trei au plutit spre sol, unul câte unul şi s-au îndreptat către casă într-un singur rând. Cum a explicat ea:

> Şi, ah, cei doi, alţii decât Quazgaa, au mers cu mine... Am sosit şi apoi - au văzut faţa opusă a casei, zidul neted al casei.

JULES: Colţul stâng? Cel din spatele casei?

BETTY: Nu, colţul. Aici e colţul casei, da? Adică,

aici e veranda, şi apoi un zid ieşit în afară. Un zidfără ferestre. Când am ieşit din navă, aveam în faţă zidul ăsta fără ferestre şi am sărit din navă şi am mers în jurul lui şi era ca şi când nu ne mişcaserâm! JULES: Dar uniforma? Era vreo schimbare?
BETTY: Nu, era uniforma argintie, până la cizme.

însoţitorii ei purtau sferele strălucitoare.

Sunt doar doi cu mine acum, şi cel din faţa mea poartă un glob alb... şi mergeam către verandă. Nu pot vedea uşa vechii verande. Şi trecem prin ea! Şi eu urmez... şi intrăm - şi ne-am întors în bucătărie.
Şedinţa rezumativă a adăugat elemente importante:

JULES: Când ai ieşit din navă şi ai ajuns pe sol, îţi aminteşti condiţiile meteo? Noapte clară, strălucitoare? BETTY: Nu, era încă ceţos. Era ceaţă. Nu puteai vedea. Era ceaţă peste tot - înţelegeţi -, ceaţă ieşind din pământ Dar puteam să văd faţa casei.
JULES: Era răcoare, rece, sau?

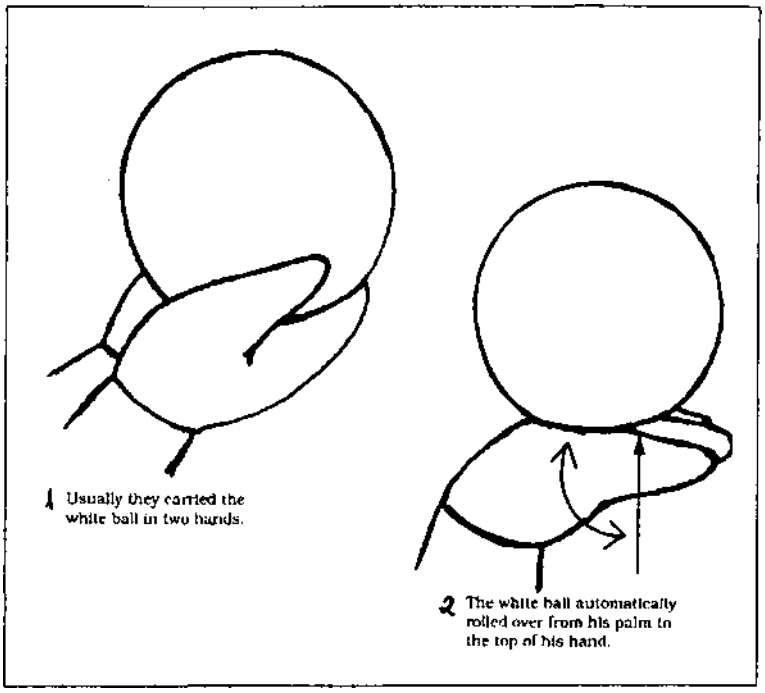
1 Usually they carried the white ball in two hands.
2 The white ball automatically rolled over from his palm to the top of his hand.

Figura 40. (26 iunie) (1 - de obicei o purtau cu ambele mâini; 2 - bila albă s-a rotit automat din palmă pe partea cealaltă a mâinii)

RAY: Ar trebui să verifici raportul meteo.
JULES: Ar fi trebuit să avem raportul până verific de ce nu a sosit.
RAY: Mă întreb dacă ceaţa era din cauza doar aşa era vremea.
FRED: Ne-ai povestit despre obiectele acelea ne arăţi cât de mari erau?
BETTY: Erau două şi cel din spate le ţinea exact ţinea pe cea mică.
FRED: Cea mică avea 4-5 inch-i în diametru?
BETTY: Cam aşa.
FRED: Străluceau?
BETTY: Era lumină, dar rămânea înăuntru.

RAY: Era metal, sticlă?
BETTY: Sticlă- părea să fie de sticlă. Şi o ţinea în spatele
meu, aşa. Şi celălalt, el o avea pe cea mare în mână, şi a rostogolit-o. A rostogolit-o în palmă şi a opri- t-o în vârful palmei (vezi figura 40).
FRED: Deci putea să-şi rotească mâna sub ea?
BETTY: Da, ea tot acolo rămânea, şi el o ţinea.
FRED: Cât de mare era asta?
BETTY: Poate 8-10 inch-i în diametru.
JULES: Era acelaşi material?
BETTY: Identic cu cealaltă.
FRED: Bine, să vedem. Prima dintre ele, cea mică, când ai
văzut-o prima dată?
BETTY: în sala aceea cilindrică, ah, când ieşeau. Celălalt
s-a întors deasupra scaunului acela - acolo erau. Nu aveau bilele astea când au venit prima dată în casă.
FRED: Deci au luat ambele,/ningi" când s-au întors cu tine
în bucătărie.
BETTY:Cel din faţa mea avea pe cea mare. Celălalt, pe cea
mică.

Când Betty a ajuns în acest moment în şedinţa de hipnoză, era târziu şi avea un drum de două ore de făcut până acasă. Cum părea un moment bun pentru a întrerupe şedinţa, Harold a trezit-o pe Betty din hipnoză. I-a dat instrucţiuni clare pentru a-şi reaminti unde a rămas, şi au făcut pregătiri pentru a se reîntâlni peste câteva zile.

„Azi este 25 iunie 1977, suntem la New England Institute For Hypnosis. Şedinţa a unsprezecea."

Vocea lui Harold părea îndepărtată. 25 iunie era aniversarea căsătoriei mele şi eram nerăbdător să mă întorc acasă pentru a fi cu soţia mea. Mai târziu urma să mergem undeva pentru a cina împreună sărbătorind această zi. Nu era prima dată când aceste fenomene O.Z.N interferau cu problemele familiale. Cu fiecare şedinţă care trecea, se părea că viaţa mea de zi cu zi se certase definitiv cu lumea paranormală întâlnită între aceşti patru pereţi, în fiecare săptămână.

Brusc am fost întrerupt din visul meu diurn când Betty era instruită să-şi continue relatarea de unde o lăsase în urmă cu două zile.

HAROLD: Acum vreau să te întorci la momentul unde rămăsesem data trecută, când te-ai întors în bucătărie. Te vezi acolo?
BETTY: Da.
HAROLD: Te rog, continuă.
BETTY: Stau în bucătărie şi alte două fiinţe sunt acolo şi au
costume argintii. Şi ne-am oprit. Suntem înăuntru. Şi creatura se întoarce şi eu, ...un fel de... era în interior cum s-a întors...*[pauză*| Are în mână sfera, bila aceea. Se întoarce spre dreapta şi se duce spre cămară.

Creatura extraterestră a alunecat spre cămară şi s-a oprit lângă chiuvetă, acolo unde un perete despărţitor separa cămara de bucătărie. Betty l-a privit ridicându-şi bila în faţa lui. Ea a tresărit când tatăl ei a apărut din umbră. Entitatea l-a trezit parţial din starea de animaţie suspendată.

FRED: Tatăl tău era în bucătărie?
BETTY: Era în bucătărie şi nu l-am văzut, fiindcă acolo - ah,
unde e chiuveta este un zid şi o arcadă.

Era acolo în colţ şi nu l-am văzut. Dar fiinţa aceea a venit lângă chiuvetă şi a ridicat mâna aşa.

FRED: Crezi că tatăl tău a fost acolo tot timpul cât ai fost pe navă?

BETTY: Da, cred că da.

Evident, bila albă a avut un oarecare efect asupraminţii lui Waino Aho:

Ridică bila. Şi o pune într-un fel pe cealaltă parte a mâinii cumva... o face să se rostogolească, pe cealaltă parte a palmei

- nu în palmă, pe cealaltă faţă a mâinii. Şi o ţine aşa şi o îndreaptă spre fereastra de acolo. E tata acolo! Şi merge, ca şi cum ar fi ameţit - încoace şi încolo. „Ce se întâmplă cu el?“ l-am întrebat. A spus „O să fie bine.“ Şi-a coborât mâna şi tatăl meu s-a oprit. Nu părea să-şi dea seama de ce se întâmplă. Parcă a fost tras de acolo cumva. Şi fiinţa mai avea mingea aceea în mână. El alunecă şi îşi lasă mâna jos ca un balans, câm aşa ceva. O balansează cumva, cred, şi îşi lasă mâna jos din nou - mai jos... şi, ah, o ridică şi merge în cealaltă cameră şi tatăl meu îl urmează.

Betty a ţipat la tatăl ei, dar nu a primit nici un răspuns, acesta continuând să-l urmeze pe omuleţ în sufragerie.

„Eşti teafăr, tată? Tată![4]* Nu-mi răspunde. Se duc în cealaltă cameră, în camera de acolo. Eu rămân în bucătărie. Nu aud nici un zgomot. Stau în bucătărie. M-am întors şi l-am întrebat pe celălalt. „Ce fac acolo?[44]. N-a vrut să-mi răspundă. Are cealaltă bilă, mai mică. O ţine aşa în palmă. Stau acolo în linişte.

Apoi prima entitate s-a întors din sufragerie. Nu mergea, plutea ca un patinator.

Iată că vine înapoi - alunecând, parcă alunecă. Şi spune „Betty, vrei să ne urmezi?[44] Şi s-a pus în faţa mea şi s-a întors. Şi el are mâinile... în ambele palme ţine mingea. Şi mergem în sufragerie.

Betty a alunecat împreună cu ei în living. Uimită, a văzut pentru prima dată pe Becky, amuţită cu un zâmbet îngheţat pe faţa ei. Toţi membrii familiei arătau ca nişte statui. Nu erau deloc conştienţi de prezenţa ei.

Şi ei stau acolo, încă nemişcaţi. Becky stă acolo şi zâmbeşte.

Pare să fie trează! Parcă e trează, stând acolo şi zâmbindu-mi. Oh h-h [Ih*cet]...* Stă acolo. Expresia ei nu se schimba. Pare îngheţată în acel zâmbet. Şi doar stă acolo, zâmbind.

Gândurile ei au fost dintr-o dată întrerupte de o voce în mintea ei.

Şi acela spune: „Betty, va trebui să uiţi, tu şi familia ta - pentru moment.“ O tot vedeam pe Becky zâmbind. „Sunt multe lucruri pe care ţi le-am spus. Vor apărea la timpul potrivit. Cartea este acolo,“ a spus. Şi cartea era acolo, pe raft.

Entitatea se referea la cartea albastră pe care Quazgaa i-a dat-o lui Betty mai devreme, în schimbul Bibliei.

Creatura a spus: „O să te ducem să te odihneşti[44].

- Dar copiii mei? i-a întrebat Betty.

- Nu le-am făcut nimic, a răspuns. O să-i punem în pat să se odihnească si ei vor fi linistiti si vor dormi.

Una dintre entităţi a început să-i ia pe copii şi

să-i ducă în pat. Sferele albe păreau a fi întrebuinţate ca mecanisme de control.

Şi îl văd pe acela că îi ia *[pauză*]. Cei mici sunt în picioare. Sunt în picioare! Şi se mişcă, dar pe feţele lor se vede că nu îşi dau seama ce se întâmplă. Se aliniază. Şi ei... *[pauză|.* Fiinţa se opreşte şi îmi spune că se întoarce repede. Copiii se aşază în şir indian! Şi mărşăluiesc prin hol. îi pot auzi pe scări fiindcă scara noastră scârţâi. Se duc cu toţii sus, cu excepţia mea, a mamei mele şi a tatălui meu. Şi mama şi tata stau acolo şi aşteaptă.

Betty şi-a îndreptat privirea către cartea albastră.

Şi m-am întors către celălalt şi l-am întrebat: „Pot să văd cartea, cât aştept?[44] Şi el tot nu mi-a răspuns. Ţinea mingea aceea mai mică în mâini. ‚J*ot să mă uit pe carte cât aştept?[44] Dar tot nu mi-a răspuns. Nici măcar nu le ştiu numele. Nu ştiu de ce Quazgaa nu s-a întors cu noi.

Deodată, cealaltă entitate a apărut în faţa ei.

Oh! Celălalt e deodată în faţa mea. Nici măcar nu l-am văzut intrând. E pur şi simplu aici. Ţine sfera aproape de faţa mea... *[oftat]* îi ia pe părinţii mei cu el. Şi merge... în hol... în dormitorul meu. [Incef] Se mişcă încoace şi vrea să vină după mine. Şi deodată este în faţa mea din nou. Up! Apare, pur şi simplu apare! îşi ridică mâna.

Una din mâinile entităţii poartă ceva ce seamănă cu o lumânare verde rotundă. Celălalt ţine bila albă strălucitoare. Betty îi cere să ştie cine este.

- Cum te numeşti? Care e numele tău?

-Joohop.

- Ce înseamnă asta, Joohop?
- O să afli când va trece timpul.
- Dar cartea albastră? E pentru mine!
- Pentru o vreme - a spus Joohop.
- Ce înseamnă toate astea?
- De dragoste. Este despre dragoste. Omul caută să afle despre locul nostru... nava noastră... cunoştinţele noastre.
- Dar cartea de acolo?
- îţi este dată pentru o vreme, pentru a înţelege cât de mult poţi din ea. Ce este scris acolo poate fi înţeles numai prin suflet. Este scrisul luminii. El poate fi înţeles numai cu sufletul. Celălalt scris este pentru om să caute şi să afle. Sunt formule şi ghicitori, şi poeme scrise pentru ca omul să înţeleagă natura, fiindcă el tot natură este. Este făcut din dragoste şi dragostea e răspunsul pentru om.
- De ce nu caută omul dragostea tot timpul, Joohop? l-a întrebat Betty. De ce?
- Fiindcă omul s-a despărţit. A devenit dual - separare, dualitate. Şi-a format cealaltă faţă. A făcut să se întâmple asta. Odată era cu totul bun. Odată şi alegerea lui a fost bună. Dar a despărţit-o. Chiar şi în iubire există unele separări. Betty, vino.

Şi el mă ia în hol şi pe scări. Şi aud scările scârţâind...

Acest detaliu m-a uimit şi l-am menţionat apoi în şedinţa de mai târziu:

RAY: Nu înţeleg, dacă pluteai, cum poţi explica scârţâiturile scării?
BETTY: Pluteam.
RAY: îţi controlai mişcările?
BETTY: Până când - până când am început să urcăm scările
nu cred că eu îmi controlam mişcările. Mintea mea nu era stăpână, nu cred,

fiindcă îi urmam. Orice ziceau, eu făceam. Când am ajuns pe scări, eram sub controlul meu.

Entităţile n-au dus-o pe Betty în dormitorul ei.

Mergem înainte, înainte, şi mă duc în altă cameră cu pereţii alb-roşii. îmi spun că mă voi odihni şi voi uita ce s-a întâmplat, până când va fi timpul potrivit.

- De ce trebuie să uit? a protestat ea.

- Va trebui să uiţi până la timpul indicat.

Şi ridică mingea aceea şi o pune iar pe spatele palmei. Mă dezbrac şi trag cuverturile şi mă târăsc în pat exact ca atunci când eram mică. Sar şi mă târăsc apoi în pat aşa cum am văzut că fac şi cei mici. Mă învelesc şi privesc la el şi el are încă bila aceea luminoasă. Se îndreaptă spre mine şi îşi mişcă mâna peşte faţa mea *[încet].* Sunt în pat şi aud urnind şi urnind şi - porneşte ceva ca un motor uriaş sau vuiet. Un uruit un vâjâit, nu ştiu. Şi vine de pe partea stângă, de lângă micul dormitor a lui Becky...Şi nu mai vâjâie - doar ca un „dink-dink-dink“ ... nu ştiu. E doar unşi mă simt foarte relaxată şi liniştită şi ah, am adormit.

Betty a căzut într-un somn adânc. S-a trezit a doua zi. Voci familiare răsunau pe scări.

E dimineaţa următoare. Şi, ah, sar din pat şi mă simt foarte fericită. îi aud pe copii, sunt deja treziţi. Sunt jos. Şi-l aud pe tata vorbind cu doi dintre băieţi. Vorbeşte peltic, aşa cum vorbesc copiii, cu Cindy. Totdeauna face aşa cu ea. E dimineaţă.

Betty s-a trezit brusc din hipnoză, fără ajutorul hipnotizatorului. Harold, a hipnotizat-o din nou şi a trezit-o fără nici o problemă.

Cititorul îşi va aminti probabil că feţiţa de 11 ani, Becky, a fost „trezită*[4] pentru moment când

entităţile au intrat prima dată în living. Aproape imediat, totuşi, Quazgaa a privit la ea şi din nou Becky a adormit. Cum a explicat sub hipnoză, primul lucru pe care şi-l aduce aminte a fost trezirea în pat dimineaţa. La început, ea a crezut că a trăit un vis foarte înspăimântător.

BECKY: M-am trezit dimineaţa.
JOS EPH: N-ai văzut pe mama ta şi pe creaturile acelea părăsind sufrageria?
BECKY: Nu.
FRED: Când te-ai trezit dimineaţa, erai încă în sufragerie?
BECKY: Nu. în dormitor.
FRED: Ţi-aduci aminte când ai părăsit sufrageria?
BECKY: Nu. M-am trezit dimineaţa şi am coborât scările.
Copiii erau acolo, se jucau.
FRED: Dar ceilalţi copii?
BECKY: E Cindy pe canapea, nu, Bonnie; Bonnie e întinsă
pe canapea.
JOSEPH: Ai pregătit tu micul dejun? sau mama voastră l-a făcut? Ce s-a întâmplat?
BECKY: Nu, cred că mama Ă făcuse, fiindcă erau clătite.
DEBBIE: Mama ta se trezise?
BECKY: Da, se trezise.Era în baie - căci Scott dorea să intre
în baie. Era în faţa uşii.
FRED: Ai vorbit cu cineva despre ceea ce se întâmplase
noaptea trecută?
BECKY: Nu. Nu i-am spus mamei decât peste 3 zile.

Ne-am întrebat dacă Betty a observat semne pe corpul ei, după întâmplarea cu O.Z.N-ul.

RA Y: Nu erau uime pe corpul tău, în nas, pe buric? Nu ai
simţit niciodată dureri, ceva de felul ăsta?

BETrY: Nu m-am uitat niciodată.Nu puteam, cu şapte copii,
trebuia să mă ţin tare.

Unele dintre întrebări presupuneau că Betty şi-a adus aminte totul, în zilele următoare. Uitam de fapt că, înainte de a-şi aduce aminte sub hipnoză, Betty ştia foarte puţin despre incidentul cu O.Z.N-ul. Nimic altceva decât vagi amintiri ale unor creaturi intrând în casă, restul experienţei fusese cumva blocat în mintea ei.

RAY: Cât de mult ţi-ai adus aminte a doua zi?

BETTY: Nu ştiu, e mult de-atunci.

FRED: Mă interesează dacă a doua zi te-ai dus în curtea din spate să vezi dacă era vreun semn acolo sau unul pe pământ.

BETTY: Nu, dar de curând m-am gândit la dealul din spate, încercam să creştem iarbă acolo şi iarba nu mai creştea. Credeam atunci că e din cauza copiilor care veneau de la şcoală. îi goneam pe copii şi le ceream să folosească trotuarul. Ştii, Becky? Ţi-aduci aminte? Da, fiindcă mergeam pe o potecă.

BECKY: Acum creşte iarba acolo, nu?

FRED: A fost săpat. Tot dealul a fost săpat. Dar noi am fost şi la directorul şcolii deoarece copiii, înţelegeţi - aveau o potecă. Nu voiam să ne supărăm din cauza asta, dar am fost la director să rugăm să le vorbească, să-i roage să folosească trotuarul. Eu aveam o grădină şi acolo încercam să creştem iarbă.

BETTY: Cât era de mare zona aceea? Doar o potecă?

JULES: Nu, pe tot dealul nu mai creştea iarba.

BETTY: Dar înainte?

RAY: înainte creştea. Era doar poteca, şi apoi tot dealul a început să se dezgolească. Din cauza asta am pus seminţe de iarbă.

BETTY: Deci, când i-ai scris dr-ului Hynek, în 1975, cât de mult îţi aminteai de incident?

Lumina aceea pâlpâitoare era cel mai puternic lucru

,

primul care-mi venea în minte. Pentru mult timp, asta a fost tot ce-mi aduceam aminte. Apoi am început să-mi amintesc partea despre venirea lor - ştiţi venirea creaturilor.

Deci asta era când - 1967,68,69?

Cam prin 69.

Dar tatăl tău, a menţionat el vreodată despre aceste creaturi ciudate pe care

RAY: le-a văzut pe fereastră? Te-a întrebat de

BETTY: unde veneau, ce făceau ş.c.l.?

RAY: Nu.

Deci prima confirmare că el a văzut ceva a fost recent, nu?

BETTY: Când l-am chemat şi l-am întrebat dacă-

RAY: şi aduce aminte ceva despre O.Z.N. şi despre întâmplarea pe care am trăit-o,

BETTY: la început mi-a zis „nu“. Şi mult după aceea mi-a zis da,dar nu voia să se implice. I-am zis, „Tată, atunci, de ce mi-ai zis că nu, n-ai văzut nimic? De ce nu mi-ai spus de la început?** Şi mi-a zis: „Nu vreau să mă amestec în afacerea asta“. Şi mama era speriată rău. Când am fost acasă la sora mea şi a înţeles că

RAY: o să vină Jules,ea a crezut că o să vină

BETTY: un extraterestru, înţelegeţi. A spus nu!

RAY: A spus, „Să nu cumva să-l trimiteţi la mine!“

BETTY: După câte ştii tu, ea nu-şi aminteşte nimic, nu? Nu.

Ce ai să faci acum când toate astea au revenit în mintea ta?

Nu ştiu ce o să fac, Ray. Eu mă simt un

RAY: pic speriată, ameninţată - din cauza

BETTY:

credinţei. Nu vreau să-mi cadă pe cap asta. *[pauză*] Nu ştiu. Simt o mare responsabilitate şi ah, n-ar trebui să simt această responsabilitate, fiindcă eu cred că Iisus o să ia această povară de la mine şi totuşi ea există.

Dacă accepţi pe faţă mesajul pe care ţi l-au transmis, de ce te simţi ameninţată? Ei par să fi avut grijă să te asigure că sunt o parte a credinţei tale.

Poate fiindcă sunt mulţi oameni... care îmi spun despre venirea mea pentru a fi hipnotizată: „Oh Betty, dar nu face asta. E împotriva voinţei lui Dumnezeu. E în zona ocultă“. E şi mai puternică în biserică.

Ţi-au spus că o să uiţi acest incident pentru o vreme - pentru un timp, timpul tău. Crezi că este bine să-ţi aducem aceste lucruri din nou în memorie? Crezi că acesta este timpul potrivit?

RAY: Da, am simţit că toată greutatea a dispărut. Asta am simţit, după ce am căutat cât am putut şi asta m-a adus într-o stare de anxietate. Nu arii putut găsi nimic altceva - am gândit eu:

BETTY: iată că cineva e interesat să afle adevărul despre astea. Ei au cunoştinţe, au educaţie. Şi ei au să-şi petreacă timpul cercetând lucrul acesta. M-am simţit eliberată, am gândit eu, asta era - m-am gândit că povara care era în mine a fost luată şi m-am simţit mai bine în faţa lui Dumnezeu. Am simţit că, Doamne, am făcut tot ce am putut pentru înţelegerea acestui lucru. Ce dată a fost când am trimis scrisoarea către dr. Allen Hynek?

Uite-o - 20 august 1975.

JULES: Crezi că noi, anchetatorii ar trebui să lucrăm cu tine pentru a descoperi acele cunoştinţe pe care ţi le-au lăsat ei? E un lucru de dorit?

FRED: Dacă vreţi.

BETTY: Ai vrea să facem o carte?

RAY: Bine, aşa cum am mai spus, sunt de acord să scrieţi o carte dacă aceasta va fi în folosul oamenilor. Dar totuşi sunt

BETTY: îngrijorată despre efectele pe care le-ar avea asupra credinţei şi la ce vor spune oamenii. Şi religiile se vor răsturna.

Crezi că acesta e sfârşitul? Acum ţi-ai amintit totul?

RAY: Nu, nu cred că acesta este sfârşitul. Ştiu că mai

BETTY: sunt multe lucruri închise în mintea mea. Nu ştiu ce simt. Ştiu că nu este sfârşitul. Ştiu că mai sunt multe lucruri înăuntru şi probabil vor începe să se iveascâ.Ştiu că acum va fi mai uşor să-mi amintesc decât înainte. Nu ştiu ce sunt, dar ştiu că vor apărea când mă voi aştepta mai puţin. Nu-mi va fi

frică atunci.

(Am subliniat acest fragment din ultima declaraţie a lui Betty, căci, după cum va vedea curând cititorul, era foarte adevărată!)

Dacă-mi voi aminti ceva, voi nota şi vă voi contacta. Cred că mai degrabă aş rămâne în contact cu voi decât cu alţi anchetatori, fiindcă voi aţi devenit prietenii mei.

Betty se pregătea să se mute în Florida atunci.

JULES: Chiar când vei fi în Florida, mi-ar face plăcere să te mai sun din când în când să văd dacă mai apare ceva nou.

BETTY: Bine. O să vă sun dacă mai apar lucruri noi. O să vi le trimit unde vreţi voi să vi le trimit. Cum îmi amintesc ceva, îmi voi nota.

RAY: Să considerăm asta ca ultima şedinţă pentru raportul nostru. Dacă mai apare ceva bine, dar să facem totul documentat.

FRED: Cred că o să-l scriem, să-l recitim pe tot şi apoi să mai punem unele întrebări.

JULES: Ar trebui să mai facem ceva, dacă se poate să o punem din nou sub hipnoză să vedem dacă ea poate să vadă ceva în cartea albastră, să scoată ceva, formule...

FRED: Da, spui că ai păstrat cartea un număr de zile şi te-ai uitat pe ea.

Şedinţa noastră rezumativă se teiminase. Betty, extenuată de încercările prin care am pus-o să treacă, a acceptat totuşi să mai facă încă două şedinţe de hipnoză, evident urmate de dezbateri. Voiam să aflăm cât de mult a ţinut cartea şi cât de multe a reuşit să afle din ea. Dar aveam să vedem că extratereştri aveau cu totul şi cu totul alte planuri pentru noi. Ei vor interveni direct!MESAJ PENTRU UMANITATE?

X

A durat însă trei săptămâni până când să o punem din nou pe Betty sub hipnoză. Săptămâna următoare tragedia ne-a lovit când Peter Neurath, unul dintre investigatorii noştri, a avut un atac de cord şi a murit. Inutil de spus că în săptămâna aceea nu s-a ţinut nici o şedinţă. Au fost făcute aranjamentele necesare pentru un nou test cu detectorul de minciuni pe 9 iulie, sâmbăta următoare, apoi au fost programate două şedinţe, a douăsprezecea şi a treisprezecea - pe 16 şi 23 iulie.

De un interes particular pentru noi erau cărticica albastră dată de extratereştri şi mesajul dat de ei. Pe 16 iulie cea de-a douăsprezecea şedinţă a început cu ceea ce acum era pură rutină. Curând Betty era sub hipnoză şi a fost dusă în timpul în care ea şi cele două entităţi erau în living la întoarcerea acasă. Am încercat să sondăm mintea ei pentru mesajul dat de extratereştri. Unul dintre anchetatori a întrebat-o:

DA VID: Betty, ţi-au făcut, fie Quazgaa, fie Joohop, previziuni vreodată?
BETTY: Da.
DA VID: Poţi să ni le comunici?

Betty a făcut o pauză. Faţa i-a devenit contorsionată. Părea că se luptă cu ceva sau cu cineva care prelua controlul asupra capacităţii ei de vorbire!Ei - controlează - lucrurile. - Ei - sunt - în - rai. - Ei au - puteri

-*[oftat]* Ei - pot - să te facă - să gândeşti - într-un fel - şi totuşi

-să însemne - altceva - Nu-mi place să-mi controleze cuvintele!

JOSEPH: Eşti încă în sufragerie vorbind cu ei.
BETTY: Ştiu că sunt acolo, dar sunt şi aici.

Cumva ea a fost, printr-o mişcare rapidă, luată din întâmplarea din trecut pe care o retrăia şi adusă în *prezent.* Nimeni din încăperea din faţă nu-i sugerase să facă acest lucru. Uluiţi, nu puteam să înţelegem de ce şi cum fusese ea brusc adusă în timpul prezent.

DA VID: Bănuieşti că ei îţi controlează *acum* cuvintele?
BETTY:O fac şi nu-mi place. Nu-mi place că îmi controlează si mâinile, *[oftat*] Oh, mâinile şi braţele mele!
JOSEPH: îţi fac ceva? Cu mâinile şi cu braţele tale?
BETTY: Da, fac şi nu-mi place!
JOSEPH: Ce fac cu mâinile şi braţele tale?
BETTY: Nu ştiu. Fac ce mi-au mai făcut şi înainte!
JOSEPH: Te-au imobilizat?
BETTY: Da.

Mâinile şi braţele erau imobilizate exact cum erau şi pe masa de examinare, în O.Z.N.

JOSEPH: Cum le simţi?
BETTY: Parcă abia mi le mai simt. Sunt atât de amorţite, încât nici nu le mai simt, ca şi cum aş fi blocată.

Lupta ei a fost în zadar. Ceea ce îi controla mâinile îi reţinea acum partea de sus şi, dintr-o dată, ea a început să vorbească într-o limbă necunoscută - mecanic, ca şi cum altcineva din altă parte vorbea prin gura ei. Reprezentările care urmează sunt cea mai apropiată aproximare a acestui

limbaj şi le-am extras de pe banda originală. întregul pasaj a durat cam 35 de secunde.

BETTY: Oh. TOOKFIRAH BOHFITFITAH MAWHFTLAM DFIM DFIWA MA HER DFIH OKAHT TFIRAHT *[oftat]* NAWRLAMAH - TFITRAM AW - HOE - HOE - MARIKOTO FIKREEAHLAH. *[oftat]*

FRED: Betty, ce înseamnă asta?

BETTY: Doar o spun. Nu ştiu ce vă spun ei.

FRED: Repeţi lucruri pe care ţi le spun ei?

BETTY: Nu ştiu ce e asta. Ei doar mi le spun. Nu ştiu ce spun.

Betty a început din nou să vorbească într-o limbă străină. Apoi:

Base 32 - Base - *[oftat]* Signal BASE 32.

FRED: Betty, poţi să ne spui mai multe despre asta? Se referă la un număr sau la loc?

BETTY: Nuştiu. *[încetişor ca pentru ea]* E un loc? Starseeso.

Sombleado. Starseeso.

(A continuat cu limbajul ciudat.)

DAVID: Este un mesaj pe care trebuie să-l înţelegem?

BETTY: Nu cred că e din carte. Cred că vine de la

FRED: ceva. Este mesajul de atunci? Sau e un

BETTY: nou mesaj?

FRED: Nu, nu l-am primit atunci. Trebuie să fie de

BETTY: acum. Crezi că eşti în contact cu ei *acum* ?

DAVID Nu ştiu, dar mâinile mele şi picioarele le simt ca

BETTY atunci.

DAVID Betty, e ceva ce ei vor ca noi să înţelegem

BETTY acum? *[după o pauză]* Da.

Ştii ce este? Poţi să ne spui ce este?

FRED: *[pauză*] Ceva despre oamenii de ştiinţă. Să ardă

BETTY: trecutul.

Spune- ne mai multe. Spune-ne mai multe.

DAVID: E chiar un curs. Sunt valuri care au fost trimise.

FRED: Şi sunt ziduri vechi care trebuie dărâmate.

Poţi să ne spui mai multe?
Sunt astea legate de formulele pe care ţi le-au dat sau sunt diferite?

BETTY: Sunt diferite. Ceva despre cum să se învârtească pământul. Să se învârtească pământul. P.Ă.M.Â.N.T.U.L. Ah - numără, trei şipatni, numără trei şi patru. A număra până la trei şi patru e important, foarte important.
FRED: Poţi să ne spui de ce sunt legaţi trei şi patru?
BETTY: E ceva despre o uşă care se va deschide. Oh, mâinile!
JULES: Betty, ai menţionat Starseeso. E un loc?
BETTY: Da.
JULES: în galaxia noastră?
BETTY: Nu.
DA VID: De acolo vin ei?
BETTY: Nu.
DA VID : Ce înseamnă pentru ei?
BETTY: Ceva despre un doi şi un patru şi zero, zero, zero, linie sub zero, zero, linie sub zero, zero, linie sub zero, zero şi tot aşa!
DA VID: Betty, ţi-au spus, ţi-au dat vreodată numele locului de unde vin?
BETTY: Nu pot să-l pronunţ.
DAVID: Ţi-au arătat vreo hartă?
BETTY: Tot ce văd e o linie în jos şicinci linii. E ceva încercuit. Nu ştiu ce este.
JULES: Poţi să ne faci un desen?
BETTY: Dacă mi-1 amintesc, o să încerc.
FRED: încearcă să ţi-1 fixezi în memorie ca să-l poţi desena mai târziu.
BETTY: E o ancoră acolo.
JOSEPH: Eşti încă în sufragerie, Betty?
BETTY: Nu, sunt aici.

Cât timp am schimbat benzile, Betty a fost scoasă din hipnoză. Cât timp au fost schimbate benzile în câteva magnetofoane strategic dispuse, am întrebat-o:

JOSEPH: Ai văzut o hartă?
BETTY: Era un lucru ciudat.
JOSEPH: E o hartă? Unde ai văzut-o?

BETTY: Abia am văzut-o.
JOSEPH: E în mintea ta acum sau a fost acum câteva momente?
BETTY: Acum câteva minute, când eram aici în camera asta. Nu eram în trecut. Eram aici. Ce a apărut nu era din acea vreme. Era acum şi era o ancoră.
JULES: Adică o ancoră de metal, de vapor?
BETTY: Cam aşa. E o ancoră. Nu pot să explic. Cumva o ancoră.

Betty a fost hipnotizată din nou şi am întrebat-o dacă ei au ceva de-a face cu recenta pană de curent de la New York.

BETTY: Ei au puteri. Pot controla vântul şi apa. Chiar şi trăznetul.
DA VID: Ţi-au spus de ce au făcut această pană de curent?
BETTY: Ca să-i arate omului adevărata lui natură.
DA VID: Care e adevărata natură a omului?
BETTY: Omul caută să se distrugă singur. Lăcomie, lăcomie, lăcomie. Şi din cauza lăcomiei face multe lucruri greşite. Totul i-a fost dat omului. Lucruri simple. Ar fi trebuit să avanseze până acum, dar lăcomia îl împiedică. Vor fi date nestingherit celor care iubesc.

(Din nou Betty a vorbit în limba aceea străină.)

FRED: Betty este acesta un mesaj pentru noi?

O tensiune a umplut aglomeratul birou, când faţa ei s-a schimonosit din nou, şi cuvintele se forţau să iasă prin buzele ei
şovăielnice.

BETTY: Chiar - acum-nu puteţi - vedea. Chiar - acum - noi - vorbim.
DA VID: încercăm să vedem. Ai un mesaj pentru noi?
BETTY: Voi - încercaţi - să căutaţi - în - direcţii - greşite. Simplitatea - în jurul vostru. - Aerul - pe care - îl respiraţi - apa - pe care o beţi - *[oftat]* focul - care

încălzeşte - pământul - care vindecă. - Cenuşa simplităţii - lucruri - care sunt necesare - luate drept bune. - Puterea - din ele - este pierdută. - De - ce - credeţi - să sunteţi capabili - să trăiţi? Simplitate. Betty, tu ne spui astea? Traduci pentru noi?
Nu, nu vă spun eu astea.
Cum îţi sunt picioarele şi mâinile?
Teribil... Acea durere în mâinile mele... îmi ţine mâinile.
Crezi că ei te folosesc?
Da [uşor] şi nu ştiu cum o fac.

DAVID: Ce vor ei să înţelegem acum?

BETTY: Adevărul - libertatea - iubirea - să înţelegeţi ura

DAVID: oamenilor - să o trataţi - în mod - drept, încearcă să-l

BETTY: apere pe om de el însuşi? Asta e adevărul?

DAVID: Da şi nu. Nu fiindcă - fiindcă alte lumi sunt implicate în

BETTY: lumea omenească. Omul - e foarte - arogant - şi lacom -

DAVID: şi crede - că toate lumile - se învârt - în jurul

BETTY: -lui.
Dar nu toţi oamenii gândesc aşa.

DAVID: Numai - fiindcă - dragostea - e - prezentă.
Ne va ajuta cartea albastră să înţelegem?

BETTY: Veţi fi - în - acelaşi - întuneric - după - cartea albastră. Mai întâi - căutaţi - lucrurile simple - voi
-înşivă. Omul e arogant - fiindcă - ideea - inventează tot - ce e condensat - şi - mândria - locuieşte acolo

DAVID: -din cauza - imaginii care - i-a fost - dată. *[oftat]*

BETTY: Fiinţele vor ca noi să înţelegem? Vrea Quazgaa să

FRED: înţelegem?

BETTY: Quazgaa - e - doar- un ofiţer special - în - clan - ca
-mulţi - alţii.
Dar întrebarea mea e, vor ei să înţelegem şi să câştigăm cunostinte?
Da.

FRED: Ce este clanul?

BETTY:

FRED:

BETTY:

DAVID:

BETTY:

Nu vă vom spune acum.JULES: UndeeSeeso?
BETTY: Departe, departe. Douăzeci şi patru zero, zero, zero,
zero, zero, zero, zero, zero, zero, zero, zero, nu ştiu câţi de zero.
JOSEPH: Betty, de unde sunt ei?
BETTY: Ei spun, veţi afla adevărul şi veţi şti atunci când veţi
afla adevărul.
JOSEPH: Betty, ce este adevărul?
BETTY: V-am spus adevărul înainte. Iisus Cristos este
adevărul. El e răspunsul pentru adevăr. El e singurul răspuns.

Anchetatorul o întrebase pe Betty ce este adevărul, nu pe extraterestri. Previzibil, ea a răspuns în lumina puternicei ei credinţe religioase. Fred şi-a dat seama de asta şi a corectat greşeala lui Joseph, adresând întrebarea entităţilor care o controlau pe Betty.

FRED: Am o întrebare pentru ei. Aş vrea să ştiu dacă ei sunt
dispuşi să ne ajute să găsim cunoştinţele. Putem afla dacă sunt dispuşi să ne ajute.

Aparentul răspuns, via Betty, cu implicaţiile sale ne-a îngheţat. „Nu aţi ajuns - atât de departe - nici - nu aveţi cunoştinţe atât de multe - nici - informaţii - nu vrem - să vă ajutăm.[4]*
Atunci, aş vrea unele indicaţii despre ajutorul lor în viitor? Care trebuie să fie pasul următor? Cum să mergem mai departe.
Căutaţi, în ce
direcţie?
Aceea - care - v-a fost dată - căutaţi - cercetaţi. Vă

FRED:

BETTY:
JOSEPH:
BETTY:

vom ajuta - arătându-vă unele - piese - din - acest - puzzle - care se potrivesc. - încercaţi - să înţelegeţi
- voi înşivă. Căutaţi - cu spiritul - căutaţi. Uşi - au fost - lăsate - deschise - pentru - voi. - Marea - Poartă
va conduce

.
-

Ce este usa cea mare? t

JOSEPH: Intrarea în altă lume. Lumea unde este
BETTY: lumina.
JOSEPH: E deschisă şi pentru noi, Betty?
BETTY: Nu, nu încă.
JOSEPH: Dar pentru tine?
BETTY: Da.
JOSEPH: înţelegi ce este dincolo de marea uşă?
BETTY: Da, înţeleg şi cred în asta.
JOSEPH: Poţi să ne ajuţi să înţelegem?
BETTY: Dacă acceptaţi.
JOSEPH: îţi vor permite să ne ghidezi?
BETTY: Nu, ei vor să ghideze.
DA VID: Betty, am vrea să continuăm cu acest adevăr. Vrei să te întorci înapoi în seara acelui incident... Reia povestea de unde, ah, Joohop o lua pe mama şi tatăl
BETTY: tău spre pat. îţi aminteşti acel moment?
DAVID: îmi aduc aminte, David, dar nu mă pot
BETTY: întoarce. Nu poţi?
JOSEPH: Ei îmi au mâinile şi
BETTY: picioarele, îţi cer ei să
continui discuţia?
DAVID: Poate. Fiindcă îmi apasă mai tare
JULES: mâinile şi picioarele.
BETTY: Bine, atunci. Nu trebuie să te întorci
JOSEPH: acum. Douăzeci şi patru zero, zero etc.
BETTY: Este în mile, metri, ani lumină?
Este în explozii - ale - soarelui.
Cum să înţelegem acest termen?
JULES: Este cumva legat deîntunericul lăsat
BETTY: după ce soarele explodase, cred, sau
JULES: cam aşa ceva. Nu ştiu. *[încet]* Nu-mi
BETTY: spun.
JOSEPH: Se referă ei la soarele nostru, aşa cum îl
BETTY: ştim?
JOSEPH:

Da, soarele nostru, explozii solare.
Este soarele acesta cheia adevărului.
Da.
Este explozia asta în viitor sau în trecut?

Trecutul şi viitorul sunt acelaşi lucru pentru ei. Timpul există?

Timpul pentru ei nu este ca al nostru, dar ei ştiu despre timpul nostru.

BETTY: Ei recunosc timpul ca dimensiunea noastră, dar ei au altceva pentru timp?

JOSEPH: Da. Pot întoarce timpul.

Pot întoarce timpul?

BETTY: Îhî.

JOSEPH: Vor mai veni fiinţele acestea?

BETTY: Da, pot călători neîngrădit. Pot călători

FRED: nestingheriţi peste tot pământul.

BETTY: Da. Pot călători înăuntrul pământului?

Da, densitatea lor este mult diferită de a

DA noastră, deşi ei au metale pe care nu le

VID: pot penetra. Ei trebuie să aibă aceste

BETTY: materiale.

Sunt aceste metale în pământ?

Unele dintre ele *[începetişor*].

DA VID Este acesta unul din motivele prezenţei

BETTY lor aici? Mmm, nu. Dar unele metale din

DA VID pământ sunt suficiente pentru a-1 purta

BETTY pe om acolo unde sunt ei. Apoi când ajung pe o anume staţie a lor, ei pot lua minerale de acolo si să-si continue călătoria.

DA VID: I t

BETTY: Ei vizitează pământul de mult?

JOSEPH: Chiar de la începutul timpului.

BETTY: Timpul nostru?

DA VID: Da.

BETTY: Pot călători liber printre stele?

DA VID: Printre unele dintre ele.

Sunt aceste stele în apropierea soarelui

BETTY: şi a pământului?

DA Da sunt şi dincolo.

VID: Ce vrei să spui prin „dincolo**?

BETTY:

DA

VID:

BETTY:

JOSEP

H:

în spatele alor noastre sunt altele, dar ei sunt în alt
plan. într-un plan mai greu.
Cum adică un plan mai greu?
Sunt într-un spaţiu mai greu decât al vostru.

De ce sunt restrânşi doar la unele stele şi nu la altele?

De ce suntem legaţi de pământ şi capabili să călătorim numai până la unele stele, iar spre altele nu.

BETTY: Este răspunsul, sau o altă întrebare?

JOSEPH: Este şi răspunsul şi întrebarea.

BETTY: Betty, ei au inamici, cum avem şi noi?

JOSEPH: O planetă este inamică şi unii oameni le sunt inamici, pentru că nu înţeleg.

BETTY: Oameni de pe pământ?

JOSEPH: Da.

BETTY: Betty, sunt multe din aceste clanuri sau rase în vizită acum?

DAVID: Da.

BETTY: Câte?

DAVID: Şaptezeci.

BETTY: Şaptezeci de planete sau de rase?

DAVID: Rase.

BETTY: Sunt aceste rase unite?

DAVID: Da, cu excepţia celei ofensive.

BETTY: Vin de pe planete diferite, nu? Nu vin de pe aceeaşi planetă, e corect?

JOSEPH: Da. Unele vin din pământuri în care nu le poţi vedea ascunzătorile şi unele vin chiar de pe pământ. Chiar de pe acest pământ?

BETTY: Da, există un loc pe acest pământ pe care nu-1 ştiţi.

JOSEPH: Pot vedea ei viitorul?

BETTY: Cu siguranţă.

FRED: Pot să spună când vom afla răspunsul?

BETTY: Când vă veţi deschide inimile.

FRED: Adică fiecare individ îl va recunoaşte la timpul său?

BETTY: Când va fi deschisă inima, fiecare va afla.

JOSEPH: Când inima va fi deschisă spre ce?

BETTY: Spre dragoste şi adevăr.

FRED: Asta înseamnă că unii au văzut deja cu mulţi ani

JOSEPH:

BETTY:

înainte? Şi că alţii nu-1 vor vedea niciodată?

Da, şi asta e trist fiindcă este pentru toată lumea. Betty, care este funcţia ta în revelarea acestor lucruri? Au spus că am fost aleasă din cauza iniţierii fiindcăam trecut prin ceea ce am trecut, fiindcă a fost plănuit.

JULES: De ce ai fost aleasă?

BETTY: Fiindcă nu m-am opus.

DAVID: Betty, au fost şi alţii ca şi tine luaţi la bord şi examinaţi?

BETTY: Da, dar i-au liniştit. Le-au spus să fie liniştiţi. E ascuns în ei. Când va trece timpul misterele vor fi descuiate pentru om. Lor le e frică.

DAVID: Ţi-au spus câte cazuri de astfel de luări la bord au fost?

BETTY: Multe, multe, multe. Multe, multe cazuri. Multe, dar puţine cazuri au ajuns la plenitudine.

DAVID: Unii dintre aceştia au fost cumva duşi pe planeta lor? Au fost pământeni duşi pe planetele lor?

BETTY: Da, şi ei or să se reîntoarcă, iar oamenilor le va fi frică de ei.

DAVID: Tu ai fost dusă pe planeta lor natală?

BETTY: *[pauză lungă,* voce *slabă*] Am fost dusă în locul înalt, mai înalt decât planeta lor.

DAVID: Adică, o planetă mai importantă?

BETTY: Nu, nu e o planetă, e un loc.

în momentul în care Betty a dat semne de

oboseală, Harold
a scos-o din starea de hipnoză şi am început s-o întrebăm. Eram
curioşi să aflăm de ce nu a retrăit trecutul, aşa cum fusese
instruită.

JOSEPH: Cum te-ai întors? Erai înapoi cu zece ani.
BETTY: Ştiu. Eram înapoi acolo, în sufragerie, şi deodată
am fost aici.
JOSEPH: Din cauza întrebărilor sau nu ştii?
BETTY: Nu ştiu.
DAVID: Betty, am încercat să te trimit înapoi la întâmplarea
cu cartea albastră şi ai simţit că ei nu te lasă? BETTY: N-am
putut.
DAVID: N-ai putut?Aisimţitcăeiteopresc?
BETTY: Îhî.
Sc pare că extratereştrii ne-au împiedicat să aflăm unele
informaţii intervenind direct în biroul lui Harold!

DA VID: Ce altceva ai mai simţit atunci?
BETTY: Doar că ei mă ţineau şi că mă apăsau. Cumva mă
ţineau. Şi era o presiune.
DA VID: Asta pe lângă greutatea din mâini şi picioare. S-a
mai întâmplat asta când te-ai mai aflat sub hipnoză?
BETTY: Nu, uneori.
DA VID: Erau aceste sentimente ca cele pe care le-ai simţit în
navă?
BETTY: Da.
JOSEPH: Să fie asta o indicaţie a faptului că ori de

câte ori te simţi aşa primeşti un mesaj de la ei?
BETTY: Nu ştiu, fiindcă nu simt greutatea. N-am simţit-o
când am stat întinsă.
JOSEPH: Dar asta îţi era comunicat direct. în toate cazurile când ai simţit greutatea, comunicai cu alte persoane. Comunicai cu noi.
BETTY: Da.
JOSEPH: Pesemne că, atunci când vorbeai cu noi, erai folosită ca un translator. Transmiteai un mesaj.
BETTY: Nu era un mesaj pentru mine.
JOSEPH: Nu?
DA VID: E un mesaj pentru noi?
BETTY: Trebuie să fie. Nu era pentru mine.
JULES: îţi aminteşti ceva despre planeta asta?
BETTY: Nu.
JULES: Ştii cumva că le este străină fiinţelor acestea?
BETTY: Ei au spus că o planetă este străină.
JULES: Ostilă?
BETTY: Da.
DA VID: Crezi că suntem pe drumul cel bun, încercând să-i
facem să discute cu noi, prin tine? Crezi că vor?
BETTY: Nu ştiu.
JOSEPH: Te-ai simţit neplăcut în timpul acesta?
BETTY: Doar când mă apăsau, sau ce făceau ei.
JOSEPH: Mental, te simţi bine.
BETTY: Nu, sunt obosită.
JOSEPH: Da, dar asta este din cauza hipnozei.
HAROLD: Cum te simţi Betty?
BETTY: Destul de bine.
DA VID: Ai vreo problemă pentru că încercăm să te întoarcem
în trecut pentru a afla mai multe despre

cartea albastră?
BETTY: Nu, nu e nici o problemă.
DA VID: Da, dar mai înainte ai simţit că ei te opresc să te
întorci înapoi.
BETTY: Nu am putut.
JOSEPH: Din cauza întrebărilor puse te-ai întors acum? BETTY: Nu ştiu. Aş vrea să am răspunsul.
DA VID: E gata cu hipnoza pentru azi?
HAROLD: A avut destulă azi.

în acest moment, ne-am decis să căutăm mai multe date concrete.

FRED: Biblia pe care i-ai dat-o liderului, lui Quazgaa - ce
s-a întâmplat cu ea? Ţi-au dat-o înapoi?
BETTY: Nu ştiu, fiindcă tot ce îmi amintesc este cartea
albastră acolo. Deci au păstrat-o.
FRED: Au păstrat-o?
BETTY: Vedeţi, nuştiudacă este Biblia mea. Avem mai
multe Biblii. După asta, Becky nu şi-a putut-o găsi pe a ei.
BECKY: I-am spus mamei că a dispărut.
FRED: Mai ţii minte când?
BECKY: La şcoala de duminică. O luam la şcoala de duminică,
mereu.
FRED: Probabil că era Biblia lui Becky şi ei au luat-o, aşa
e?
BETTY: Se poate, fiindcă nu am mai văzut-o pe marginea
mesei. Era doar cartea albastră acolo, pe

margine.

Cu alte cuvinte, cartea albastră rămăsese la Betty după ce au plecat extraterestrii! în şedinţa următoare, ne-am decis să ne întoarcem la amintirile lui Betty să vedem dacă-şi mai poate aminti ceva în legătură cu acest document misterios. X

CARTEA ALBASTRĂ

Să ne reamintim că, la trei zile după eveniment, Becky s-a adresat mamei sale, povestindu-i propriile-i amintiri despre incident.

BETTY: Cam la două zile după, Becky a venit la mine
povestindu-mi visul ei - două sau trei zile după. HAROLD: De ce ai aşteptat atât, Becky?
BECKY: Fiindcă am crezut că a fost vis. Apoi, m-am gândit,
ca visele, o să treacă. E doar un vis. Dar mă necăjea şi după trei zile era atât de supărător, că a trebuit să-i spun mamei, fiindcă mă necăjea foarte tare. Era înspăimântător.
RAY: Ţi-ai amintit că se. întâmplase ceva?
BECKY: I-am spus că am avut un vis. I l-am povestit şi ea
mi-a spus că e adevărat, că s-a întâmplat aievea... dar să nu spun la nimeni despre el şi să nu-mi mai fac griji.
BECKY: Şi mi-a spus atunci că,Asta nu este vis, draga mea.
S-a întâmplat cu adevărat, dar să nu mai spui la nimeni[44].

Acum, în a treisprezecea şedinţă, am întors-o pe

Betty prin hipnoză la momentul în care Becky i-a povestit pentru prima dată visul.

Becky ţi-a povestit pentru prima dată visul ei, legat de incident. Poţi să te întorci la acel moment? Cam la trei zile după, l-a menţionat. A venit la mine şi mi-a spus, „Mami, am avut un vis ciudat“.

DA VID: Când a fost asta? Dimineaţa?

BETTY: Da, şi mi-a povestit ce a văzut. I-am spus, şt, şt, tăcere. Nu-i speria pe copii. Şi ea a zis „De ce“ şi eu i-am zis „Vino cu mine“. Şi am adus-o în dormitor şi i-am zis „Mama îţi spune că nu a fost nici un vis, dragă. S-a întâmplat cu adevărat. Au fost unele lucruri ciudate în casă, dar să nu mai spui la nimeni, da? Şi m-a privit amuzată şi a spus ,Adică ce am visat eu este adevărat?" I-am zis „Da, dar să nu spui la nimeni, şi să nu te temi, căci Iisus este cu noi.“ I-am spus „Am să-ţi“ arăt şi am scos cartea... şi mi-e foarte frig.

DA VID: Ai simţit rece, când ai atins cartea?

BETTY: Nu, simt rece fiindcă vă povestesc vouă toate astea, îmi dă friguri. E bine acum. Poate e fiindcă nu trebuia să arăt nimănui cartea.

DA VID: Ţi-aduci aminte să i-o fi arătat şi altcuiva în afară de Becky?

BETTY: Nu. Mă văd pe mine şi pe ea, ea stă pe patul meu şi eu mă duc la şifonier.

DA VID: Acest şifonier este fii dormitorul tău?

BETTY: Da, şi aud zgomote în bucătărie, pun cartea la loc, închid şifonierul şi mă duc spre bucătărie. I-am spus „St, aşteaptă un minut, dragă, mă întorc imediat". M-am dus în bucătărie şi erau doar Jimmy şi Mark, veniseră să bea apă - m-am întors din nou să iau cartea şi i-am arătat-o lui Becky. „Să nu spui la nimeni, da iubito, fiindcă e foarte important. E de la Iisus." Faţa ei s-a lungit. Zâmbea de fericire. Era atât de fericită şi de

DA VID:

BETTY:

emoţionată.
A spus că a văzut cartea mai înainte?
Da, a spus,, Asta ţi-au dat ei, mami. Mi-aduc aminte, asta ţi-au dat" şi am iar frisoane nu ştiu de ce.

Crezi că voiau să o arăţi lui Becky?

JOSEPH: Nu trebuia s-o arăt nimănui.

BETTY: Vezi dacă poţi să-ţi aminteşti, cât de clar poţi când ai văzut ultima dată cartea? Poţi să încerci? Ultima dată?

DAVID: Da

BETTY Ultima oară când am văzut-o singură ?

DAVID încă o dată am realizat că am fost „chemaţi*[4] din cauza perioadei greşite de timp şi am decis s-o lăsăm pe Bctty să conducă.

BETTY Eşti singură? Unde eşti?

DAVID Acasă.

BETTY Ce ne poţi spune?

DAVID Doar am încuiat uşa din faţă, căci copiii au plecat la şcoală şi părinţii mei s-au întors acasă, stau la masă şi o deschid.

BETTY La cât timp după apariţie a fost data când ai văzut cartea pentru ultima oară?

DAVID Cred că a fost...[pauză] la nouă zile, cred.

BETTY Ştii ce zi a săptămânii era?

DAVID Era o zi de lucru, deoarece am fost s-o iau şi nu mai era acolo şi am fost şocată. Am crezut că au găsit-o copiii şi au luat-o. Nu m-am atins de ea duminică, fiindcă erau cu toţii pe acolo. Când s-au dus să se joace, sâmbătă, am putut să mă uit la ea. Era foarte enervant căci voiam foarte mult s-o studiez să văd ce era. Părinţii mei plecaseră şi lunea aceea toţi erau plecaţi, copiii erau la şcoală şi am zis că pot s-o fac. Betty, unde ţineai cartea, înainte de a încuia uşa şi a te aşeza la masa din bucătărie pentru a te uita pe ea?

RAY: O acunsesem în şifonier.

BETTY:

DAVID:

De ce ai ascuns-o?
Nu ştiu.
Ţi-au spus ei s-o ascunzi în şifonier, sau s-o ţii ascunsă

?

Da, mi-au spus.

BETTY Ţi-au spus de ce?

DA VID Nu trebuia să fie văzută de cei care nu meritau. Ţi-au spus de ce să nu o arăţi nimănui?

BETTY Fiindcă era pentru iniţiere şi Becky era prea mică şi trebuia să treacă prin multe lucruri până să o poată vedea.

De ce te-au ales pe tine?

DA VID: Era o carte de iniţiere In misterele a tot ce există.

BETTY: Din cauza lucrurilor prin care am trecut şi trebuia să o ţin puţin.

Trebuia s-o studiezi?

JOSEPH: Trebuia să mă uit la ea şi să iau cât de mult pot, pentru viitor.

BETTY: Aceasta este informaţia pe care o ai încuiată în minte şi trebuie să apară cu timpul?

JOSEPH: O porţiune din ea, dar cea mai mare parte este ceea ce mi-a spus Quazgaa şi Joohop.

BETTY: După ce au plecat părinţii tăi şi ai putut să stai să te uiţi la ea, care a fost primul lucru pe care l-ai făcut? Am stat la masă şi am deschis cartea.

DAVID: Te-ai uitat pe copertă, era vreun semn, simbol?

BETTY: E ceva acolo, *[şoaptă*] Ce e? E chiar în centru. E foarte subţire. Aur subţire. Seamănă cu un

JULES: egiptean. Câte pagini are cartea, te-ai uitat peste

BETTY: toate, să vezi câte pagini are?

în jur de patruzeci. Patruzeci de pagini subţiri.

FRED: Sunt numerotate?

Nu.

BETTY: Sunt tipărite pe ambele feţe?

JOSEPH: Nu, asta e ciudat. Pe cealaltă faţă e alb strălucitor.

BETTY: Pe spatele fiecărei foi?

FRED: Aşa pare, dar când stai cu faţa spre scris pare că,

BETTY: pare că... *[pauză]* dacă nu cumva vine prin ea, de la

DAVID: cealaltă pagină. Sunt aşa de subţiri. Nu ştiu de ce,

BETTY:

stau foarte aproape de acea carte. Cam la 10 sau 12 inch-i de ea şi e un scris ciudat şi numere.Ceea ce descrii tu este pe prima pagină?

DAVID Nu, sunt între foi.

BETTY Cum adică, între foi?

DAVID Cam între a patra şi a cincea.

BETTY Ai deschis din întâmplare acolo?

DAVID Am dat mai multe pagini fiindcă primele

BETTY? trei foi erau albe, alb strălucitor. Sunt tot felul de simboluri.

Betty a încercat să descrie scrisul ciudat în termeni familiari.

O virgulă - linie de dialog ca o buclă... O vâsla sub un cerc, şi două linii apropiate, cu un fel de linie curbă cu vârf ca o - înţelegeţi, ca o... cu două feţe. Un zero cu un punct şi ca un fel de linie într-un unghi mergând prin el, cu o chestie ca un steag pe ea.

FRED: Sunt fotografii în carte? Ilustraţii? Sau e numai scris?

BETTY: Nu. Sunt diamante cu un punct în mijloc. E ceva ca un baston şi sunt săgeţi. E ceva, ah, ceva într-un unghi şi - este rectangular într-o parte.

FRED: Betty, înţelegi scrisul?

BETTY: Nu, doar mă uit la ea.

FRED: Crezi că această carte îţi oferă informaţii? Care este valoarea căiţii în termenii a ceea ce face ea?

BETTY: E misterioasă, din cauza ciudăţeniei ei.

DAVID: Ai putut să te uiţi la fiecare pagină?

BETTY: Atunci, am văzut o piramidă din nou.
FRED: în carte?
BETTY: Da, o piramidă, dar un tip ciudat de piramidă. Are
un jgheab pe ea şi are o săgeată, ca un fel de săgeată. Şi e foarte ciudată. Tare ciudată. E ca, ah, lucrurile acelea pentru decolare la avioane sau ceva ca piramidele, ah - e foarte greu de explicat.
FRED: Poţi să reţii asta şi s-o desenezi mai târziu?
BETTY: O să încerc.
DAVID: încearcă să-ţi aminteşti ce era pe fiecare pagină a

cărţii. încearcă să scrii şi să desenezi mai târziu, după şedinţă.
BETTY: O să încerc. Aş prefera s-o fac acum, cât le văd.
JULES: Adică acum sub hipnoză?
BETTY: Da.
JOSEPH: Vrei s-o faci acum?
BETTY: Da, dacă aş avea mâinile libere.
DA VID: (în timpul hipnozei mâinile îi erau rigide.)

BETTY:
JULES: Uite un stilou. Ai prefera un creion ?
BETTY: Va trebui să fiu cumva eliberată. Mâna.
DA VID:
BETTY: Harold i-a eliberat după cerere mâna. Betty a
DA început să deseneze pe o foaie de hârtie
VID: simbolurile. îşi ţinea ochii închişi când a desenat.
BETTY: Toate simbolurile pe care le desenezi acum erau pe
DA o singură pagină?
VID: Da.
Mai ţii minte care pagină?
Nu.
BETTY: Crezi că vreunul din aceste simboluri este mai

DA
VID:
BETTY:

DA
VID:
BETTY:
DA
VID:
BETTY:

important decât celelalte?
E un lucru mecanic pe care nu l-am putut desena.
Bine. Poate o să-l desenezi mai târziu. Sunt alte simboluri care sunt importante? Mai importante decât altele?
Sensul lor scris nu poate fi transcris în cuvintele noastre... Nu poate fi exprimat prin cuvinte, cuvintele noastre. Poate fi văzut numai prin simboluri.
După ce te-ai uitat prin ea ce ai făcut?
Am pus-o la loc şi mi-am luat Biblia şi m-am întins pe canapea.
Unde ai pus-o?
Am pus-o înapoi în şifonier, sub o cutie.
Acolo o ţineai?
Da

.

Bine, continuă. Ai luat Biblia şi te-ai întins pe sofa. Da, şi mă rugam la Dumnezeu să-mi reveleze ce însemnau toate acestea. Mă rugam lui Iisus, că nu înţelesesem şi EL va trebui să mă ajute... *[pauză].* Şi apoi unele cuvinte au început să vină şi la început n-am făcut nimic în legătură cu asta.

DAVID: Asta este prima dată când ai primit aceste cuvinte sau cunoştinţe, când stăteai pe canapea cu Biblia în mână?

BETTY: Am început să primesc acele lucruri ca nişte cuvinte străine.

Dar asta era prima dată?

Da.

DAVID: Când te-ai uitat apoi după carte? în aceeaşi zi? Nu, cred că a doua zi şi m-am speriat fiindcă dispăruse şi ea îmi fusese încredinţată mie.

BETTY: Te-a supărat?

Da.

DAVID: Dar nu-ţi spuseseră ei că ţi-o vor da doar pentru câteva zile?

BETTY: Da, e adevărat. îmi spuseseră, îţi spuseseră pentru

DAVID: cât timp va fi?

BETTY: Au spus că vor fi zece zile... *[pauză*| Da, au spus că vor fi zece zile, în care eu trebuie să mă uit în ea. îţi spuseseră că o vor

DAVID: lua înapoi?

BETTY: Da, îmi spuseseră că îmi dau atâtea zile să mă uit la ea.

DAVID: Când te-ai uitat în şifonier şi ai văzut că nu mai era, ţii minte în ce zi a săptămânii a fost?

BETTY: Parcă - [pauză]. Parcă marţi sau poate joi.

DAVID: De ce ai zis marţi?

BETTY: Deoarece, cu o zi înainte, copiii fuseseră la şcoală. Putea să fie

JOESPH: miercuri?

BETTY: Miercurea mă duc la cumpărături. întotdeauna aştept reducerile de miercuri pentru a face cumpărături, pentru a economisi nişte bani.

DAVID: Deci, când a fost ultima dată când ai fost lacumpărături - înainte de a pierde cartea?

BEITY: BETTY: Cred că am stat în casă. Parcă nu voiam să plec de

DAVID: acasă. Nu voiam să las cartea aceea singură acolo.

BETTY:

DAVID:

BETTY:

JOSEPH:

JOSEPH: Deci n-ai făcut nici un fel de cumpărături până când n-a dispărut cartea, nu?
BETTY: Da, nu cred că am fost fiindcă era prea important. N-aş fi lăsat-o singură.
JOSEPH: Ai fost la cumpărături săptămâna următoare?
BETTY: Trebuie să fi fost, dar mintea mea nu era la asta.
DA VID: Ai petrecut mult timp cu cartea, în fiecare zi, până când a dispărut?
BETTY:Da. E ciudat fiindcă de obicei cu Biblia stăteam aşa de mult şi e ciudat că am petrecut atâta timp cu ea fiindcă Biblia era cel mai important lucru pentru mine.
FRED: Ai fost la biserică în tot acest timp? De când a apărut O.Z.N.-ul până când a dispărut cartea?
BETTY: Nu *[încet*], nu.
JOSEPH: Cum şi-au recuperat cartea?
BETTY: Nu ştiu. A dispărut.
DA VID: Betty, când Becky a menţionat despre visul ei - i-ai dat cartea?
BETTY: A atins una din paginile albe. Mâna ei părea că străluceste de la ea. A atins cea de-a doua foaie albă
»
din cele trei de la începutul cărţii şi mânuţa ei strălucea.
DA VID: Ce a spus?
BETTY: A spus doar „Uite, mami!“ şi „Ştiu, ştiu“. Din nou am friguri,
DA VID: Ţi-efrig?
BETTY: Puţin frig, da.
DA VID: Şi după ce v-aţi uitat la ea, ce aţi făcut cu cartea?
BETTY: Mâinile şi picioarele mele încep să simtă din nou chestia aia!
DA VID: Sunt ei?
BETTY: Mâna mea! Oh-h.. Ei încep din nou să-mi ţină mâinile!

Betty şi-a dat seama că extraterestrii preluau iar controlul asupra ei. Erau lucruri despre cartea albastră pe

care ei doreau ca noi să nu le aflăm? Aşteptam să văd dacă asta era.

DA VID: Betty, crezi că au motiv să facă asta?
BETTY: Nu ştiu ce este, dar îmi fac ceva din nou.
JOSEPH: Acum?
BETTY: Chiar acum!

Betty a început iar să vorbească în acea limbă străină şi să ofteze adânc.

FRED: Betty, putem să-i contactăm azi?
BETTY: Da.
FRED: întreabă-i dacă vor să ne răspundă la nişte întrebări.
BETTY: Spun: „Dacă e în scopul realismului".
FRED: Poţi să-l întrebi pe cel cu care eşti în contact, cum se numeşte?
BETTY: Andantio.
FRED: Andantio?
BETTY: Aşa spune el, sau ăsta e cuvântul.
JOSEPH: De unde este?
BETTY: De acolo de unde au fost şi cei care au fost înaintea lui.
JOSEPH: Cum se numeşte locul?
BETTY: Nu-1 pot pronunţa.
JOSEPH: Poţi să-l scrii? Să-l pronunţi pe litere?
BETTY: începe cu Z *...[pauză]* nu e ca ale noastre. Sunt prea multe consoane şi prea puţine vocale, nu-1 pot pronunţa.
JOSEPH: Poţi să-l spui pe litere? Poţi să-l vezi? Vezi cuvântul? BETTY: Nu. îl pronunţă.
DAVID: E un cuvânt, două, sau mai multe?
BETTY: E doar unul.

Din nou Betty a început să vorbească în limba aceea ciudată.

FRED: Andantio, putem vorbi cu tine direct?

Nu acum, a spus.

BETTY DA VID BETTY DA VID BETTY: Ţi-a spus şi de ce?

Fiindcă nu sunteţi pregătiţi.

Poate să ne spună de ce nu suntem pregătiţi sau cum anume trebuie să ne pregătim pentru a comunica? Vede că sunteţi serioşi. Simplitatea trebuie să fie aici. Minţile sunt deschise, dar sunt ziduri acolo, ziduri ridicate de cunoştinţe. Noi nu am înţelege ceea ce ne-ar spune el şi ar fi o pierdere de timp, până când voi nu veţi găsi lucrurile simple.

Ne poate spune ceva pe care să-l înţelegem?

JOSEPH: BETTY: VIRGINI A Aflaţi singuri. Vă rog, vă rog, vă rog aflaţi singuri. Betty, pot să-l întreb despre simbolurile pe care le- ai descris săptămâna trecută şi pe care le ai de la ei? Da, este linia aceea, cu alte linii ce o tăiau şi cercul cu ancora în dreapta?

BETTY: Am o întrebare pentru Andantio. Vreau să ştiu dacă recunoaşte formulele ce ţi-au fost date.

FRED: Aceste formule sunt foarte simple. Sunt blocuri construite pe un drum mai înalt.

Aş vrea să-l întreb despre prima formulă.

BETTY: Este un lichid din care viaţa a fost scoasă. Este liniştea.

FRED: Poţi înţelege asta? Are liniştea înăuntru. Nu are valuri sau vreo mişcare - nici o vibraţie. E pur.

BETTY: Aş vrea ca Andantio să vină aici ca să putem vorbi cu el direct. Andantio vii aici, acum?

FRED: Betty nu a spus un cuvânt. Camera era tăcută şi privirile noastre căutau, aşteptând pe jumătate, ca Andantio să se materializeze! în sfârşit, Betty a spart tăcerea de gheaţă.

BETTY: L-am întrebat dacă vrea, dar nu a răspuns.

JULES: Care sunt zidurile şi barierele pe care trebuie să le trecem pentru a comunica cu el?

BETTY: Din nou [u^or] aflaţi singuri. Credeţi că vă cunoaşteţi, dar nu. Nu ştiţi din ce sunteţi făcuţi şi n

u

cunoaşteţi puterile pe care le aveţi. Nu cunoaşteţi prelungirile iubirii.

FRED: Nu înţeleg ce vrea Andantio să facem pentru a comunica mai bine cu el. Cred că va trebui să vină aici pentru a avea o mai bună comunicare. Aş vrea să înţeleg mai multe despre cum să fac asta.

BETTY: L-aţi adora dacă ar veni aici şi asta nu este ceea ce vrea el. V-aţi teme de el. Şi nu e pentru el asta, el este doar un servitor, un mesager.

RAY: Poate să ne arate o probă că el vorbeşte prin tine - ceva pe care să-l acceptăm fără ezitare ca o probă că într-adevăr există şi comunică prin tine?

BETTY: Lumea caută probe. Nu pot să vadă cu ochiul

RAY: spiritului. Numai cei care merită pot să vadă.

Dar mintea omului a fost făcută în aşa fel, încât în orice zonă a vieţii el trebuie să accepte sau să respingă ceea ce simte că este realitate,

BETTY: pe baza unor dovezi. Poate să ne înţeleagă limitele şi să ne arate unele dovezi?

înţelege limitele. Dovada a apărut de mult şi

JOSEPH: există încă - el poate face tot felul de trucuri, dar nu ăsta este felul lui.

DAVID: Nu vreau să facă trucuri. Nu vreau trucuri.

BETTY: Vreau informaţii.

DAVID: Betty, este Andantio de aceeaşi rasă cu

BETTY: Quazgaa? Da, este.

Crezi că sunt mesageri ai Domnului?

FRED: Acum cred, da. Dacă nu credeam că sunt de la Domnul, nu le dădeam voie să-mi folosească

BETTY: voinţa. Andantio, există o cale mai convenabilă sau un loc, un timp mai propice comunicării?

FRED: Putem vorbi când eşti la serviciu, când îţi

BETTY:

FRED:

conduci maşina.

»

Care este cel mai favorabil timp şi loc?

Timpul cu noi nu e timpul nostru. Locul cu voi este localizat. Nu este cu noi. Nu poţi vedea asta? Totuşi aş vrea să comunici direct cu noi telepatic.Vrei s-o faci, te rugăm?

BETTY: Spune vasul olarului ce-ar fi mai bine să pună în el?

Acest joc de-a şoarecele şi pisica a continuat până când a fost clar că nu vor mai putea fi obţinute informaţii suplimentare de la enigmaticul Andantio. Era clar şi că el, în mod deliberat, bloca eforturile noastre de a descoperi noi informaţii de la Betty despre cartea albastră.

Rămânea întrebarea dacă într-adevăr am comunicat cu un extraterestru sau cu subconştientul lui Betty. Dar în orice caz Betty şi familia ei erau în plin proces de mutare în Florida şi ne-am hotărât să încheiem aici şedinţele de hipnoză.

Betty Andteasson, fată de la ţară, este o femeie simplă, nesofisticată, tipică. Copilăria ei a fost fericită şi lipsită de griji, dar anii care au urmat căsătoriei au amestecat bucuria cu tristeţea. O problemă conjugală, îndurată cu răbdare de Betty, s-a dezvoltat treptat. Puţin după scrisoarea din 1975 către dr. Hynek situaţia se înrăutăţise şi ea şi soţul ei au decis să se separe. Când am cunoscut-o prima oară îşi asumase responsabilitatea îngrijirii familiei rămase, de una singură, pentru mai bine de un an.

A sperat în rezolvarea problemei şi în împăcare, dar nu a mers. Şovăielnică a înaintat actele pentru divorţ. Acum îşi căuta o viaţă nouă şi se pregătea să se mute în Florida, mai aproape

de rudele ei.

întregul drum până în biroul dr-lui Edelstein dura aproape patru ore. Lungile şedinţe de hipnoză şi dezbaterile cuplate cu povara amintirii experienţei supranaturale au lăsat-o pe Betty extenuată din punct de vedere mental şi fizic. Totuşi, împachetatul, închirierea casei, îngrijirea de treburile zilnice ale casei nu o împiedicau să vină veselă la fiecare şedinţă.

Ne minunam de tenacitatea acestei femei care, în ciuda unui program foarte încărcat, era clar că este determinată să afle ce i s-a întâmplat.

Apoi, la câteva zile după întreruperea şedinţelor şi cu doar câteva zile înainte de plecarea în Florida, tatăl ei a fost spitalizat cu cancer. După un şoc în timpul unor analize, Waino Aho a decedat pe 27 august. După funeralii, Betty a plecat întristată spre Florida. Nu aveam s-o mai văd până în octombrie.

E timpul - cum spun cei din spionaj - să facem o estimare a situaţiei şi să începem evaluarea imensei cantităţi de date colectate până acum.

XI
CORELĂRI PRELIMINARE

Retrăirea experienţei traumatice prin hipnoză şi apariţia unor tragedii familiale, combinate cu neplăcerile divorţului au afectat modul ei de viaţă. Totuşi, acestea nu au infirmat cercetările pe care le-am întreprins noi, şi care au dat suficiente dovezi despre onestitatea şi echilibrul emoţional al celor două martore.

Harold Edelstein nu avea nici o experienţă în domeniul O.Z.N.-Urilor. Pe măsură ce seria de şedinţe hipnotice / posthipnotice se derula, el a

părut cu adevărat impresionat. Dar în cea mai mare parte a stat retras, implicându-se numai atunci când era necesar. A fost atent ca nu cumva cuvintele sau gândurile sale s-o influenţeze în vreun fel pe Betty.

Era şedinţa a douăsprezecea, pe 16 iulie, când el a făcut o declaraţie referitoare la acest caz. După terminarea şedinţei, i-a chemat pe anchetatori de-o parte.

- Bine, a spus el. O să vă spun ce cred eu despre acest caz. E multă substanţă în ceea ce spune ea, dar nu trebuie forţată, căci acest lucru ar înspăimânta-o pe Betty.

Dar nu asta era ceea ce Fred Youngren dorea să afle:

- Ce crezi, putem avea încredere în ceea ce auzim?

- Nu ştiu dacă puteţi crede totul, dar eu, din toată inima, consider că în cele mai multe momente ea crede în ceea ce vă spunp. Expresiile feţei şi respiraţia se pot modifica. Dar pentru a le modifica trebuie ca cineva să creadă cu adevărat în ceea ce spune. Pune banda din nou. în unele momente, când vă spuneam să faceţi o poză, faţa ei era atât de modificată, încât nici nu mai semăna cu ea. Aşa e?

- Da, a admis Joseph Santangelo. Părea că este în agonie.

- Acum, aceste lucruri sunt foarte importante. Un alt lucru care mă face să cred că o bună parte din acestea sunt adevărate este că ea vine cu lucruri diferite în momente diferite. Povesteşte ceva, apoi revine cu amănunte, ca şi cum şi le-ar reaminti pe parcurs.

în concluzie, Harold cred că Becky şi Betty par a retrăi o experienţă care a fost foarte reală pentru ele şi ne-a sfătuit să înregistrăm pe video

unele şedinţe. El crede că o bună parte din relatare descrie realitatea, dar a mărturisit că nu poate să-şi dea seama cât este realitate şi cât este imaginaţie. Această deducţie
- a spus el - poate fi făcută numai prin compararea cazului Andreasson cu altele. O astfel de comparare ar fi o parte intrinsecă a ultimei proceduri folosite în ancheta noastră - analizarea tuturor datelor referitoare la caz.

La începutul anchetei noastre, tot ceea ce ştiam era că întâmplarea ciudată petrecută cu Betty avusese loc la începutul anului 1967 - şi foarte interesant, 1967 fusese un an de graţie pentru O.Z.N-uri!

Valul susţinut de apariţii O.Z.N. înregistrate începuse în 1964. Atunci, eu eram preşedintele Massachusetts Investigation Subcommittee (Subcomitetul de investigaţii Massachusetts al UFON) al N.I.C.A.P. Numai pentru anul 1966 noi înregistrasem numărul record de 43 de rapoarte locale, evaluate în categoria obiectelor neindentificabile. De fapt, toţi cercetătorii O.Z.N. din toată ţara împărtăşeau aceeaşi nemulţumire. Erau prea multe rapoarte de înaltă calitate şi prea puţini anchetatori pregătiţi. Până la 1 ianuarie 1967 rapoartele scăzuseră la doar câteva pe lună şi părea că lungul val O.Z.N. se diminuase. Apoi, f3ră nici un avertisment, activitatea O.Z.N. a crescut dramatic.

Pe 15 ianuarie 1967, un obiect oval de culoare roşu aprins, cu un halo alb, a înconjurat o casă din Boxford, Massachusetts la ora 3 a.m.

Trei zile mai târziu, puţin înainte de miezul nopţii, o lumină
strălucitoare a apărut pe cerul unui sătuc adormit, Williamstown, Massachusetts, chiar când o pană

de curent lovise zona. Patru persoane din apropiere au observat un obiect în formă de cupolă, strălucitor, aterizând în apropierea autostrăzii. Când au trecut pe lângă el, obiectul s-a ridicat ţiuind pe lângă maşina lor.

Două nopţi mai târziu la Methuen, Massachusetts, trei persoane - Kim, Janice şi Ellen - erau în drum spre o prietenă pentru a merge la un meci de baschet. Strada pustie era mărginită de pădure, câmpuri şi câteva case izolate. Ajungând în vârful unui deal, ele au fost şocate să vadă un sir de zece lumini roşii strălucitoare, mişcându-se deasupra câmpului, puţin lângă şosea, în partea stângă.

- Ce-i asta? a întrebat Janice.

- Trebuie să fie un elicopter - a replicat Ellen.

- Trebuie să fie un O.Z.N., sau o farfurie zburătoare, a zis Kim.

în timpul dialogului meu cu martorele, Ellen mi-a spus că „dintr-o dată nu mai era amuzant". Obiectul s-a oprit şi ele se apropiau repede de el. Kim a încetinit maşina. în acelaşi timp, obiectul s-a legănat, „ca şi cum s-ar fi rotit în jurul propriei axe“ şi arăta luminile, de configuraţie şi culoare diferită.

în acest moment Kim a tras pe dreapta. Janice a spus: „Să mergem să vedem elicopterul". Ea şi Kim voiau să iasă din maşină, dar Ellen nu.

Dintr-o dată maşina s-a oprit şi luminile s-au stins. Atunci nimeni nu mai voia să iasă din maşină. „Pe cuvânt, a spus ulterior Ellen, era prea înspăimântător ca să poţi observa cu atenţie obiectul."

Kim mi-a spus că în acest moment al întâmplării

a deschis fereastra portierei pentru a privi mai atent obiectul: „Farurile şi radioul s-au oprit simultan. După asta, am încercat de două ori să pornesc maşina, dar nu am reuşit. Crezând că farurile şi radioul consumau prea mult, le-am oprit. Apoi am încercat să pornesc din nou motorul. Nu a mers."

în acest timp obiectul, de mărimea unei case, a aterizat cam la trei sute de picioare. Părea să aibă culoarea şi consistenţa betonului întărit, şi forma ceva ca un castron întors în jurul luminilor. Ellen s-a ascuns pe bancheta din spate (curios că bordul maşinii pâlpâia slab, aprinzându-se şi stingându-se până când nava a plecat). Brusc, a căpătat viteză şi a fulgerat pe ruta sa de zbor iniţială, fiind văzut de o altă maşină plină cu oameni. Tot incidentul a durat doar câteva minute.

Apariţiile ciudate continuau. Pe data de 16 februarie, doi poliţişti au răspuns chemării unor oameni ce au reclamat apariţia unui O.Z.N. Năuciţi, ei au privit un obiect strălucitor ca un bec apărând pe cerul nopţii. Un „sâsâit“ ciudat emana de la el. Uimiţi, au privit cum acesta scoate un mic obiect de culoare roşie, înainte de a accelera şi a dispărea din raza ochilor.

Pe 17 februarie, pe la 7 seara, un comis voiajor al companiei aeriene Flying Tiger conducea pe şoseaua 93, în apropierea intersecţiei cu soseaua 495 la Andover, Massachusetts. Maşina » * [7] ♦ a încetinit şi a trecut prudent pe sub un obiect luminat, uriaş, chiar pe şosea. înspăimântat, a trecut pe sub nava tăcută care era mai mare decât lăţimea superautostrăzii! în primele ore ale dimineţii, la aceeaşi dată, puţin după ora 1, câţiva locuitori din Dorchester, Massachusetts, au fost treziţide un vâjâit extraordinar. Privind pe ferestre au observat un obiect care semăna cu un

„fambaT cu o cupolă în vârf, cu lumină purpurie în jurul său. Zbura la nivelul copacilor deasupra unui cămin pentru bătrâni al asistenţei sociale, apoi a dispărut din vedere.

Pe 26 februarie, la Marlboro, Massachusetts, o familie a fost trezită la 2 dimineaţa de un zgomot ciudat. Când s-au dus la fereastră, au observat un obiect, de forma unui ou strălucitor, care se mişca asemenea unui pendul pe cer.

Pe 1 martie, martorii din Sharon, Massachusetts, au fost uimiţi să vadă un obiect oval strălucitor care manevra tăcut lângă casa lor. A lăsat o urmă ceţoasă, strălucitoare în drumul său.

Conform *U.S.WEATHER SERVICE* (Institutul naţional de meteorologie), 8 martie a fost o noapte senină şi rece, vizibilitatea 12 mile[13], în Boston, termometrele arătau 28 F° [14]. O recentă furtună de zăpadă lăsase o frumoasă pătură catifelată de nea
peste câmp şi copaci. Un cuplu, pe care am să-l numesc d-1 şi d-na Roberts din Leonminster, Massachusetts, a avut ideea de a face o scurtă plimbare nocturnă cu maşina. După circa o oră şi jumătate s-au întors spre casă.

Cam pe la 1 noaptea, au intrat în Leonminster unde, după cum a spus ulterior d-1 Roberts anchetatorului nostru, Frank Pechulis, „dintr-o dată am intrat într-o ceaţă foarte groasă şi a trebuit să reduc viteza foarte mult, din precauţie[1]*.

„După ce am trecut de cimitir, a continuat el, am observat ceva ce părea o lumină mare, pe stânga. Am întrebat-o pe soţia mea dacă a văzut

---

13 **nulă-1,609 km.**

14 **Farenhcit, - 0°C - 40°F.**

ceva, şi ea a spus că nu. Eram sigur că am vă- zut-o, aşa că m-am decis să mă mai uit încă o dată.“ Crezând că acea lumină poate fi un foc şi că ceaţa este fum, d-1 Roberts a întors maşina şi a reintrat în ceaţă. Lumina strălucitoare era nu de la un foc, ci de la un obiect strălucitor în aer, chiar deasupra cimitirului. în acest moment, d-1 Roberts a coborât fereastra maşinii şi foarte emoţionat i-a spus soţiei: „Cred că e ceva aici.“ A parcat maşina în faţa obiectului plutitor ce stătea suspendat în aer cam la200de y arzi.[15] Strălucitor cao torţă cu acetilenă, avea foima unui ou, dar mai turtită şi emitea un sunet ca de dinam.

împotriva voinţei soţiei sale, el a coborât din maşină. Agitat, a ridicat mâna, arătând spre obiect. Simultan farurile şi radioul automobilului au încetat să mai funcţioneze. în acelaşi timp, d-1 Roberts a simţit un şoc electric. Aproape instantaneu, corpul său a amorţit şi a fost imobilizat din cap până în picioare, iar braţele sale întinse spre maşină de o forţă nevăzută, au atins acoperişul maşinii atât de puternic, încât palmele i-au rămas imprimate în gheaţă şi zăpadă.

„Când s-a oprit maşina, am început să ţip la Bill să se întoarcă înăuntru, dar el nu s-a mişcat” - a intervenit d-na Roberts.

„Nu mă puteam mişca, i-a spus d-1 Roberts anchetatorului. Soţia mea intrase în panică. Mintea nu-mi era afectată deloc. Doar că nu puteam să mă mişc!“

Când el nu a răspuns ţipetelor ei, ea s-a strecurat pe scaunul celălălt şi l-a smucit de jachetă prin fereastra deschisă. O auzea

cum îl imploră să vină înapoi în maşină, dar nu

15 **yard = 91,439 cm.**

putea să-şi mişte nici un muşchi. Era total paralizat, din cap până în picioare.

„Cam 30 - 40 de secunde am stat aşa, până când obiectul s- a mişcat. S-a mişcat repede, cu o viteză mare, dar nu instantaneu. Brusc, farurile şi radioul şi-au revenit. Obiectul uluitor accelera în sus şi în afara vederii, deasupra peticului de ceaţă.“ (în ziua următoare, la Andover, Massachusetts, martorii au văzut o lumină ciudată şi un obiect plutind fără zgomot cam la o mie de picioare deasupra grădinilor unui club de ţară.)

Rapoarte incredibile de la oameni de încredere curgeau. Mai târziu, în acelaşi an - pe 27 iulie, cam pe la 1 noaptea - un grup de astronomi amatori au văzut un obiect cilindric, fără aripi, manevrând deasupra întunecatului ţinut Newton, New Hampshire. (Doi dintre martori erau observatori pregătiţi şi aveau specializare în identificarea navelor aeriene, dobândită în timpul serviciului militar.) Cum obiectul se mişca înainte şi înapoi, în apropierea locului unde îşi instalaseră un telescop, a răspuns exact la fel la semnalele luminoase făcute de unul din martori cu o lanternă.

Unele rapoarte includ şi observarea ocupanţilor navelor. Câteva luni înaintea apariţiei de la Newton, New Hapshire, un fost pilot al U.S. Coast Guard (Paza de coastă) şi posesorul unui mic aeroport în estul statului Massachusetts a fost trezit de un zgomot. Crezând că un avion încearcă să aterizeze de urgenţă a sărit din pat, apoi, în halat şi papuci, a aprins luminile de semnalizare şi a ieşit afară să vadă ce se întâmplă.

Pe jumătate adormit - dar bine pregătit - el a fost total surprins de ceea ce a văzut. Plutind cam la 25 de picioare deasupra unui mic eleşteu dintre casă şi aeroport se afla un obiect zburător ciudat.

Nu era un elicopter. Mai târziu, el mi-a povestit că arăta ca „două farfurii, una îmbinată invers în cealaltă, cu o cupolă transparentă în vârf.“ Găuri alungite ca de eşapament, dispuse în mod egal în jurul obiectului, emanau un soi de lumină portocalie. O lumină verde, palidă îmbina cupola în care se aflau două creaturi stranii care îl priveau!

Crezând că este un aparat de zbor experimental aflat în dificultate, s-a îndreptat cu precauţie către el strigând şi agitân- du-şi braţele. Instantaneu, aparatul a alunecat în tăcere mai departe de el, oprindu-se din nou deasupra unei pompe de benzină şi a unui avion aflat la marginea pistei.

Martorul curios a fugit pe lângă eleşteu şi s-a îndreptat din nou spre obiectul plutitor, mişcându-şi mâinile. Brusc, un vâjâit a venit de la acel obiect, şi luminile portocalii au început să se învârtească în jurul circumferinţei.

încet, s-a tras înapoi, înainte de a pomi cu o viteză fantastică. Simultan, luminile de semnalizare s-au stins practic de tot în timpul accelerării iniţiale a obiectului, dar au revenit rapid la normal când acesta s-a depărtat. Tot ceea ce a lăsat în urmă a fost un miros ca de chibrituri arse.

Şi alţii urmau să treacă prin întâmplări asemănătoare. Pe 2 noiembrie 1967, doi tineri indieni conduceau spre sud pe autostrada 26, în apropiere de Ririe, Idaho. Cam la 9,30 seara o lumină orbitoare a apărut în faţa maşinii lor, apoi s-a diminuat până când s-a putut observa un obiect oval cu o cupolă centrală. Aceasta era transparentă şi ei au văzut că înăuntru se aflau două mici creaturi umanoide, care se uitau la ei.

O lună mai târziu, pe 8 decembrie, 1967, la Idaho Falls, Idaho, o tânără ieşise afară aşteptând

un prieten care urma să o ia. A observat un petic de lumină reflectându-se pe zăpadă. Privind spre punctul de unde venea acesta, a fost îngrozită să vadă un obiect plutind tăcut pe cerul senin. Cum stătea înspăimântată în faţa lui, obiectul s-a rotit, arătând o cupolă transparentă. în ea a putut distinge trăsăturile a două figuri umanoide care priveau spre ea. Când obiectul a dispărut, a fugit în casă cuprinsă de spaimă. Când s-a apropiat, ea a estimat că obiectul fusese cam la 300 de picioare de ea şi cam la o sută de picioare de pământ.

în mod semnificativ un mare număr de apariţii în 1967 au implicat prezenţa O.Z.N.-urilor deasupra părţii centrale a statului Massachusetts. Un număr de rapoarte indicând apariţii deasupra eleşteelor am primit din Phillipstown, Royalstwon, Orange şi Tully, Massachusetts. Unele obiecte văzute aveau o cupolă centrală, dar întregul val de activitate O.Z.N. care a reverberat în 1967 a fost aproape pus în paranteză de întâmplarea incredibilă petrecută cu familia Andreasson. Lucrurile prin care au trecut ei nu sunt decât extensia logică a tuturor aspectelor fenomenului O.Z.N, adică o întâlnire de gradul III!

Atunci, tot ceea ce ştiau era anul apariţiei - 1967. Dar mai târziu, în timpul şedinţelor hipnotice/posthipnotice şi al altor dialoguri, au fost făcute încercări pentru a determina data clară a întâmplării, din declaraţiile ei. Din toate mărturisirile lui Betty, am reuşit să demarăm încercările de aflare a zilei exacte în care a avut loc incidentul.

BETTY: E 1967... s-a oprit curentul. Tatăl meu şi mama sunt
la mine. Soţul în spital din cauza unui

accident de maşină. Zăpadă puţină... e frig, ceţos... ceaţa iese din pământ...

Cu aceste informaţii, am verificat dosarele de la spital, de la compania electrică locală, cele ale staţiei locale meteo. Conform înregistrărilor de la spital, soţul lui Betty a fost transferat de la spitalul local la Veterans Administration Hospital (Spitalul veteranilor) lângă Boston pe 23 ianuarie, 1967. Nu a fost eliberat din spital până pe 17 martie.

Din dosarele Ashbumham Municipal Light Company (Compania de electricitate Ashbumham, MA), reiese că pe 25 ianuarie, 1967, în zona în caxe locuia Betty a fost pană de curent. A fost depistată o tăietură neobişnuită a unei bucle principale, care a fost înlocuită a doua zi. (Din nefericire ora la care s-a produs pana de curent nu a fost înregistrată.)

Buletinul meteo al staţiei locale, din Ashbumham al U.S. Departament of Commerce (Departamentul de Comerţ al SUA) arată că urme de zăpadă mai erau încă prezente pe pământ între 23 şi 27 ianuarie 1967. Din 28 până pe 17 martie pământul a fost acoperit de zăpadă între 2 şi 19 inch-i - grosime. Buletinul meteorologic arăta de asemenea că noaptea de 25 ianuarie 1967 a fost ceţoasă.

BETTY: Trei zile mai târziu, sâmbătă, Becky mi-a spus

prima dată de visul ei. Mama şi tata au plecat acasă luni.

Sâmbătă ar fi a treia zi după miercuri. Evidenţele arătau că apariţia O.Z.N.-ului avusese loc în noaptea de miercuri 25 ianuarie 1967. Multe din mărturiile ulterioare ale lui

Becky, sub hipnoză, au întărit această dată.

Tata în spital... E întuneric. Mă gândesc că am 11 ani, ziua de naştere mult timp în urmă... frig, afară pământul rece şi umed... Porţiuni cu zăpadă... iarba uscată... poteca noroioasă... BOZO la TV... sâmbătă a fost după trei zile.

Buletinul meteo arată că pe 25 ianuarie a fost dezgheţ, temperatura urcând la 54° F. Asta explică de ce poteca era noroioasă. Şi o verificare a programului T. V. din seara respectivă arată că într-adevăr BOZO THE CLOWN a fost în seara aceea la televizor.

în timpul primei relatări, a fost o mare surpriză pentru noi când a povestit că ea şi prietena ei mâncau mere din livadă!

BECKY: Amurcat amândouă în copac şi vorbeam şi mâneam
mere.
HAROLD: Merele sunt tari?
BECKY: Da, foarte tari.

Cu greu puteau apărea mere în ianuarie şi am crezut că ea îşi imagina sau încurca lucrurile; chiar dacă ea vorbea ca un copil de 11 ani în timpul şedinţelor de hipnoză, totuşi noi o tratam ca pe un adult, de 22 de ani, dar am văzut atunci şi ulterior că poate aşteptam prea multe de la ea. în această situaţie, totuşi, poate că ea a dat o descriere corectă.

Pe 24 decembrie 1977, am vizitat o livadă cu mere din zonă în timpul unui dezgheţ. Era o zi calmă cu temperatura cam la 50° F. Erau mere uscate în unii dintre copaci, şi grămezi de mere stricate, dar şi sănătoase sub copaci.

Am luat unul din ele şi am muşcat. Era bun la gust. Mai târziu, pe 28 ianuarie 1978, l-am

trimis pe Jules Vaillancourt în acea livadă din spatele casei care aparţinuse familiei Andreasson. Sub copaci, Jules a găsit mere care fuseseră îngheţate şi se dezgheţaseră şi care erau bune de mâncat. Se pare că o subestimasem pe Becky.

Sub hipnoză, atât Betty cât şi Becky au fost întrebate despre ora la care a început incidentul. Cum Betty nu fusese atentă la ceas, nu putea să ghicească:

Nu ştiu, dar şapte fix îmi vine în minte.

Becky, totuşi putea să vadă ceasul în sufragerie când luminile au început să apară prin fereastră.

Au ajuns la şapte fără douăzeci şi cinci.

Când Betty s-a întors acasă cu entităţile, eâ a putut privi ceasul din sufragerie:

E zece patruzeci. E întuneric, dar limbile arată zece patruzeci

- între patruzeci şi patruzeci şi cinci.

Ancheta a relevat faptul că familia Andreasson a cinat devreme, între 4.00 şi 4.30.p.m, în toată această perioadă pentru a fi hrăniţi şi pregătiţi pentru culcare copiii, înaintea vizitei nocturne la spital. Betty a încetat aceste vizite când soţul ei a fost transferat la V.A HOSPITAL, lângă Boston, pe 23 ianuarie 1967, dar obiceiul de a cina devreme a fost menţinut şi pe 25 ianuarie. Folosind informaţiile extrase din şedinţele de hipnoză, a putut fi alcătuit următorul scenariu

TIMPUL (P.M.)	:CIRCUMSTANŢE
De la	până la
4:00	4.10
4.35	4.55
4.55	5.05
(soarele apune la 4.40)	O THE CLOWN între 4.30 şi 5.30)
5.10	5.10
5.20	5.30
6.35	6.35
(Programul T.V. BOZ	BECKY Eram afară, mă jucam şi a trebuit sa venim la cină. După cină... a trebuit să spăl vasele. După ce am spălat vasele, am putut

merge afară ... doar puţin până a fost complet întuneric. A trebuit să rămân în grădină. Apoi mama ne-a chemat... şi am stat în casă... Televizorul .

mergea. Am urcat la mine în cameră. Am stat cam 10 minute şi am coborât. Mă uitam la televizor. Copiii urmăreau BOZO THE CLOWN. Priveam la televizor.. . şi apoi bunica spunea ceva... mama a oprit-o spunându-i „St!.sst!“ Era lumina aceea roşiatică afară

BETTY

6.35 6.55

Eram în bucătărie... am stat cam douăzeci, douăzeci şi cinci de minute.

6.55 Am mers în sufragerie... m-au urmat Am dat...

6.55 7.00

Biblia liderului... El mi-a dat o carte.

BECKY

Când m-am trezit din nou, cred că era şapte.

7.00

7.00

Q

UAZGAA Vrei să ne urmezi?

BETTY

7.00

Da.

7:00 10:40

(perioada răpirii)

10.40

(întoarcerea) Ezece patruzeci, după ceasul din sufragerie

.

Alt aspect care vine să confirme relatarea martorei este că unele porţiuni ale povestirii sunt corelate cu unele evenimente reale. Am văzut mai devreme că descrierea condiţiilor de mediu şi circumstanţelor evenimentului corespund realităţii. Desigur, data şi timpul incidentului au fost derivate din acestea. Destul de interesant este faptul că actualul posesor al casei din Ashbumham a confirmat că particularităţile tunelului din spatele casei sunt favorabile formării unei ceţe locale, foarte dese. Condiţiile atmosferice din seara de 25 ianuarie erau propice unui astfel de fenomen, aşa cum a fost el descris de Betty. într-adevăr, dacă nu ar fi fost această ceaţă, vecinii ar fi putut vedea aterizarea
O.Z.N.-ului.

în plus, măsurătorile curţii din spate au indicat faptul că, un obiect de dimensiunile descrise de Betty putea ateriza numai în locul pe care l-a indicat ea. Pentru a adeveri spusele ei, obiectul a avut nevoie pentru aterizarea în locul indicat de un mecanism de ajustare. O verificare a interiorului casei, lăsând la o parte renovările ulterioare, confirmă descrierile date sub hipnoză.

Stabilind data şi timpul estimativ al desfăşurării cazului Andreasson, am continuat să completăm analiza detaliată a datelor rămase. în cursul acestui studiu am întâlnit stranii similitudini cu alte întâlniri cu O.Z.N.-uri cunoscute în circa douăsprezece categorii importante.

1. Liniştea absolută din jurul locului apariţiei O.Z.N.- ului.

Liniştea bruscă ce a învăluit casa familiei Andreasson a fost semnalată în legătură cu alte rapoarte despre O.Z.N.-uri încă din 1933 (adică, înainte de influxul recent de apariţii O.Z.N în anii 40). A.P.R.0 a semnalat o apariţie din

1933 care a avut loc între Lenighton şi Nazareth, Pennsylvania. Un bărbat cu o motocicletă a oprit să vadă o strălucire violetă pe un câmp. Apropiindu-se de strania sursă de limină, a descoperit că ea era emanată dintr-un obiect rotund care era pe pământ. Cât timp a stat în jurul obiectului, nu a auzit şi nu a văzut vreun lucru viu şi a declarat
că liniştea era „ca de mormânt*[44].

Un alt raport din această perioadă vine de la cercetătorul O.Z.N, canadianul John Brent Musgrave, care a anchetat o apariţie ce a avut loc în vara lui 1933 la Nipawin, Saskatchewan. Câteva persoane au sărit într-un camion şi au alergat într-o zonă în care lumini stranii fuseseră văzute coborând. Pe un câmp ei au observat un obiect mare de formă ovală, susţinut de nişte picioare, având o cupolă centrală. Aproape o duzină de figuri pitice au putut fi văzute mişcându-se în jurul vasului. Ei au semnalat că peste tot era o linişte ciudată.[16]

Aceeaşi particularitate o manifestă şi unele apariţii modeme. Pe 5 noiembrie, 1974, cam pe la prânz, Harry Pinhom a observat un obiect ciudat, de culoare gri plutind deasupra fabricii în care lucra, la Lisarow, Wyoming. A declarat că o linişte ciudată învăluise zona făcându-1 să observe obiectul. „M-am uitat spre copaci, căci păsărelele tăcuseră dintr-o dată şi i'ată-1 acolo.[4]*[17]

La 8.45, într-o noapte senină, 21 ianuarie 1977 Robert Melerine vâslea liniştit în barca sa pe Dike Canal în St.Bemard Parish, Louisiana. Brusc, un obiect strălucitor s-a mişcat spre el şi a plutit deasupra sa, învăluindu-1 într-o lumină caldă. A declarat că se făcuse linişte completă: „Nu mai bătea vântul. Broaştele nu mai orăcăiau, raţele nu mai măcăiau. Linişte.**[18] Trei băieţi din Salisbury, North, Australia au avut o experienţă

16 **idem, martie 1977 p. 1,7.**

17 **Cf. *Central Coast Express, Gosford NSV, Australia*, 14 noiembrie 1974.**

18 **Cf- *Mu fon UFO Journal,* februarie 1977, pag 3.**

similară. Un obiect zburând jos arunca o rază de lumină spre bicicletele lor, pe 27 mai 1977. Anchetatorul Colin Norris a declarat că „liniştea pe care băieţii au observat-o a fost semnalată în multe alte apariţii cunoscute**[19].

La 5 dimineaţa, 24 iunie 1977, un cuplu căsătorit care locuia în Lublock, Texas, a fost trezit de mişcarea ciudată a câinelui lor. Nedumerită de lătrăturile acestuia, soţia s-a ridicat şi a mers la
uşă. Ea a declarat: „Când m-am trezit prima dată, am putut auzi un sunet, ceva cam ca ţârâitul a un milion de greieri, în toţi copacii din jur. Dar aproape imediat, a fost o tăcere de moarte - nici un sunet Un obiect lucitor plutea deasupra casei vecinului[4]*[20], încă un astfel de caz s-a îiitâmplat pe 9 octombrie 1977, la 8.30 p.m. la Walacott, Iowa. Holly Prunchak, un agent de pază la uzina French-Hecht, a văzut un obiect ciudat, luminos, de formă ovală coborând deasupra fermei de pe partea cealaltă a şoselei. A fost trimis la faţa locului, de către Center for UFO Studies, anchetatorul veteran Raplh DeGraw pentru a conduce ancheta. DeGraw a aflat că „toate zgomotele obişnuite (greieri, animale) au dispărut pe tot timpul cât s-a văzut obiectul**[21].

Un efect identic a fost observat de martorul unei apariţii care a avut loc cu un deceniu mai înainte la Brookfield, Wisconsin. Pe 12 august 1967 la 2.30 a.m., două persoane, soţ şi soţie, pe jumătate adormiţi, s-au uitat pe fereastră să vadă de ce latră ciobănescul lor german. Şocaţi, ei au observat un obiect oval plutind la nivelul solului, deasupra păşunii. O rază ascuţită de lumină emana din navă, şi câinele a încetat să mai latre. Totul a devenit ciudat de tăcut. Zgomotele obişnuite ale nopţii dispăruseră brusc. „Era o linişte de mormânt afară.**[22]

19 **Articol în *Sunday Mail*, „ADELAIDE AUSTRALIA[14], de Anne Mărie Strickland.**

20 **Articol de Pat Patrick în *Lubbock Avalanchc*, 25 iunie 1977, *Lubbock - Texas***

21 **Cf. *International UFO Reporter,* dec. 1978, pp. 4,8.**

22 **cf. APRO Buletin, sept. - oct. - 1967, pp. 11.**

De notat că tăcerea semnalată pare a fi legată de unele lumini venite din O.Z.N, la fel cum se pare că a fost şi în Cazul Andreasson.

2. Pană de curent simultană

Mai devreme, am menţionat că uneori sunt asociate cu apariţiile O.Z.N. şi căderi ale curentului în zonele respective. Acestea s-au întâmplat şi în zona din jurul Williamston-ului pe 18 ianuarie 1967 şi în cazul descris mai devreme al proprietarului aeroportului din estul Massachusetts-ului când luminile de balizare s-au diminuat simultan cu apariţia unui O.Z.N.

Echipele noastre au anchetat un număr de aşa-zise cazuri ale efectului electromagnetic (EM), unele dintre ele fiind chiar spectaculoase. Walter Vebb, director adjunct la Boston's Hayden Planetarium[23], a anchetat un astfel de caz, care a avut loc la Dorchester, Massachusetts, pe 24 aprilie 1966, la ora 5.00 a.m. Un obiect oval, boltit, înconjurat de lumini roşii a lovit şi a scuturat un complex de apartamente. Căderea de tensiune care a uimat a fost cauzată de un cablu ars, aflat în apropierea rutei de zbor a O.Z.N-ului.

3. Interferenţa cu programele TV

Interferenţa cu radiourile şi televizoarele este un fenomen comun de-a lungul timpului. Două cazuri sunt suficiente pentru ilustrarea acestui efect.

A. 5 noiembrie 1957, Ringwood, Illinois. O.Z.N-ul a urmărit o maşină spre oraş. Receptoarele T.V. din oraş au pierdut treptat imaginea şi sunetul, în aceeaşi perioadă de timp.

B. 10 noiembrie 1957, Hammond, Virginia. Poliţia urmăreşte un O.Z.N. Televizoarele îşi pierd imaginea în

23 **Hayden Planetarium in Boston - Planetariul din Boston.**

oraş[24].

4. înfăţişarea entităţilor

în 1971 am reuşit să pun mâna pe câteva pagini dintr-o foarte provocatoare carte folosită de către U.S. Air Force Academy, pentru un curs referitor la O.Z.N. într-o secţiune intitulată „Vizitatori străini[44] am găsit un fragment care pare foarte pertinent pentru discuţia noastră.

„Cea mai stimulantă teorie pentru noi este aceea că O.Z.N.- urile sunt obiecte materiale care ori sunt mânuite, ori teleghidate de fiinţe care sunt străine de această planetă... Cea mai frecventă descriere a acestor fiinţe este că au cam trei picioare şi jumătate
înălţime, cap rotund, mâinile ajungându-le până la genunchi sau mai jos şi poartă costume spaţiale argintii. Ei au ochi foarte mari (acoperiţi) şi gura cu buze foarte subţiri."[25]

Această descriere provine şi de la surse civile. Privitor la înălţime, o analiză a Center for UFO Studies[26] arată că nu mai puţin de 27 de cazuri de astfel de „pitici" au fost semnalate în 1973. Un astfel de caz, îl constituie întâlnirea de gradul III avută de o altă familie, la 16 octombrie 1973 la Lehi, Utah. Folosind hipnoza, dr. James Harder, consultant al Aerial Phenomena Research Organization (APRO)[15] (Organizaţie pentru cercetarea fenomenelor aeriene), a extras de la unul din martori următoarea descriere:, Aceste fiinţe aveau puţin peste patru picioare înălţime, foarte subţiri, cu ochii înclinaţi şi mari. Mâinile lor erau lungi şi palmele înmănuşate şi terminate cu ceva ce semăna cu nişte gheare, cu degetul mare mai mic. Purtau ceva ce părea a fi o haină strălucitoare şi curele Sam

24 **The UFO Evidence -al NICAP, VIII (cazuri E-M) pp. 74,75.**

25 **„Introductory Space Science", voi II - „Introducere în ştiinţa spaţiului** de Maior Donald G. Capenier, 1968, pp. 461.**

26 **An Analysis of the Fall; 1973 UFO/ Humanoid Wave, de DA VID WEBB (Evanston III, CUFOS, 1976) pag. 52.**

UFO'S : „Interplanetary VisitorŸ[4] de Raymond E. Fowler *(Exposition Press*, New York, 1974), pp.324.

Brown!"

2. Capacitatea entităţilor de a pluti

Un număr de semnalări ale unor O.Z.N-uri descriu activităţi plutitoare, asociate. Cazul Ririe, Idaho, amintit mai înainte, a implicat doi ocupanţi ai OZ.N.-ului privindu-i fix pe martori din cupola transparentă. Una din creaturile umanoide a părăsit nava şi „cu o mişcare de *planare* ca o pasăre" a coborât până la uşa de pe partea şoferului, a automobilului martorilor.[16]

La Brands Flats, Virginia, în 19 ianuarie, 1968, martori au semnalat că au văzut trei fiinţe mici plutind spre ei dintr-un obiect zburător. Acest caz va fi amintit şi mai târziu datorită similitudinilor acestuia cu Cazul Andreasson.

Sergentul de aviaţie Charles L. Moody este unul din oamenii de bază ai U.S. Air Force Human Reliability Program. Candidaţii pentru acest program sunt atent verificaţi de psihiatri, din punct de vedere emoţional, pentru a putea face parte din acest grup de elită. Am menţionat aceasta deoarece Moody a semnalat A.P.R.O. că a fost răpit din automobilul său în afara oraşului Alamogordo, New Mexico, în timpul primelor ore ale zilei de 13 august, 1975. A spus despre răpitorii săi pitici: „Ştiu că o să sune ridicol, sper că nimeni nu o să mă pună în cămaşa de forţă, dar aceste creaturi nu mergeau. Ele alunecau.[41]

3. Luminozitatea uniformelor entităţilor

Dacă Betty nu a remarcat decât foarte târziu, în acel tunel întunecos, strălucirea emisă de uniformele entităţilor, alţi martori au semnalat aceleaşi lucruri în condiţii normale, noaptea. De exemplu, cazul Lehi, Utah, menţionat mai înainte, a implicat de asemenea fiinţe scunde cu haine strălucitoare.

Un alt caz a implicat un tânăr, pe 28 martie 1967. Pe la 2.25 ajn., se întorcea acasă în Munroe Falls, Ohio, din schimbul de noapte de la Lamb Electric Company din Kent,

Ohio, când a localizat un O.Z.N. strălucitor pe partea stângă a şoselei. Şocat, el a văzut patru sau cinci creaturi mai mici mişcându-se „extrem de rapid în faţă şi în spate pe şosea[44]. Erau ca nişte „pitici[44] şi aveau capete „disproporţionat de mari[44] şi nici un fel de trăsături distincte. Emanau aceeaşi strălucire colorată ca şi O.Z.N.-ul.

încă un astfel de caz petrecut la Goffstown, New Hampshire, în noiembrie 1973. Când anchetam un alt incident în acea zonă, care avusese loc cu câteva zile mai înainte, anchetatorul O.Z.N., John Oswald, şi cu mine cercetam însemnările poliţiei pentru date suplimentare. Am dat peste o filă de dosar care spunea, în parte, „Subiectul a numit asta H.Q.[44] şi spune că un umanoid mic şi argintiu fugea prin grădina lui... Subofiţerul Wire a indicat că d-1 Snow văzuse scena şi acest ceva nu era o farsă a imaginaţiei sale.[17]

Ce văzuse d-1 Snow? Am anchetat şi iată ce am aflat.

Puţin după miezul nopţii, soţii Snow au fost uimiţi de un fâsâit în spatele casei. Ciobănescul german, Miko, a început să scheaune. D-l Snow a ieşit să dea drumul câinelui şi a fost surprins să vadă o lumină strălucind sub uşa dormitorului. Deschizând-o, a văzut că lumina venea prin bucătărie de afară. Câinele se ghemuise pe podea lângă uşă scoţând un mârâit. îşi arăta dinţii şi îşi zbârlise părul. D-l Snow mi-a spus că la început a crezut că era un foc afară. A mers către uşa din spate, a tras draperia şi a privit afară. Ceea ce a văzut l-a uimit, încet s-a tras înapoi de la uşă în adâncă uluială. Privind încă o dată, el a văzut că lumina difuză emana de la două creaturi în costume argintii care luminau singure, adunând ceva de pe pământ la marginea pădurii din apropiere.

7. Efectele fiziologice: animaţie suspendată, amorţeli, înţepături

O altă caracteristică a întâlnirilor cu O.Z.N.-urile este paralizia temporară a martorilor. Pe 15 iunie

1964,laLynn,Massachusetts, un vuiet i-a făcut să alerge să vadă ce s-a întâmplat. La circa douăzeci de picioare depărtare, un obiect oval cu o cupolă transparentă plutea peste autostradă. S-a oprit. în acelaşi timp, a simţit nişte fiimicături care au început de la picioare apoi i-a cuprins tot corpul. A vrut să se mişte, dar era imobilizat. Această stare a durat până când obiectul a părăsit zona.

Chiar cu o zi mai înainte, la mile depărtare în Dale, Indiana, Charles Englebrecht se uita la televizor. Cam pe la 8.55 p.m. o lumină strălucitoare a trecut pe la fereastra bucătăriei. Când s-a dus să vadă ce se întâmplase, televizorul şi luminile din casă s-au stins. Ieşind din casă, a fost uimit să vadă un obiect lucitor plutind la marginea curţii din spate. încercând să se apropie, brusc a fost imobilizat de ceea ce a descris ca fiind „scuturătura produsă de descărcarea unei surse mici de electricitate/*[1]*

Cazul Leonminster, Massachusetts, descris mai sus a implicat un efect similar asupra martorilor care părăsiseră automobilul şi se îndreptau spre obiectul zburător.

Unul dintre cele mai senzaţionale cazuri de acest fel a fost investigat de N.I.C.A.P. şi a provocat vizita unui agent C.I.A. la cartierul general N.I.C.A.P., care a cerut informaţii despre acest caz. Pe 13 ianuarie 1965, un om care locuia în Waynesboro, Virginia, lucra benevol la Augusta County Archery Club, pe strada 25, în apropiere de Brands Flats. La 5.40 p.m. a observat două obiecte argintii ovale apropiindu-se pe cer. Unul din ele a coborât repede şi a aterizat cam la 50 de picioare de el. Din aparat au ieşit trei omuleţi îmbrăcaţi în costume argintii. Când entităţile s-au apropiat de el, nu a mai putut să se mişte. După ce l-au privit, creaturile au reintrat în obiect printr-o uşă care „s-a topit în navă./‘ Apoi obiectul s-a ridicat şi a dispărut.[27]

8. Comunicarea telepatică cu entităţile

Când se întorcea acasă de la lucru în primele ore ale

27 Maior (în retragere) Donald E. Leyhoh, şi Gordon Lore, UFO'S: „A New Lpok*\ NICAP, 1969, pp.30.

dimineţii de 2 noiembrie 1973, d-na Lyndia Morel a avut o întâlnire cu un O.Z.N., în timp ce trecea prin Goffstown, New Hampshire. Obiectul a mers cu aceeaşi viteză cu maşina ei. Venise atât de aproape de ea încât a putut vedea o figură cu ochi oblici privind la ea printr-o secţiune transparentă a navei. Cum a declarat ulterior anchetatorului John Oswald: „Mi-aduc aminte că am văzut o pereche de ochi care mă fixau şi spunea «nu-ţi fie teamă» [nu se auzea, era în mintea ei]. Mi-am acoperit ochii lăsând baltă volanul. Eram pietrificată[4]*.[28]

Cazul sergentului Moody conţine de asemenea această particularitate. El a descris acest mod de comunicare cu extraterestri „ca şi cum ai gândi ceva în capul tău“.

Clasicul caz Betty şi Bamey Hill petrecut pe 19 septembrie 1961, lângă Woodstock, New Hampshire, a avut de-a face de asemenea cu acest tip de comunicare.[29] Bamey a declarat că ocupanţii O.Z.N.-ului i-au vorbit telepatic din obiectul zburător. „El îmi spunea «nu-ţi fie frică»". Mai târziu, după ce nava a aterizat şi entităţile s-au apropiat de maşina lor, el a declarat „ochii îmi vorbesc... spunându-mi să nu mă tem“. Betty a declarat la rândul ei că „puteam auzi ce gândesc[44].

Acest fenomen a fost de asemenea parte integrantă a cazului deja citat Lehi, Utah. Unul din martori a declarat că micile creaturi „se gândeau la mine, în capetele lor.[44]

Destul de interesant este faptul că unele idei despre acest fenomen au fost discutate la o conferinţă pe această temă (Military Electronics Conference on Communication with Extraterestrial Intelligence) a comunicării cu fiinţe extraterestre, ţinută între 22 şi 24 septembrie 1965 la Washington D.C. Unul dintre membrii grupului, dr. William O.Davis, director de cercetare la Huyck Corporation, Stamford, Connecticut, a declarat următoarele referitor la

28 Raymond E. Fowkr, UFO’S: „Intere Planetary Visitors**, *Exposition Press* (New York 1974, pp. 323.

29 John G. Fuller „The Intreraptcd Joumey“ (New York, *DiaJ Press,* 1966).

acest fascinant subiect:

Cum comunicăm? Ei bine, am discutat despre metoda lingvistică. Am discutat despre metoda dr. Lilly referitoare la foimele non-umane. Aş dori să mai adaug câteva lucruri, în această problemă.

Sunt trei cazuri diferite despre care trebuie să discutăm. Mai întâi este întâlnirea cu un nivel mai scăzut de inteligenţă decât a noastră. Acesta ar fi cazul dacă am ateriza pe o planetă ţi am găsi-o ocupată cu forme de viaţă la nivelul albinelor sau vacilor şi probabil neinteligente, oii cel mult, nu la nivelul nostru. în acest caz cred că cel mai bun lucru la care putem spera este nivelul de comunicare pe care l-am stabilit cu câinii sau cu caii, o simbioză sau • şi asta e discutabil - un raport telepatic. Nu este probabilă o comunicare la nivel verbal sau la nivelul simbolisticii.

Al doilea caz este atunci când vom întâlni oameni cu un nivel de evolu(ie egal cu al nostru. Acum, asta este foarte improbabil... Chiar 15 ani dacă privim în urmă, în istoria noastră şi ar însemna o diferenţă

imensă, la fel şi în viitor. Dacă privim tendinţele de dezvoltare ale tehnologiilor, vom vedea că totul până în anul 2000 este asimptotic şi e foarte probabil că revoluţia tehnologică nu se va fi încheiat până atunci. Alte tendinţe indică faptul că, de acum înainte, atenţie crescândă va fi acordată înţelegerii minţii umane şi modului în care aceasta operează. O parte din eforturilor făcute de dr. Puharich sunt controversate, de asemenea şi altele, ca de pildă studierea percepţiei extrasenzoriale a unor oameni care au asemenea daruri, care arată că există o legătură între aceste fenomene şi alte fenomene naturale, arătând că cu cât înaintăm în această direcţie cu atât ne îmbunătăţim capacităţile de comunicare, cel puţin la nivelul simbolic, prin mijloacele percepţiei extrasenzoriale (P.E.S.). Cu siguranţă chiar şi azi noi realizăm o bună parte din comunicare la nivel emoţional prin mijloace extrasenzoriale.

Dacă va fi să întâlnim pe cineva cu o inteligenţă egală cred

că vom avea probleme. Cu siguranţă ne vom lupta cu ei. Acesta este - după părerea mea - cel mai puţin probabil şi cel mai periculos dintre toate trei.

Al treilea caz este cel mai probabil O întâlnire cu o formă de viaţă superioară, ori cel puţin mai avansată, fiindcă e mai probabil ca aceste fiinţe să ne găsească pe noi mai întâi decât viceversa. Putem presupune că ei ştiu mai multe despre minte decât noi - să spunem că ei înţeleg mai multe despre P.E.S. - sau poate rezulta că acesta este un fenomen tipic uman. Nu e ilogic să presupunem că viaţa poate avea încă forme de radiaţie sau câmpuri nedetectabile, care să-i fie asociate. Ei nu vor trebui să scormonească universul după noi. Pur şi simplu vor focaliza mecanismul lor de detectare a vectorilor. Cel mai amuzant lucru despre acest contact ipotetic este acela că totuşi comunicarea ar fi problema lor. Noi nu va trebui să ne batem capul cu asta. Ei vor veni la noi. Şi, sunt convins că e foarte probabil că această comunicare să fie telepatică.[30]

9. Configuraţia generală a navei şi zgomotele asociate cu aceasta

Sergentul Moody a descris de asemenea un *lift* în nava în care a fost adus. „Podeaua părea că se comportă ca un lift.“ Unul dintre remarcabilele lucruri care dau consistenţă Cazului Andreasson, îl reprezintă desenele detaliate ale lucrurilor pe care ea le-a văzut în interiorul navei.

Amănunţimea detaliilor în aceste desene este în directă proporţie cu lungimea timpului în care Betty a fost răpită.

Anchetatorul Fred Youngren a realizat o fascinantă analiză a desenelor lui Betty despre interiorul O.Z.N-ului. Fred are titlul de maşter în ingineria aerospaţială şi deţine o poziţie de conducere îii industria de apărare. A obţinut dimensiunile estimative ale diferitelor segmente ale obiectului de la Betty apoi, combinând desenele cu datele din relatarea ei, a realizat un foarte reuşit plan alO.Z.N.-

30 **„Communication with Extraterestrial Intelligence" - „Comunicare cu fiinţe extraterestre[4]*, martie 1966, în I.E.E SPECTRUM, pp. 161-162.**

ului.[31]

10. Examinarea fizică

Există multe asemănări între examinarea fizică administrată lui Betty Andreasson şi cele făcute altor persoane răpite. Sergentul Moody, de exemplu, a declarat că s-a trezit pe o masă metalică
- un bloc solid aşezat pe podea. A privit în jur şi a văzut una din creaturile pitice stând lângă el. Primul lui impuls a fost să sară şi să-l lovească, dar a observat că este reţinut de o forţă nevăzută: „Nu mă puteam mişca, nu puteam face nimic“.

11. Folosirea mâinilor pentru uşurarea durerii

Betty Hill a declarat că extratereştrii au folosit ace lungi, unul dintre ele fiindu-i introdus în buric pentru un test de *graviditate*< Când ţipa de durere, liderul entităţilor „a venit lângă mine şi mi-a pus mâinile în faţa ochilor şi a spus că o să fie bine. N-o să simt nimic“.

12. Lentila - ochi din sala de examinare

Lentila în formă de ochi menţionată de Betty se pare că apare şi în alte cazuri. Pe 11 octombrie 1973, Charles Hickson şi Calvin Parler au semnalat că două creaturi au plutit dintr-un obiect zburător şi i-au luat de pe cheiul din Pascagoula, Mississippi. Creaturile i-au luat plutind împreună cu ei spre navă, unde Hickson s-a plâns că a fost examinat de un mecanism care i-a amintit de un ochi uriaş. Betty Hill a descris de asemenea un mecanism pe care extraterestrii l-au folosit pentru a o examina şi care semăna cu un microscop cu o lentilă uriaşă.

13. Imersia corpului lui Betty într-un fluid în timpul transportului

Ziarul brazilian *O Dia* din 22 aprilie 1976, menţiona pe

31 **Desenele lui Fred Youngren sunt incluse în anexa C.**

un anume Mario Restier care a declarat că a fost răpit de un O.Z.N. Trei creaturi au coborât dintr-un obiect în formă de disc, şi au comunicat cu el telepatic. După ce a fost adus la bordul navei, el pretinde că a fost silit de extraterestri să intre într-o „cutie de sticlă plină cu lichid“. Ei i-au explicat că aceasta este singura formă de protejare a corpului uman de efectele formei lor de călătorie. Probabil că scaunul acela de imersiune în care a fost instalată Betty a fost pentru acelaşi scop. Să fi fost acest scaun plin cu lichid destinat protejării ei de acceleraţia foarte mare din timpul călătoriei către acel loc?

Betty a avut impresia clară că în timp ce corpul ei se afla scufundat în lichid, nava a dus-o într-un loc străin. E posibil ca acel scaun să fie menit a proteja oamenii de efectele unei acceleraţii şi viteze dincolo de puterile noastre de înţelegere. Lichidul ar urma să distribuie în mod regulat presiunea în corpul lui Betty. (Este cunoscut, de altfel, faptul că în centralele nucleare apa este folosită ca scut de protecţie împotriva radiaţiei
- care este de asemenea cunoscută că există în centurile Van AUen din pământ.)

Siropul dat ei prin tub pare a fi fost un fel de tranchilizant menit a o face să se simtă bine.

întorcându-ne la incident, se pare că Betty a trecut prin aceeaşi lipsă de greutate pe care o simt toţi astronauţii. Se pare că a fost ţinută în mod artificial, în poziţie normală, cu excepţia momentelor când extraterestrii au făcut-o să plutească dintr-o poziţie în alta. Sentimentul de greutate pe care l-a simţit când se afla în O.Z.N. poate să fi fost o forţă gravitaţională indusă în mod local, menită a contracara absenţa adevăratei forţe gravitaţionale
- sau poate fi produsul acceleraţiei extreme. O forţă similară probabil a menţinut-o în picioare pe şina neagră de transport.

Chiar şi globurile purtate de extraterestri nu sunt lipsite de precedent în analele istoriei O.Z.N. La începutul lui 1967, NICAP a primit o uimitoare semnalare de la un domn

care a refuzat să-şi decline identitatea şi adresa. Cu toate că, poate acest caz nu este investigat, totuşi poartă unele izbitoare similitudini cu acest aspect al Cazului Andreasson.

în seara de 5 februarie 1967 (interesant, numai la 11 zile după experienţa lui Betty) un tânăr din Hilliard, Ohio, a spus că a auzit „zgomote ciudate" şi un câine lătrând. Privind, el a văzut un O.Z.N. de circa 75 picioare înălţime şi 75 picioare lăţime coborând deasupra şoselei. Obiectul, a spus el, a aterizat pe trei picioare pe un câmp, şi din el au ieşit nişte „creaturi[14]. Ei purtau mici sfere, pe care le-au pus pe pământ, în jurul navei. Apoi, martorul a păşit pe o ramură care a trosnit, lucru care a atras atenţia fiinţelor. Liderul lor a fugit după observator care, înspăimântat de moarte, încercase să fugă. Oricum, creatura l-a prins de ceafă, lăsându-i imediat o arsură care, după spusele martorului, a fost confirmată ulterior de un ofiţer nenumit al Air Force care a anchetat incidentul. A mai spus că o altă creatură s-a apropiat şi amândoi l-au târât până la uşa O.Z.N.-ului. Ajungând acolo, extraterestrii au privit unul spre celălalt ca „loviţi de panică[44]. I-au dat drumul martorului speriat şi-au adunat sferele şi au zburat cu O.Z.N.-ul[2]*.

Deci, există un număr de paralele între Afacerea Andreasson şi alte întâlniri de gradul III, înregistrate. Sunt prea multe asemenea similitudini puse într-o structură logică în povestea ei pentru a le respinge pe toate ca fiind produsul unei criptoamnezii

- termen care se referă la capacitatea minţii umane de a înregistra în subconştient tot felul de date din viaţa de zi cu zi. Informaţii culese din cărţi, reviste, ziare, radio, T. V, înregistrări de tot felul şi conversaţii, toate acestea contribuie la banca de memorie a subconştientului.

Acestea, desigur, pot include date despre alte cazuri O.Z.N.

De fapt, Betty a admis că a citit cărţi şi articole despre O.Z.N., după întâmplarea ei, în 1967, şi scrisoarea ei iniţială către dr. Hyneck, reflectă teorii şi idei extrase din citirea literaturii despre O.Z.N. Totuşi unele detalii subtile

relatate de ea - extrem de neobişnuit - se corelează cu alte cazuri, nepublicate, pe care le-am anchetat (aceste trăsături particulare trebuie să rămână anonime pentru a nu compromite ancheta noastră asupra unor cazuri viitoare).

Cum putea subconştientul lui Betty să-şi reamintească detalii din cazuri care nu au fost încă tipărite? Dacă admitem că unele asemănări ale unor experienţe O.Z.N sunt bazate pe realitate, aceste comune, şi nu atât de comune caracteristici ale altor rapoarte O.Z.N. întăresc autenticitatea relatării lui Betty Andreasson. Eu personal găsesc că este foarte greu să nu accepţi faptul că familia Andreasson a avut într-adevăr o experienţă O.Z.N.

Recapitulând, Afacerea Andreasson poate fi separată în cinci segmente:

Segmentul 1- Luminile strălucitoare şi pana de curent au fost trăite şi amintite în mod conştient de Betty, Becky şi Waino şi Eva Aho. Copiii ceilalţi nu-şi aduc aminte nimic.

Segmentul 2- Entităţile extraterestre au fost observate de Betty, Becky şi Waino Aho.

Segmentul 3- Betty singură a trăit episodul din O.Z.N.

Segmentul 4- Betty singură a vizitat ţinutul extraterestru.

Segmentul 5 - Betty singură s-a întors acasă.

Din moment ce la segmentul 1 şi 2 a asistat mai mult de un martor, evident acestea au o credibilitate mai mare decât 3,4 şi
5, care în mod esenţial au implicat-o doar pe Betty.

Controversatul segment 4, în timpul căruia Betty a văzut acea pasăre uriaşă prezintă cea mai mare dilemă investigatorilor, hipnotizatorului şi psihiatrului. Unde a fost dusă Betty? Sunt zona roşie şi cea verde parte a unei colonii subpământene, pe lună sau într-una din planetele învecinate? A părăsit Betty sistemul nostru solar printr-o acceleraţie şi o tehnologie mai presus de puterea noastră de înţelegere? Acestea şi multe alte întrebări rămân fără răspuns. Şi datorită unicităţii sale în cadrul literaturii OZ.N. şi a puternicelor sale nuanţe religioase, episodul

păsării Phoenix este greu de acceptat ca o experienţă fizică.

Segmentul 4 pare la fel de real pentru Betty ca şi celelalte, dar, din cauză că este extrem de straniu, cineva ar putea să-l disocieze de restul relatării. Privitor la pasăre şi la voce, atitudinea noastră a variat: acest segment a fost o viziune instigată de propriile ei credinţe religioase, fără legătură cu restul; acest episod a fost o viziune programată indusă de entităţi; poate să fi fost un ritual de iniţiere simbolică înscenată (nu fizică); o înşelăciune deliberată a extraterestrilor pentru a-i face pe oameni să creadă în legătura dintre O.Z.N şi religie. Si în cele din urmă, poate că este o legătură între O.Z.N. şi religie. în orice caz episodul rămâne încurcat.

Dacă ar fi să apreciem, totuşi, şi celelalte segmente ale Afacerii Andreasson sunt suficient de incredibile, atât în conţinut, dar şi îin explicaţii. Dacă acceptăm relatarea lui Betty şi a lui Becky ca fiind adevărate, atunci într-adevăr un O.Z.N. a aterizat în curtea familiei Andreasson.

Ciudata navă conţinea extraterestri de origine necunoscută. Puterile lor paranormale indică faptul că nimeni nu este exclus de la o posibilă întâlnire cu un O.Z.N.

Şi, în mod special este deprimant faptul că scaunele acelea ca de sticlă, din camera semicilindrică erau modelate conform dimensiunilor corpului uman. Tuburile conectate la gura şi nările ei erau desemnate pentru persoane care respiră aer. întreaga operaţiune pare a fi croită pentru fiinţele omeneşti!

într-adevăr, conform celor spuse de Quazgaa, Betty este numai una din multele persoane care au trecut printr-o astfel de experienţă. Şi, înainte de a duce la bun sfârşit această analiză, trebuie să ne întoarcem la unul dintre cele mai izbitoare asemănări descoperite în timpul anchetării cazului Andreasson. Are de-a face cu acul şi posibila implantare a acelui obiect rotund în nasul ei.

XII

DOVEZI ALE UNEI ÎNTÂLNIRI ANTERIOARE

Alte cazuri par a avea asemănări cu cel al lui Betty referitor la episodul introducerii acului în nas - de exemplu cazul Lehi, Utah, menţionat mai devreme. Când consultantul pentru hipnoză al A PRO, dr. Harder, a întrebat-o pe răpită, „Unde era acul?“ ea a spus. „Puteam să-l văd venind din faţă... din faţa mea,“

Dr. Harder a încercat, fără succes, să treacă dincolo de blocajul mental instalat de entităţi care împiedicau obţinerea de alte date despre ac. Consultantul APRO, dr. Leo Sprinkle, a avut mai mult succes în ceea ce priveşte problema, într-un caz petrecut la Fargo, North Dakota. Sub hipnoză, martora, d-na Sandra Larson, a descris o parte din examinarea fizică făcută de extraterestri: „Era ca şi cum ar fi luat cineva un cuţit şi mi-a făcut interiorul nasului chinuitor de dureros[4]*. Cum ochii i-au fost acoperiţi în timpul examinării, ea a putut descrie numai ce simţea. Când i-a fost cerut să descrie instrumentul utilizat, ea a continuat să spună că era ca un cuţit mic „plasat în nasul

ei[44].[32]

Una dintre cele mai provocatoare întrebări se referea la obiectul rotund din vârful acului ce aparent a fost scos din nasul lui Betty. Cum a ajuns acolo? în ce scop? Răspunsul acestor întrebări poate fi foarte strâns legat de cazul următor. Este de cea mai mare importanţă în scopul comparării, întrucât acesta nu a fost publicat, circulând numaiîntr-un cerc restrâns de cercetători care se ocupă de rapoartele referitoare la ocupanţii O.Z.N.- urilor.

După câte ştiu eu, este singurul raport înregistrat care descrie această procedura particulară. Fragmentul care urmează este extras din raportul anchetatorilor acestui fascinant caz. (Numele martorei şi al anchetatorului sunt cunoscute, dar nu pot li făcute publice pentru moment.)

Martorul: M AnchetatoruhA.

M. Şi ei au eliberat acel lucru mititel,ca o alice.
A. De unde l-au eliberat?
M. Din ac.
A. Cum arăta acul?
M. Era aşa ca un ac lung care a fost înfipt în mine.
A. Dispozitivul ţi-a fost introdus prin interiorul acului,
sau era ataşat de ac?
M. Nu am văzut acul *[n.a. când micuţul mecanism a fost eliberat].* Ei îmi ţineau mâna deasupra capului, aşa încât nu am putut vedea ce făceau ei. Apoi
mi-au zis: „Sper că nu o să fie respins de corpul tău. Prin acest implant o să ai o comunicare mai bună şi mai multă putere şi sperăm că nu o să fie respins de corpul tău. Dacă nu-1 respinge o să-l activăm în, îh, trei sau patru săptămâni." Apoi ei m-au întins pe spate şi mi-au spus: „Acum o să dormi[4]*.

32 **Coral** şi Jim Lorenzen, „Abducted New York Bcrkley Publishing Corporation, pp.58.

Să fi fost obiectul descris de Betty un implant? Şi atunci cum de se afla acolo? Răspunsul pare să fie ascuns într-o revelaţie uluitoare făcută de Betty în timpul ultimei şedinţe de hipnoză.

Odată, răpitorii îi menţionaseră locul de unde vin. Dar Betty nu a reuşit să-l pronunţe. Am încercat atunci să obţinem pronunţarea fonetică a locului lor de origine.

FRED: într-una din şedinţele anterioare, ne-ai spus câte ceva despre locul de unde aceste fiinţe provin. Ai avut probleme în rostirea numelui acelui loc. Vrei să mai
BETTY: E un Z ... *[pauză]* nişte S-uri şi un P.
FRED: Sunt doar patru litere?
BETTY: Sunt mai multe, mult mai multe.
FRED: Ţi-1 aduci aminte suficient de bine pentru a-1 spune pe tot?
BETTY: Nu ştiu. Ei îl pronunţau ciudat.
FRED: Poţi să-l spui asa ca ei?
BETTU: Nu.
FRED: Să-i imiţi?
BETTY: Să-i imit,îh. Să vedem - mmm... *[încercare nereuşită de a pronunţa - oftaturi*] Nu pot.
FRED: Bine. De unde ai informaţia?
BETTY: El mi-a spus-o.
FRED: Cine?
BETTY: Fiinţele.
FRED: Care dintre ele?
BETTY: *[oftaturi]* Sunt prea mulţi.
FRED: E cel despre care ne-ai mai vorbit?
BETTY: Nu
FRED: Atunci când ţi-a fost dată?
BETTY: Când am fost acolo.
FRED: Când ai fost acolo?
BETTY: Da.
FRED: Când?
BETTY: De mult.

Răspunsul ei a produs multă agitaţie în birou. A venit

complet pe neaşteptate, cu toate că ar fi trebuit să fim pregătiţi pentru asta de când ea a descris scoaterea obiectului din nas.

FRED: Adică în 1967? De atunci ai informaţia? *[25 secunde pauză]* Sau de mai înainte de 1967, Betty?

BETTY: Da.

Da! Poţi să-ţi reaminteşti cu cât a fost mai înainte de 1967? *[25 secunde pauză]* Poţi să ne spui mai multe? Poate nu-ţi aduci aminte data, dar poţi să ne spui mai multe despre asta?

JULES: Nu.

De unde ştii că acesta este locul de unde vin ei? De acolo vin.

BETTY: Nu te-am auzit. Ai spus că de acolo vin?

FRED: Da.

BETTY: De ce - de unde ştii? De unde ştii că acela este locul de unde vin? Ţi-au spus ei?

FRED: Da. Mi-au spus. *Şi am fost acolo.*

BETTY: Ai fost în locul de unde vin ei?

FRED: Da.

BETTY: Ai văzut si alte nave?

JOSEPH: Da, sunt şi alte nave acolo. Trăiesc într-o atmosferă cenuşie, tot timpul ceţoasă.

BETTY: Poţi să-ţi aminteşti şi altceva?

JOSEPH: E foarte cenuşiu şi întunecos.

BETTY: Betty, câţi ani aveai atunci?

FRED:

BETTY: moment, Betty a devenit foarte supărată.

FRED: De ce eşti supărată?

în Nu-mi place acolo. E atât de cenuşiu şi întunecos ...

acest Care loc? Eşti acolo acum?

Da.

JULES: Nu ştii câţi ani ai?

BETY: Nu.

JOSEPH: A fost înainte de 1967?

BETY: Da.

FRED: Ţi-e frică acolo?

BETTY: Da.

FRED: Ai vrea să pleci de-acolo?

BETTY: Da.

JOSEPH: Când am încercat să o sugestionăm pentru a o

BETTY: menţine în timp

FRED:

BETTY:

la ceea ce pare să fi fost o experienţă anterioară răpirii din 1967, Betty a devenit literalmente îngrozită. Marold ne-a sfătuit energie să nu mai cerem date suplimentare, deoarece acestea o deranjează foarte tare pe Betty.

O experienţă anterioară ar rezolva unele aspecte ale acestui caz. Mai înainte, într-una din primele şedinţe, Betty ne-a dat câteva informaţii care nu putuseră ti obţinute în timpul experienţei din 1967. Sugera un incident anterior.

RAY: Betty, ai spus că nava era secţionată şi avea nivele diferite. Cumva partea inferioară se învârtea, iar cea superioară rămânea staţionară? Din când în când şi partea superioară se rotea - mai ales când era o schimbare de direcţie. Ce mă încurcă pe mine este când anume ai văzut într-adevăr asemenea lucruri? După câte îmi amintesc eu, tu nu ai văzut niciodată obiectul în zbor sau la distanţă.

BETTY: Nu ştiu, Ray, nu ştiu când am văzut. Dar ştiu asta.

Pe lângă asta, fenomenele fizice joacă un rol deosebit în vieţile celor care au avut o întâlnire cu un O.Z.N. Nici familia Andreasson nu a fost o excepţie. La câteva luni după întâmplarea cu O.Z.N.-ul din ianuarie 1967, Betty era la chiuveta din bucătărie spălând vasele, când brusc, fără avertisment, ceva a preluat controlul asupra minţii ei:

BETTY: Era ca şi când infinitul se deschisese pentru mine. Şi m-a speriat de moarte, fiindcă vedeam

invenţii atât de avansate - cu mii de ani înainte - şi totuşi păreau doar un vârf de ac, un nimic în infinit. Mi-era frică, fiindcă nu eu controlam asta. Era altceva. Şi când mi-a fost frică, s-a oprit.

Ani buni după incident, Betty primea asemenea flash-uri de perspicacitate psihologică, unele dintre ele putând fi în legătură cu întâmplarea din 1967. Una din aceste secvenţe a fost prezenţa unei fiinţe-de-lumină în casa ei.

Stăteam întinsă acolo şi mi-am întors capul spre soţul meu, care dormea. Şi apoi, am auzit zgomote ca şi când cineva ar închide şi ar deschide nişte sertare. Mi-am întors privirea în acea direcţie şi am văzut o fiinţă-de-lumină. Era strălucitoare, luminoasă, cam de patru-cinci picioare înălţime. Nu era nici grasă nici slabă. Potrivită. Avea mâini, braţe, picioare, cap, dar nu avea trăsături. Era tot numai lumină. A ţopăit pe scări în jos.

într-o noapte, în 1975, Becky a avut o experienţă proprie. Betty ne-a povestit.

Bucătăria de sus nu era gata. Numai dormitoarele care erau folosite erau terminate. Găteam şi mâneam în bucătăria din pivniţă până când cea nouă urma să fie gata. Becky a fost trezită de bebeluşul ei, dimineaţa devreme şi s-a dus în pivniţă să încălzească biberonul la aragaz. Când a coborât a aprins luminile. Deodată, acestea s-au stins şi doi ochi uriaşi strălucitori au fixat-o de la fereastra pivniţei. A ţipat şi a fugit sus lăsând aragazul să ardă. A fost o pană de curent în seara aceea *numai* în zona noastră. Am aflat dimineaţa că lumina revenise singură şi compania de electricitate nu ştia ce se întâmplase, din ce cauză căzuse

energia numai în zona noastră.

Halucinaţie? Imaginaţie? Fenomene paranormale? Cine poate şti cu siguranţă? înainte de întâmplarea cu O.Z.N-ul, familia Andreasson a considerat acestea ca fiind ciudate, dar totuşi fenomene izolate. Acum, după ce şi-a amintit întâlnirea de gradul III sub hipnoză ei dau un alt înţeles unor alte evenimente stranii care au avut loc când Betty locuia în Westminster, Massachusetts, mult *înainte* de întâlnirea cu O-Z.N-ul, din 1967.

într-o seară, pe la mijlocul anilor 50, când Betty era foarte tânără, stătea întinsă în pat Deodată, a simţit că cineva se uită la ea printr-o fereastră de la etajul doi, unde era dormitorul ei. A fost atât de speriată încât nu s-a putut uita. în dimineaţa următoare ea a observat copacii din dreptul ferestrei, care fuseseră îndoiţi, într-o seară de la începutul anilor 60, Betty a avut o altă
experienţă. Citea Biblia pe sofa când, din nou, a avut aceeaşi senzaţie puternică de a fi privită. întorcând privirea uşor, a fost uimită să vadă o faţă privind-o fix prin fereastră. Figura avea un păr roşu, sprâncene roşii şi ochi negri pătrunzători. S-a forţat să nu mai privească ochii aceia hipnotici şi a privit spre Biblie. Apoi s-a ridicat încet şi a părăsit în fugă încăperea strigând la tatăl ei ajutor (părinţii locuiau alături). Când au sosit, sperietoarea dispăruse. Betty a spus că arăta ca o persoană normală, cu excepţia ochilor negri, pătrunzători.

Ultimul incident la Westminster - singurul reamintit în care apare ceva înrudit cu un O.Z.N. - s-a întâmplat când Becky avea
8 ani, cam prin 1964. într-o noapte, s-a trezit şi a văzut un obiect strălucitor, galben-portocaliu, rotund, ce plutea afară, în dreptul ferestrei dormitorului ei. Obiectul a trimis o rază subţire spre

ea. Ţipătul ei a făcut-o pe Betty să alerge în ajutorul ei, dar când a apărut ea, ciudatul fenomen încetase. Puţin după aceasta, Becky şi-a dezvoltat o nefirească abilitate de a umple pagină după pagină, în mod automat cu simboluri stranii. Ciudatul scris era foarte asemănător cu aşa-numitul scris al sufletului practicat de Shakers, o veche sectă religioasă americană.

Incidente ciudate s-au petrecut şi după ce familia s-a mutat în South Ashbumham. Dacă acestea sunt sau nu legate de o anterioară răpire de către un O.Z.N., rămâne pură speculaţie. Dar rămâne faptul că o răpire înainte de 1967 ar explica de ce extratereştrii şi-au exprimat uimirea că Betty are unele „părţi lipsă**, rezultat al operaţiei din 1965. Ar explica de asemenea şi prezenţa obiectului acela în nasul ei. E interesant de notat că entităţile au făcut o declaraţie înainte de scoaterea lui: I-au spus lui Betty că ei au trezit ceva. Poate că ţeposul obiect era un ultrasofisticat mecanism de monitorizare implantat în ea în timpul primei răpiri?

Această teorie aduce în minte unele experienţe pe care omul le face pe pământ cu unele forme de viaţă inferioară. Străbatem distanţe uriaşe pentru a le studia obiceiurile, mediul, idiosincraziile. Şi considerăm următoarea analogie:

Un urs negru scotoceşte după hrană, într-o pădure pe care o împarte cu alte animale. Adulmecând precaut în aer, el taie o câmpie largă în drum spre râu pentru a pescui... Deodată, un zgomot straniu se aude, de sus, făcându-1 să privească acolo, înspăimântat, vede un obiect ciudat, zgomotos, care se învârte, plutind ca o pasăre chiar deasupra lui. începe să fugă înapoi în pădure cu pasărea „uriaşă“ pe urmele lui. Deodată, o durere ascuţită, scurtă îl cuprinde. Continuă să alerge, dar o senzaţie inexplicabilă de toropeală îl copleşeşte. Ursul se lungeşte la pământ într-un

somn adânc.

Pasărea aterizează. E un elicopter şi din el ies câţiva oameni de ştiinţă. Unul încă mai ţine în mână puşca din care a plecat cartuşul tranchilizant în ursul care fugea. Cu grijă, biologii agaţă o zgardă radiotransmiţătoare şi o sondă de temperatură de gâtul ursului adormit. Apoi, oamenii de ştiinţă urcă la bordul elicopterului şi pleacă.

Mai târziu, ursul se trezeşte. Poate că imagini vagi ale unei înspăimântătoare vânători mai stăruie în minte, dar sunt respinse repede ca date de carnea stricată de iepure, mâncată dimineaţa, îi e foame. Aşa că se îndreaptă spre râu unde se găsesc somoni graşi abia aşteptând să fie prinşi.

La şapte mii de mile deasupra lui, un ultrasofisticat satelit, numit Nimbus, se roteşte în jurul planetei pe un drum predeterminat. Semnalizează radiotransmiţătorului ataşat ursului. Acesta, în schimb, începe să transmită datele adunate de senzori speciali. Apoi Nimbus le rentransmite la o staţie de sol lui *Fairbanks Alaska*[33]. Apoi datele sunt trimise la Goddard Space Flight Center în Maryland, unde apar într-un computer.

în acest timp, ursul continuă să pescuiască, să vâneze, să doarmă şi să hiberneze. Rămâne complet neştiutor de faptul că funcţiile corpului său şi locul exact în care se află sunt monitorizate de o fiinţă superinteligentă - omul.

Cum ar putea un urs măcar să bănuiască acest lucru? La fel, cum ar putea un om să bănuiască măcar că o altă rasă superinteligentă ar putea monitoriza activităţile umane? Se poate ca acele mici obiecte rotunde pe care fiinţele acelea le „trezeau** să fie mecanisme de observare?

33 **„Studying Wildiife by Satellite", (Studiind via(a sălbatică prin satelit) în *National Gcographic,* ianuarie, 1973.**

Entităţile ştiau unde s-o găsească pe Betty în Ashbumham. Ştiau numele ei şi i-âu spus că ştiu toate necazurile prin care a trecut Acestea pot fi atribuite citirii minţilor - aspect al telepatiei, cu excepţia faptului că entităţile au fost *surprinse* să vadă că lipsesc unele părţi - evident ca rezultat al operaţiei, care a avut loc *după* prima ei răpire.

Aceasta îmi aduce în minte o declaraţie făcută de un extraterestru lui Betty Hill, o altă femeie răpită, în 1961. în cartea „Interrupted Joumey**, Betty Hill e citată într-o discuţie cu răpitorul ei:

Dar sunt alţi oameni în ţara aceasta care... ar fi foarte fericiţi să vorbească cu el şi ei pot să răspundă la toate întrebările. Şi, poate dacă el s-ar putea întoarce, toate întrebările ar căpăta un răspuns. Dar, eu nu aş şti unde să-l întâlnesc. Şi el [extraterestrul] a spus: „Nu-ţi face probleme. Dacă ne hotărâm să ne întoarcem, vom putea să te găsim foarte bine. Totdeauna îi găsim pe cei pe care vrem să-i întâlnim[34]. Poate că oameni ca Betty Hill şi Betty Andreasson sunt chiar şi acum monitorizaţi de instrumente îndepărtate în spaţiu. în orice caz, evenimentele care au urmat au dovedit că entităţile păstrau încă o necontenită atenţie asupra activităţilor lui Betty.**

EPILOG
O NOUĂ INVESTIGAŢIE

34 J.G.Fuller, „The Interrupted Joumey“ (N.Y. Dial Press, 1966) pp.177.

Ancheta noastră iniţială asupra Cazului Andreasson se termină într-o altă şi mai inexplicabilă notă - una tragică.

Betty şi familia sa sosesc în casa surorii sale în Florida pe 31 august. Hotărâtă să nu mai fie o povară şi-a găsit de lucru intr-un restaurant din preajmă.

Ceea ce s-a întâmplat apoi e foarte curios. Ea a întâlnit un bărbat deosebit. Betty a descris circumstanţele acestei întâlniri într-o convorbire telefonică înregistrată şi transmisă mai jos:

Betty? Aici Dave Webb. Tocmai m-a sunat Ray şi mi-a spus că ai discutat cu cineva în Florida, care a avut un contact ca al tău.

Da, da, cred că într-adevăr a avut. Se numeşte Bob Luca şi ar dori să povestească acest lucru unui anchetator MUFON, să-şi ia această greutate de pe suflet

Da. Bine. Ai adresa lui?

Va trebui să văd dacă vrea să şi-o dea. Stă în Connecticut. Crezi că ar putea lua legătura cu cineva?

Da, avem un anchetator în zonă.

Bine! O să mă sune diseară. Cred că va vrea să vorbească cu tine

DA VID:

BETTY:

DAVID:
BETTY:

DAVID:
BETTY:

.DA VID:S-a întâmplat în Connecticut?
BETTY: Cred că în Connecticut - Mergea spre plajă - am
uitat numele...

Ca şi Betty, Bob avusese o întâlnire de gradul III. Aceasta
avusese loc în 1967 - numai la câteva luni după cea a lui Betty
şi de asemenea implica o perioadă de timp uitată.

BETTY: Sunt zece ani. în tot acest timp a căutat răspunsuri
la ceea ce a văzut.
DA VID: A mai încercat cumva să ia legătura cu cineva?
BETTY: Nu ştiu. Când a auzit că sunt în legătură cu
anchetatorii MUFON el s-a gândit „Crezi că ei ar putea vorbi cu mine despre asta?“

întâlnirea lui Betty putea fi o simplă coincidenţă, totuşi...

DA VID: Pot să te întreb cum l-ai cunoscut?
BETTY: E ciudată, Dave, întâlnirea noastră. El cu un prieten
au plănuit o excursie de un an. Când în sfârşit a venit vremea să plece, a mers până în Oregon, prin California şi apoi în Texas. Deşi nu doreau să meargă în Florida, totuşi au mers. Oricum, nu era planificată. M-a întâlnit prin nişte oameni la care stătea. Prietenul lui, Eddie, are o soţie, Dolly. Dolly are o soră, Katherine. Eu şi Katherine suntem bune prietene - şi prin ea a aflat de

mine.

DA VID: O cunoşteai înaintea lui?

BETŢY: Da. E bucătăreasă la „Ceasul[44], unde lucrez. Ei au

cinat la Katherine şi în timpul mesei Katherine a spus ceva despre mine şi întâmplarea mea cu O.Z.N.- ul, fiindcă i-am spus. Ea a menţionat-o şi el a spus: „Trebuie să mă întâlnesc cu ea şi să vorbesc despre ce mi s-a întâmplat mie.[44]

DA VID: Cum ştia el atunci că tu ai fost răpită?

BETTY: Nu ştiu. Nu cred că Katherine i-a menţionat tot

cazul fiindcă mai târziu, mult mai târziu, i-am spus despre asta. Cred că i-a spus doar că avusesem o întâmplare cu O.Z.N-urile. Katherine nu ştia, sigur, că el avusese o astfel de experienţă, căci Bob a spus doar „Trebuie să vorbesc cu ea“. El ştia doar că i se întâmplase ceva şi de zece ani încerca să caute şi să cerceteze ce fusese. încercase totul pentru a afla ce se întâmplase.

Aşa că a venit la „Ceasul*[4] pentru a vorbi cu Betty. înţelegând greşit, crezuse că ea e blondă. A venit la ea şi a întrebat-o „Vă rog, puteţi să-mi spuneţi unde este Betty?[44]

- Eu sunt, a spus Betty.

A spus că a avut o experienţă cu O.Z.N. şi Katherine îi spusese că şi eu am avut una. M-a întrebat dacă vreau să vorbesc cu el despre asta, căci de 10 ani încerca să afle ce i s-a întâmplat. A tot căutat atâta timp şi i se pare zadarnic.

La început, Betty a ezitat, deoarece Katherine,

care ar fi confirmat povestea lui, nu era de serviciu în acel moment, şi noi o prevenisem să nu povestească asta ziariştilor.

- Nu ştiu, eşti sigur că nu eşti ziarist?
- Nu, crede-mă. Nu sunt. Mi s-a întâmplat ceva.

Şi a început să-mi explice întâmplarea, dar n-am putut sta cu el. Era prea multă treabă, începuseră să vină clienţi, aşa că a trebuit să plec. „Vrei să iei cina cu mine într-o seară, să vorbim despre asta? Să-ţi pot spune ce mi s-a întâmplat?[44] I-am zâmbit cam într-o parte, dar apoi m-am gândit. Totuşi, ei, poate că omul ăsta are nevoie de ajutor, fiindcă părea foarte sincer şi bătuse atâta drum până la mine, deoarece avusese o experienţă ca a mea. Pot să înţeleg ce simţea, pentru că cei mai mulţi oameni te consideră nebun.

DA VID: O altă coincidenţă care pare că se iveşte în afacerea asta. El are aceeaşi credinţă religioasă ca şi tine? BETTY: Nu. Cred că trebuie să fi fost catolic la început, dar acum a trecut la Rozacrucieni. Nu era înainte. în

timpul acela nu avea o anume credinţă religioasă. Iubeşte oamenii. Vrea să ajute oamenii. Aşa e el şi poţi să-ţi dai seama imediat ce-1 cunoşti.

Ai vorbit cu el pe larg despre caz?

DA VID: Din când în când. Vorbeam despre Dumnezeu, despre viaţă şi despre alte lucruri. Şi îi înţelegeam frustrarea fiindcă şi eu am trecut prin asta. Acum m-am împăcat cu ea. Mă gândesc când şi unde mă vor contacta, or s-o mai facă din nou?

BETTY: E bine să ştii că ai pe cineva lângă tine care a trecut prin acelaşi lucru şi ştie că nu ai înnebunit sau cam aşa ceva.

DA VID: Aşa e. La un punct, în timpul hipnozei, eram gata să arunc prosopul fiindcă totul părea prea science- fiction pentru mine. Credeam că am înnebunit. Aşa e! Mă gândeam, „Ce înseamnă asta?[4]*

BETTY: Totuşi ştii că e adevărat?

DAVID: Da ştiu. Ştiu că s-a întâmplat.

BETTY: Este remarcabilă această întâlnire întâmplătoare între cei doi atât de curând după terminarea anchetei. Era ca şi când o mână nevăzută i-ar fi unit pe cei doi. (Ei se vor căsători în toamna lui 1978.) întâlnirea lui Betty Andreasson cu Bob Luca părea acum o altă mărgică adăugată şirului de evenimente inexplicabile.

Betty a acceptat invitaţia lui la cină şi a continuat apoi să se întâlnească cu el. în octombrie, ea s-a retras în Massachusetts pentru a încerca să-şi vândă casa; Bob s-a întors acasă în Connecticut. Pe 19 octombrie, puţin după întoarcerea lui acasă, Bob Luca a fost investigat de unul din anchetatorii noştri. Amintirile conştiente ale apariţiei O.Z.N.-ului erau foarte interesante. în iunie 1967, cam pe la 10.30

dimineaţa, el conducea singur de acasă către Hammonasset Beach. Cerul era senin, era o vreme perfectă pentru plajă. Drumul obişnuit dura în mod normal cam o jumătate de oră. Trecând printr-o zonă împădurită, privirea sa a observat ceva pe cer care reflecta lumina soarelui. Uitându-se în sus a fost şocat să vadă două obiecte strălucitoare în formă de trabuc desenate pe albastrul cerului lipsit de nori

.

Uimit, a privit două obiecte mai mici, ovale, căzând din- tr-unul din obiectele mai mari. Unul din ele a zburat repede dispărând, dar celălalt s-a îndreptat către el. Părea metalic, cu un finisaj greoi. Cobora încet ca o frunză şi a dispărut în spatele copacilor, cam la un sfert de milă depărtare. Şi-a amintit că se simţea foarte nervos cum conducea şi se gândea „Vin după mine!“

Următorul lucru pe care şi-l aduce aminte este sosirea la plajă puţin înainte de ora două după amiază. Nu îşi aminteşte nimic din ce s-a întâmplat în cele aproape trei ore „pierdute".

Datele preliminare extrase ulterior, în timpul şedinţelor de hipnoză, indică faptul că Bob crede că a fost luat la bordul navei ciudate, forţat să-şi scoată hainele şi că s-a efectuat o examinare fizică. în aceeaşi şedinţă, pe 3 decembrie, Bob şi-a mai amintit că straniile creaturi aveau capul chel şi ochii uriaşi. Dacă el se decide să continue aceste şedinţe noi date vor apărea.

Mai devreme, totuşi, în seara de 10 octombrie, Bob a sunat-o pe Betty pentru a-i povesti despre interviul preliminar.

Cum pălăvrăgeau ei prieteneşte despre ancheta O.Z.N., cineva sau ceva le-a întrerupt conversaţia. O voce masculină, plină de mânie, le-a vorbit într-o limbă neinteligibilă. Impresia mentală care a copie- şit-o pe Betty i-a cauzat o mare supărare. Speriată, ea şi Bob au încheiat convorbirea şi i-au sunat pe investigatorii lor pentru a le semnala ciudata întâmplare.

Pe 21 octombrie, Bob le-a condus pe Betty, Cindy şi Bonnie Andreasson acasă. Am fost curios să-l văd şi, de asemenea, voiam să aud la prima mână despre acel telefon. Bob a confirmat ceea ce

Betty ne relatase. Am invitat-o pe Betty în biroul meu şi am înregistrat povestea ei.

RAY: Poţi să descrii în detaliu ultimele evenimente?
BETTY: Mă sunase Bob şi discutam aşa, lucruri generale.

Apoi el a început să-mi povestească despre interviu. Vorbea despre asta când, dintr-o dată, am fost întrerupţi de o voce şi am ştiut imediat că sunt ei. RAY: Era în engleză?

BETTY: Nu, era ca o limbă total necunoscută. Erau o mulţime de L-uri, de T-uri în ea şi multe sunete rostogolitoare. Era repede ca o înregistrare pusă pe o viteză mai mare, dar, cu toate astea, cuvintele erau clare. Era ca şi cum cineva ar fi nervos şi ar vorbi repede. Cuvintele erau însă clare.

RAY: Dar tu puteai înţelege ce spuneau ei şi Bob nu?

BETTY: Am înţeles că ne vorbeau nouă. Ei au început să vorbească; Bob tăcea şi eu tăceam. I-am spus că ei ne vorbesc şi el tăcea şi asculta. Era aşa ca de la distanţă. Le-am cerut să vorbească mai tare ca să audă şi Bob.

RAY: Tu voiai ca Bob să audă?

BETTY: Da, le-am spus să vorbească mai tare şi - oh, şi acum îmi tremură genunchii din cauza asta. Le-am cerut să vorbească mai tare şi deodată a fost o **întrerupere.** ... şi au voibit mai tare ca să audă şi el. Bob oricum nu înţelegea ce spuneau, aşa că au revenit la acelaşi ton. Ei vorbeau şi am început să le vorbesc şi eu. Apoi am devenit foarte nervoasă şi supărată şi am vrut să plâng fiindcă ei au spuis ceva despre „e făcut" şi „e terminat". Bob a simţit imediat durerea sau ce era în glasul meu şi a încercat să mă calmeze. Ei continuau .şi erau foarte mânioşi.

RAY: De ce erau mânioşi?

BETTY: Au spus ceva despre „oameni". Erau foarte, foarte supăraţi şi apoi au început să pregătească ceva, Am putut auzi un fel de zgomot, ca o maşinărie grea care e pornită.

RAY: Ca bang-uri, clac-uri sau?

BETTY: Da, clinchete şi zgomote ca şi cum ar pune lucrurile în ordine sau că ceva începe să se rostogolească. Apoi asta s-a oprit şi au început din nou să vorbească - şi erau foarte mânioşi, - ca o insectă. Ca şi cum

RAY:

ar fi fost un bondar înnebunit sau o furnică învâitindu- se cam aşa ceva. Cuvintele curgeau întruna şi se repetau iar şi iar.

Repetau ce? Puteai înţelege ce spuneau?BETTY:Le vorbeam, dar, ah -conştient nuputeamşti ce spuneau, dar ştiu că erau mâniaţi. Apoi din nou i-am auzit pregătindu-se să facă ceva, probabil ceea ce urma să se întâmple *[multă emoţie în voce].* Ei tot vorbeau şi cred că Bob a fost puţin şocat din cauza asta. A spus că investigatorii i-au spus că dacă se întâmplă ceva ciudat să-i contacteze imediat. Oricum, a spus că ar trebui să închidem, dar înainte de a încerca să închidem am auzit din nou vocile.

Betty a mai auzit o dată voci similare întrerupându-i radioul de la maşină. Apoi ea a început să descrie ce s-a întâmplat în casă în acea noapte de 19 octombrie. M-am întors în camera în care erau Todd şi Becky şi le-am spus:

- Becky, Todd, fiinţele acelea au fost la telefon şi erau foarte supărate. Erau foarte supărate. Vocea ei tremura. Şi Becky s-a speriat foarte tare şi mi-a sărit în braţe:

- Mami, nu mai spune aşa ceva! Ştii că mă sperie! Nu mai dorm în camera asta singură acum.

Aşa că am dormit cu toţii în sufragerie - erau nişte paturi acolo fiindcă îmi vindeam mobila pentru a mă muta în Florida. Cam pe la trei, Becky s-a trezit urlând: Mami, mami! Betty s-a trezit şi i-a spus: E-n regulă Becky, ştiu că e aici.

Şi erau lumini peste tot în living. Eram cu toţii acolo, dar, cumva, nu ne treziserăm. Toate lucrurile erau împrăştiate prin sufragerie şi

deodată o bilă uriaşă de lumină a vâjâit chiar deasupra capului meu şi a dispărut

RA Y: Nu ai văzut unde a dispărut?
BETY: Doar a apărut şi a dispărut
RAY: Zgomote?
BETTY: Era un uruit, o combinaţie de zgomote ca de maşină,
tren şi avion - tot felul de zgomote.

După dialogul meu cu ea, Betty şi cu mine ne-am întors tăcuţi în livingul unde alţi investigatori erau ocupaţi cu întrebările puse lui Becky şi Bob. Cuvintele ei despre „înnebunire“ îmi mai răsunau încă în ureche. Cine ar crede o astfel de poveste? Chiar şi eu pot accepta cu greu că aşa ceva este posibil să se fi întâmplat.

înainte de a ne despărţi în acea seară, ea îşi exprimase neliniştea faţă de viitor. Simţea că în timpul întâmplărilor sale cu O.Z.N.-uri, ea făcuse un legământ să-i servească pe extraterestri. Acum ea ar vrea să rupă acest pact, dar se pare că nu se poate. De ce era vocea mâniată? Era un mesaj de la răpitorii ei sau de la altcineva? Erau fenomenele care au terorizat casa familiei Andreasson vestitoarele unei oribile tragedii? Am încercat s-o reasigurăm pe Betty că totul va fi bine, dar ne întrebam în sinea noastră ce se va întâmpla în continuare. Bob, Betty şi copiii au dispărut în noapte.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, temerile ei s-au împlinit! Titlurile ascuţite ale ziarului *Sentinel and Enterprise* descriau în termeni lapidari ştirea: DOI FRAŢI MORŢI ÎNTR-UN ACCIDENT ÎN WESTMINSTER. Puţin după miezul nopţii, fiii lui Betty - James, 21 de ani şi Todd 27 de ani - au murit într-un accident de automobil.

Am fost şocaţi şi întristaţi de veste. Asta ducea

la patru numărul victimelor care fuseseră asociate cu acest caz. Ca anchetatori obiectivi am încercat să ne convingem singuri că vocea mânioasă de la telefon şi efectul ulterior pe care l-a avut asupra vieţii lui Betty este doar o coincidenţă. Dar faptul numărul unu este că eu însumi am înregistrat relatarea avertismentului telefonic. Faptul numărul doi este că tragedia a survenit la douăzeci şi patru de ore după dialogul nostru. Faptul numărul trei este că o secvenţă asemănătoare de evenimente a fost semnalată la Syracuse New York, în ziarul *Herald Journal* din 21 decembrie 1967. în timpul unei terifiante întâlniri cu un O.Z.N, o voce i-a dat martorei un avertisment profetic despre un fatal accident de circulaţie! Cercetătorul şi scriitorul John Keel a urmărit ştirea si a rezumat relatarea bizară în cartea *Why UFOS?*

Pe 12 decembrie 1967, pe la 7 p.m. d-na Rita Malley conducea singură pe şoseaua 34 spre Ithaca, New York, cu fiul său de cinci ani, Dana, pe bancheta din spate, când un obiect în formă de disc boltit a preluat controlul maşinii şi a dus-o pe un câmp. Simultan, fiul ei a fost pus cumva într-o stare de animaţie suspendată.

„Era ca şi cum ar fi fost într-un fel de transă!" Şi o lumină strălucitoare a ţâşnit dinspre obiect. După cum a relatat d-na Malley:

> Apoi am început să aud voci. Nu suna masculină sau feminină, dar era ciudată, cuvinte sparte şi smucite... ca un cor pe mai multe voci... Vocile au numit pe cineva pe care îl cunosc şi au spus că în acel moment fratele prietenului meu este implicat într-un grav accident la mile depărtare. Au spus că fiul meu

nu-şi va mai aminti nimic.[35]

Apoi, brnsc, maşina a fost pusă pe şosea, de unde d-na Malley a preluat controlul asupra ei din nou. S-a îndreptat cu viteză acasă în stare de şoc. Chiar în ziua următoare, d-na Malley a primit vestea că în noaptea în care s-a întâlnit cu O.Z.N.-ul, fratele prietenului ei, Paul Donalds, *murise* într-un accident grav. Când a fost intervievat de *Herald Journal* soţul ei a confirmat povestea şi a declarat: „Am ştiut că se întâmplase ceva de când am văzut-o intrând în casă. Am crezut că avusese un accident de maşină sau ceva asemănător." O anchetă detaliată a acestei întâlniri de gradul III a fost scrisă în numărul din iulie 1968 din *Science & Mechanics,* de Lloyd Mallan.

Ancheta noastră asupra morţii fiilor lui Betty este confidenţială, dar a fost găsit un motiv logic. Rămâne totuşi întrebarea - a fost accidentul o coincidenţă?

Betty crede altfel. Este convinsă că vocea de la telefon este a unui înger rău care a ordonat - şi folosit - moartea tragică a fiilor ei. Crede că din cauza deciziei de a-i ajuta pe Quazgaa şi pe tovarăşii lui a fost prinsă în mijlocul unei bătălii supranaturale între bine şi rău.

Deci, încă o dată, Betty a găsit o explicaţie raţională a inexplicabilului, în contextul credinţei sale creştine.

Dacă are sau nu dreptate, contează mai puţin. Cred că numai puternica ei credinţă religioasă i-a păstrat mintea întreagă în zilele care au urmat tragicei pierderi.

Pe de altă parte, credinţa ei poate fi cheia finală a soluţiei O.Z.N. Un fragment din mesajul de

35 **John A. Keel, Why UFO'S? (NY, Manor Books, INC, 1970) pp.58,59.**

rămas bun al lui Quazgaa încă îmi mai sună în minte.

> Venim pe pământ. Omul se va înfricoşa de asta. Iubim rasa umană. Venim pentru a o ajuta. Nu vrem să facem rău nimănui, dar fiindcă îi iubim, nu-i putem lăsa pe oameni să meargă în direcţia în care merg. E mai bine să se piardă câţiva, decât să se piardă toţi. Salvarea este prin suflet, dar oamenii nu vor căuta în această direcţie.

Dacă este autentic, mesajul lui are ceva familiar. Trimite la un mesaj similar înregistrat cu secole în urmă. Cărţile sacre ale oamenilor conţin multe relatări ale unor fenomene spaţiale şi, mai mult, mesajul lor conţine multe referiri la suflet. In ultimii câţiva ani, un număr de scriitori a comparat spaţiile O.Z.N. modeme cu relatările biblice despre fenomenele aeriene asociate cu mesageri (îngeri) din cer.

Aceste declaraţii i-au făcut pe unii lideri religioşi să reconsidere şi existenţa şi rolul îngerilor (mesagerilor). Billy Graham, în best-seller-ul său *Angels* face o, mai degrabă surprinzătoare, declaraţie dacă luăm în considerare trecutul său de creştin zelos:

> Unii... au speculat că O.Z.N.-urile pot fi foarte bine o parte dih oastea îngerilor lui Dumnezeu, care domneşte peste treburile fizice ale creaţiei universale. în timp ce nu putem susţine cu siguranţă un astfel de punct de vedere... nimic nu poate ascunde faptul că aceste întâmplări inexplicabile apar cu o mare frecvenţă în lumea întreagă... Unele, luaţi de exemplu descrierea detaliată a echipajului unui avion , de mare credibilitate, şi puneţi-o alături de cele ale lui

> Ezekiel şi aveţi un caz... aceste scrieri sunt acum luate în serios chiar şi de cei care nu cred în Dumnezeul Bibliei... O.Z.N-urile sunt uimitor de asemănătoare cu îngerii în unele din apariţiile lor înregistrate.[36]

Aceste concepţii ieşite din comun au fost exprimate şi de unii dintre oamenii noştri de ştiinţă de frunte. Dr.Frank Drake, actualul director al celui mai mare radiotelescop din lume, de la Arecibo, Puerto Rico. Este unul din pionierii cercetării vieţii extraterestre prin radioastronomie. Drake a sugerat că relatarea biblică din cartea lui Ezekiel poate reprezenta un contact timpuriu între omenire şi extraterestri.[37]

Poate că lipsa de înţelegere tehnologică a strămoşilor noştri a încărcat vizita extraterestrilor cu o interpretare supranaturală. Renumitul astrofizician rus I.S. Şklovski consideră că „o astfel de întâmplare va fi descrisă în legende. Astronauţii vor fi probabil portretizaţi ca posedând puteri supranaturale. Accentul va cădea pe sosirea şi plecarea lor în cer/*[38]

Invers, noi ar trebui să fim grijulii şi să nu repetăm greşeala lor. Poate că civilizaţia noastră actuală materialistă, minţile cu o orientare tehnologistă ar dezbrăca vizitele de azi ale extraterestrilor de orice semnificaţie spirituală. O interpretare actuală a unei astfel de întâmplări ar fi pur mecanicistă. Am accepta probabilitatea existenţei vizitatorilor, dar am filtra semnificaţia religioasă a acesteia.

36 **Billy Graham, *Angels: God's Secret Agents* (Garden City NY, Doubleday & Company, Inc), pp.9,11,12,14.**

37 **Walter Sullivan, *We Are Not Alone* (N.Y., McGraw-Hill Book Company, 1964), pp.241.**

38 **4.1.S.Şklovski, Cari Sagan, *Intelligent Life in the Universe* (San Francisco; Holden-Day, Inc, 1966), pp.454.**

Aşa a fost pusă problema în timpul unor segmente din ancheta noastră asupra Afacerii Andreasson. în capitolul 11 deja am amintit încurcătura noastră în faţa evidentelor exagerări religioase ale segmentului 4 din relatarea lui Betty - întâlnirea cu pasărea Phoenix. Nici nu ar putea fi îndepărtate. Vocea a fost o legătură clară între experienţa O.Z.N. şi religie. Nu vreau să speculez cine sau ce a fost acea voce cu excepţia faptului că scurtul ei mesaj a dat un sens întregii sale experienţe.

Această legătură religioasă a fost indicată ulterior în timpul şedinţelor hipnotice douăsprezece şi treisprezece.

Când, aparent, entităţile ne-au vorbit prin Betty, le-am pus în mod deliberat întrebări de natură religioasă pentru a vedea care ar fi răspunsul lor:

R A Y: Au ei cumva de-a face cu ceea ce numim noi a doua
venire a lui Iisus?
BETTY:Cu siguranţă că au.
R A Y: Când se va întâmpja?
BETTY: Nu au ei căderească-ţi răspundă.
RAY: Ştiu?
BETTY: ŞtiucăStăpânulsepregăteşte, va fi foarte curând.
RAY: Dar stiu data?
BETTY: Nu.
RAY: Dar cine o ştie?
BETTY: Tatăl.

Aceste răspunsuri la aceste întrebări, dar şi la altele sunt extrem de stranii Ele pot foarte bine să provină din subconştientul cristocentric al lui Betty, mai degrabă decât de la vreo fiinţă extraterestră. Nu toţi din echipa de investigaţie ar

accepta posibilitatea unor reale conexiuni religioase cu O.Z.N.-urile. Şi cu toate acestea este prea evident că extraterestrii au dus-o pe Betty în faţa acelei păsări ca punct culminant al întregii sale experienţe; pare să fi fost scopul călătoriei sale prin zona roşie şi verde. In realitate se poate ca fenomenul extraterestru să fie o combinaţie între teologie şi tehnologie.

Apare însă şi o posibilitate sinistră. Cercetând modul de viaţă al primitivilor, antropologii de azi sunt foarte atenţi să respecte credinţele triburilor respective. Uneori merg chiar mai departe, lăsându-se chiar „iniţiaţi** în societăţile lor secrete. Anchetatorii au gândit că Quazgaa s-a adaptat credinţelor ei religioase numai pentru a-şi asigura cooperarea ei. Tot timpul cât Betty era gata să reziste cerinţelor lor, ea se înmuia invariabil când era asigurată (totuşi pe ocolite) că răpitorii ei erau cu adevărat îngeri. Şi cu toate astea multe din lucrurile la care au pus-o pe Betty (mai ales examinarea) cu greu pot fi numite creştineşti.

Această ipoteză explică puţin episodul încâlcit cu pasărea Phoenix. Betty ne-a asigurat că Quazgaa şi tovarăşii lui au un alt sentiment al timpului, diferit de al nostru şi pasărea Phoenix a fost mtr-adevăr un simbol plin de semnificaţie printre membrii bisericii creştine timpurii. Presupunând că entităţile au ieşit din felul lor de a fi şi au înscenat această experienţă religioasă ca o „răsplată[4]* pentru Betty nu e chiar imposibil ca ei să fi ales un simbol depăşit de 1500 de ani!

Dar cu cât încercăm să extrapolăm motivele lui Quazgaa şi ale echipajului său, cu atât intrăm pe tărâmul purei speculaţii, întregul concept al comunicării cu fiinţe superinteligente e atât de nou şi de în afara trecutului şi chiar experienţei

actuale, încât e foarte greu de întrezărit, cu atât mai puţin să fie luat în serios. Un motiv este chiar experienţa noastră limitată în comunicarea cu alte specii. Cu toate că omul este împreună cu mii de alte specii pe această planetă, el nu a comunicat până acum cu nici una, decât în sectorul domestic. Nu ştim cum să comunicăm cu alte specii şi nici nu vrem. Poate fiindcă noi credem că aşa-zisele forme inferioare de viaţă sunt incapabile de a comunica - în sensul omenesc al cuvântului. Asta nu înseamnă că nu suntem interesaţi de aceste animale. Ne chinuim suficient pentru a dresa câini, pisici, cai, urşi şi alte animale de circ - şi să le domesticim încercând să le restrângem agresivitatea.

Dar cine spune că principiul nu funcţionează şi invers? Quazgaa a punctat uneori deficienţele oamenilor. N-ar fi oare posibil ca vizitatorii extraterestri să fie de fapt misionari interstelari?

Aceste gânduri nu sunt doar ale unor vizionari clarvăzători. Dr. Cari Sagan, autoritatea numărul unu în S.U.A în problema vieţii extraterestre, a căutat să afle un motiv raţional care să stea la baza acestor vizite, în cartea sa *Intelligent Life in the Universe.* După o analiză critică a unui număr de posibile motive, el declară aproape violent: „unul din primele motive ale explorării unor lumi noi a fost acela de a-i converti pe băştinaşi la creştinism. Putem oare exclude posibilitatea unui evanghelism extraterestru?**[39]

întâlniri de gradul III sunt raportate peste tot în lume. Unele, ca în Cazul Andreasson, implică şi fenomene paranormale. Dacă acceptăm aceste cazuri, se ridică o întrebare: Câţi oameni au fost răpiţi până acum? Câţi alţii, asemeni lui Betty

39 Idem, **p.463.**

Andreasson şi Bob Luca, şi-au „pierdut** câteva ore din viaţă şi au încuiate informaţii în minţile lor, pentru o eliberare ulterioară?

Betty ne-a spus că se simte ca o „bombă gata să explodeze**. Pot fi şi alţii având în subconştient cunoştinţe şi mesaje de la o civilizaţie extraterestră. Pentru Betty şi ceilalţi ca ea din toată lumea, timpul potrivit poate sosi. Ce s-ar întâmpla dacă aceste informaţii zăgăzuite vor da buzna în mintea conştientă a mii şi mii de oameni pe tot cuprinsul planetei? Ce ar aduce asta? Să fie oare acesta ultimul stadiu al procesului premergător celei mai mari întâlniri de gradul III a tuturor timpurilor - contactul deschis al tuturor oamenilor cu extratereştrii?

Sunt aceste speculaţii prea hazardate? Poate, dar de ceea ce avem disperată nevoie sunt probele. După cum s-a văzut în această carte, procesul verificării tuturor dovezilor a fost dus mai departe decât în oricare alt caz de întâlnire de gradul III. Dacă dovezile aduse nu sunt chiar convingătoare, ele ajung atât de aproape, încât ar fi o prostie să nu facem tot ce se poate pentru a căuta date mai complete.

Deci, Afacerea Andreasson rămâne un caz atât închis, cât şi deschis.

Cât de mult din el corespunde realităţii fizice rămâne o problemă de studii şi speculaţii continue. Poate că O.Z.N.-ul reprezintă atât de necesara punte între ştiinţă şi religie. Dacă da, să sperăm că „paşii" oamenilor, de care vorbea Quazgaa o vor putea trece. S-ar putea să fie ultima noastră şansă.ANEXE

DATE BIBLIOGRAFICE ADfTIONALE ALE PRINCIPALELOR PERSOANE IMPUCATEÎN „CAZUL ANDREASSON

Extrase de pe banda înregistrată cu relatarea lui Betty Ann Andreasson din după

Nume	*Data nașterii / morții*	*Gradul de rudenie*	*Culoarea părului*	*Culoarea ochilor*	*Înălțimea/ talia**
•Waino Aho	27 iulie 1906 - 27 august 1977	bunic	șaten închis	negri	5'10"/ mare
Eva Aho	11 iulie 1909	bunică	negru	albastru deschis	5'/ mică
Waino Aho, Jr.	1930	fratele lui Betty			
Agnes Aho	1928	soția lui Waino			
Shirley Rettberg	1928	sora lui Betty			
Betty Andreasson	7 ian. 1937	mama	negru	negri	5'4"/ medie
James Andreasson, Sr.	9 mai 1933	tatăl	blond deschis	căprui	6'2"/ mare
Rebecca (Becky) Andreasson	8 mai 1955	fiică	blond roșcat	căprui	5'2"/ medie
•James Andreasson, Jr.	25 aprilie 1956 - 23 oct. 1977	fiu	blond	albaștri	5'7"/ medie
Mark Andreasson	24 sept. 1957	fiu	șaten	căprui	5'8"/ medie
Scott Andresson	16 feb. 1959	fiu	șaten închis	căprui închis	6'/ medie
•Todd Andreasson	12 august 1960 - 23 oct. 1977	fiu	șaten închis	căprui închis	5'10"/ medie
Bonnie Andreasson	10 aprilie 1962	fiică	șaten deschis	căprui	5'5"/ medie
Cindy Andreasson	9 dec. 1963	fiică	blond	albaștri	5'7"/ medie

• Decedat

* În unități de măsură anglo-saxone, prima cifră este exprimată în picioare iar a doua în degete.

ANEXA A
Stabilirea credibilităţii martorilor

»

Luminile nocturne, discurile văzute la lumina zilei, întâlnirile de gradul I, toate au de-a face cu martori care au văzut, şi-au amintit şi-au semnalat un O.Z.N. Probele pentru astfel de relaţii se limitează în mod necesar la atenta verificare a trecutului martorului şi a relatării acestuia.

întâlnirea de gradul doi aduce mai mult decât o relatare orală, în aceste cazuri, apariţia vizuală a unui O.Z.N este întărită de alte dovezi suplimentare. Aceasta poate include o înregistrare radar care să coincidă cu locul apariţiei, cu manevrele efectuate de O.Z.N; o imagine foto, verificabilă, care să corespundă cu descrierea martorilor oculari, efecte măsurabile, lăsate în urma sa de O.Z.N. Aceste date suplimentare, când sunt bine analizate, ajută la stabilirea realităţii apariţiei O.Z.N.-urilor.

întâlnirea de gradul III prezintă uneori probleme, atunci când nu există probe fizice şi când, din anumite motive, memoria martorilor a fost blocată, aşa cum este cazul Afacerii Andreasson. Aceste circumstanţe opresc pe anchetatori să stabilească dacă un eveniment a avut loc aşa cum a fost descris.

Să însemne asta că astfel de cazuri nu merită a fi investigate? Nu neapărat Există o procedură standard aplicabilă cazurilor de întâlnire de gradul III, ca cel al familiei Andreasson. Acesta include: stabilirea credibilităţii martorilor, obţinerea datelor uitate prin hipnoză şi în final temeinica analiză

a tuturor datelor referitoare la caz, aflate la îndemână

.Când se analizează şi se evaluează orice caz dat de apariţie O.Z.N. cunoaşterea caracterului martorilor este esenţială. Este absolut necesar când avem de-a face cu un singur martor sau cu întâmplări extraordinar de bizare. Pretinse incidente implicând aterizări de O.Z.N.-uri, observarea unor fiinţe extraterestre, comunicarea cu alte entităţi, răpiri etc. sunt toate exemple de cazuri care sunt extrem de stranii. în astfel de cazuri, trecutul victimei trebuie stabilit.

Betty se pare că a avut o copilărie relativ fericită şi lipsită de griji, sănătoasă, aşa cum firea ei băieţoasă pare să o sugereze, „îmi plăcea să prind şerpi, mormoloci, ţipari, păstrăvi. Mi-aduc aminte că mergeam prin tunelul de sub şosea cu un cerc de butoi de care era prins un sac şi prietenul meu Eddie era la celălalt capăt al tunelului cu un alt sac. Astfel prindeam o mulţime de şerpi şi păstrăvi*[4] Ca sporturi îi plăceau înotul, săniuşul, patinajul, baschetul, baseballul, fotbalul, vânătoarea (mai târziu ea a făcut parte dintr-o echipă feminină de softbal).

Familia Aho a locuit în Fitchburg, Leominster şi Westminster, iar Betty a învăţat destul de bine la Westminster Elementary School. O privire asupra fişelor matricole ale celor două arată că nici Betty nici Becky nu au terminat liceul şi nici nu au făcut vreo altfel de şcoală. La fel ca şi mama sa, Becky s-a măritat de tânără, acum fiind absorbită de treburile casei. Au fost de asemenea căutate informaţii despre reputaţia celor două în cadrul comunităţii

în stabilirea reputaţiei în cadrul comunităţii, se verifică onestitatea şi relaţiile interumane. Aceste informaţii se obţin de la prietenii apropiaţi, vecini, profesori, preotul comunităţii, asociaţii de afaceri. Martorii principali - Betty şi Becky - au primit note mari la acest capitol, impresia generală obţinută a fost că ele sunt „buni vecini**, „persoane stabile**,

„cinstite** şi că Betty era „muncitoare*[4], „de încredere**, „o mamă bună“, „o bună gospodină*[4]. Nimeni din persoanele chestionate nu a avut vreun motiv să se îndoiască de integritatea lor.

Atitudinile lor - credinţele religioase, înclinaţiile - erau similare. Părinţi lui Betty erau persoane foarte devotate. Ea şi fraţii ei au fost crescuţi într-o viaţă de familie bazată pe o vibrantă credinţă creştină. Şi Waino şi soţia lui acordau mult timp studierii Bibliei. Ei au fost foarte activi în cadrul bisericii penticostale.

Puţin după ce a împlinit 17 ani, Betty a început să participe la slujbele bisericilor penticostală şi baptistă. Nu a fumat şi nu a băut, „nu puteam suporta gustul berii sau al lichiorului", dar în adolescenţă a început să participe la vinerile dansante organizate de Youth Center. Descoperindu-şi talentul pentru dansuri, pentru un scurt timp a ezitat între o carieră în artă sau în dans. După ce s-a căsătorit şi era însărcinată cu cel de-al doilea copil, James Jr., ea şi-a dăruit „inima, de bună voie lui Iisus şi m-am născut din nou, lăudat fie Domnul!*[4] Iniţial, familia a locuit în Westminster, închiriind casa socrului ei, unde ea a continuat să zăbovească asupra Bibliei în mod constant. Mai târziu, a încercat din greu să insufle aceeaşi credinţă şi copiilor ei. Deci, şi Betty şi Becky pot fi considerate fundamentalişti creştini care acceptă o foarte literală interpretare a Bibliei, considerând-o cuvântul lui Dumnezeu.

Aceste înclinaţii aduc atât întăriri dar şi slăbiciuni credibilităţii lor. Pe de o'parte experienţa a arătat că astfel de oameni sunt de obicei excepţional de cinstiţi. Această ramură a bisericii creştine nu priveşte cu ochi buni fenomenul O.Z.N. sau cel paranormal. Pe de altă parte însă, o persoană mistică ce interpretează totul în termenii prejudecăţilor sale nu prea poate fi un martor

obiectiv.

Cu toate acestea, percepţia vizuală a lui Betty pare a fi neobişnuit de acută. Soţul ei, de meserie sudor şi instalator, capabil să descifreze proiectele tehnice, era angajat prin Union Local 92 pentru multe companii, cum ar fi Borden Chemical şi Industrial Pipe în Leominster. în decembrie, pe 6, în anul 1966, Betty stătea în microbuzul Volkswagen, aşteptând să ridice salariul soţului ei de la Catalytic Construction Company, când a fost martora unei spargeri la casieria sindicatului.

înainte de a fugi cu maşina, unul dintre spărgători şi-a scos masca, arătându-şi o cicatrice pe faţă. Bandiţii au fost şocaţi să vadă că Betty asistase la tot, dar au plecat în grabă cu maşina fără a-i face vreun rău. Când a sosit poliţia, Betty şi-a reamintit detaliile îmbrăcăminţii, interiorul maşinii şi numărul de înmatriculare. Acestea au condus la arestarea răufăcătorilor în doar câteva minute.

Nici ea, nici Becky nu au arătat vreo trăsătură care să le scadă credibilitatea. Amândouă sunt bine îmbrăcate, ordonate, atente şi modeste. De bună voie Betty s-a lăsat examinată de un psihiatru, de un doctor specializat, acesta neîncercând să investigheze experienţa O.Z.N. în schimb, s-a concentrat asupra stabilirii unui profil psihologic al martorei. Doctorul nu a găsit nici un simptom de dezordine în gândurile sau probleme vizibile de natură psihiatrică. A concluzionat că ea crede în realitatea experienţei pe care a trăit-o (opinia sa a fost că, totuşi, puternica ei implicare în religie poate să-i compromită obiectiviatea ca martor).

Un alt mijloc de anchetă utilizat în stabilirea credibilităţii martorei principale a fost Psychological Stress Evaluator (P.S.E.), un instrument dezvoltat de Dektor Company[40] pentru a

40 **Asocia{i cu Serviciul Secret - Dedham, Massachusetts S.2.**

detecta, măsura şi arăta anumite elemente ale vocii umane.

Când o persoană vorbeşte, vocea umană prezintă două tipuri de modulaţii. Primul tip este acela pe care îl auzim şi asupra căruia o persoană are controlul. Cel de-al doilea tip, pe care nu-1 putem auzi, rezultă din mişcările unui muşchi şi este dincolo de posibilităţile de control ale individului. în momente de încordare - în special atunci când o persoană minte în mod deliberat -, acest al doilea tip de modulaţie dispare din vocea umană. Cu cât stresul este mai mare, cu atât este mai mare efectul anihilator asupra mişcărilor acelui muşchi. Graficele P.S.E. arată când această a doua modulaţie este atenuată sau complet dispărută.

Un test P.S.E. constă din pregătirea unei liste de întrebări simple legate de persoana testată. Ca şi în celelalte teste senzoriale
- poligraful, detectorul de minciuni - întrebările sunt diferenţiate între întrebări cu răspuns normal, adevărate şi cele cu răspuns în mod clar fals. Prin aceasta se stabileşte matricea vocii subiectului.

-
Comparate cu ea, răspunsurile evazive sau false prezintă unele evidente modificări. Este important de notat că acest tip de test, spre deosebire de celelalte, acceptă şi răspunsuri ample, nu numai cele de tip DA/NU. Instrumentul este utilizat de forţele de ordine, doctori, de avocaţi, dar şi de organizaţii comerciale pentru testele premergătoare angajării. De anul acesta, investigatorii O.Z.N. au inclus serviciile unui analist P.S.E. ca parte a anchetei pentru stabilirea credibilităţii unor martori.

Analiza P.S.E. a fost realizată de Emest C. Reid, un analist autorizat. A condus (printre altele) o importantă verificare de securitate la Atlanta International Airport, în 1972 sub auspiciile Boston Interstate Detective Bureau[41]. Teste P.S.E au fost administrate atât lui Betty cât şi lui Becky în timpul cărora au fost puse multe întrebări legate de pretinsa lor experienţă O.Z.N. Concluzia analistului a fost că ele spun adevărul cu privire la incidentul din 1967. în raportul său, d-1 Reid ă declarat:

> Este extrem de neobişnuit... să tragem o concluzie ca definitivă aşa cum am făcut în acest caz... Seriozitatea situaţiei... ne-a condus la analizarea acestor grafice cu tot respectul pentru drepturile subiecţilor, anchetatorilor şi solidităţii instrumentaţiei folosite. în opinia analistului, rezultatele sunt concludente.

Nici unul dintre anchetatori nu se îndoia că o experienţă O.Z.N. de vreun fel avusese loc. Toată lumea ştia că martorele spuneau adevărul aşa cum credeau ele că este. Majoritatea credea că motivele semnalării evenimentului erau curente (totuşi unele persoane, dintre anchetatori, au crezut că motivaţia speculării acestei întâmplări a fost una financiară -

41 **Cf. Robert L. Ward, Boston, *Evcning Globe*, 9 martie 1972. B. 1. N.Y. DIAL PRESS. 1966 P.XI.**

dar totuşi experienţa trăită de ele era considerată reală). O prezentare grafică a testelor P.S.E. cu o listă de întrebări şi răspunsuri este reprodusă în paginile următoare.

Azi este 7 iulie 1977. Este ora 8.00 p.m. ora estului. Această înregistrare a fost făcută acasă la Jules Vaillancourt, Williams Road, nr. 37, Ashbumham, Massachussetts TS. Echipamentul

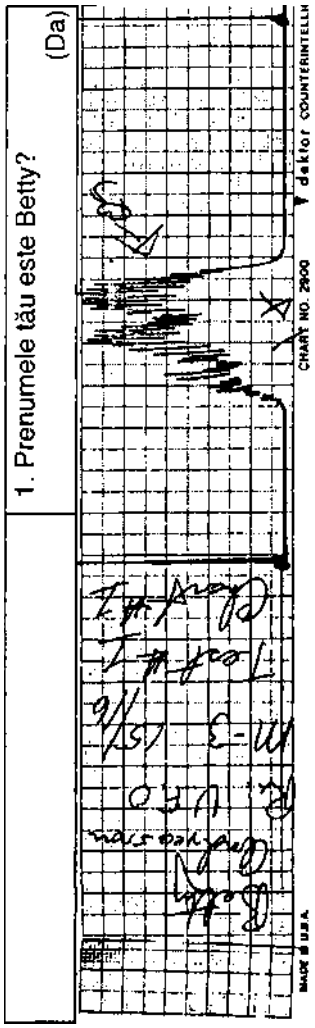

este un „Magnecord“ cu viteza de 7,5 inch-i/sec. Microfonul este „Electret“, miniatural. întrebările sunt puse lui Betty de Jules Vaillancourt, anchetator MUFON. Banda folosită .este nouă (600 picioare lungime pe o bobină de 5 inch-i), my Iar base, Radio Shack Part, 44-735.

3. Ai vreo obiecție ca această bandă să fie **4**. Te superi dacă te întreb ceva ce nu a fost încă analizată? (Nu) discutat? (Nu)

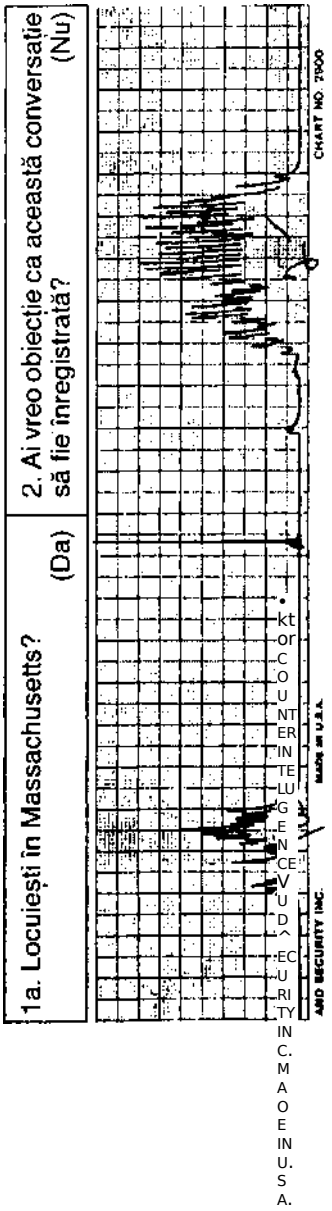
1a. Locuiești în Massachusetts? (Da)
2. Ai vreo obiecție ca această conversație să fie înregistrată? (Nu)
CHART NO. 2900
ARID SECURITY INC.
MADE IN U.S.A.
Detector COUNTER INTELLIGENCE VUD> SECURITY INC. MADE IN U.S.A.

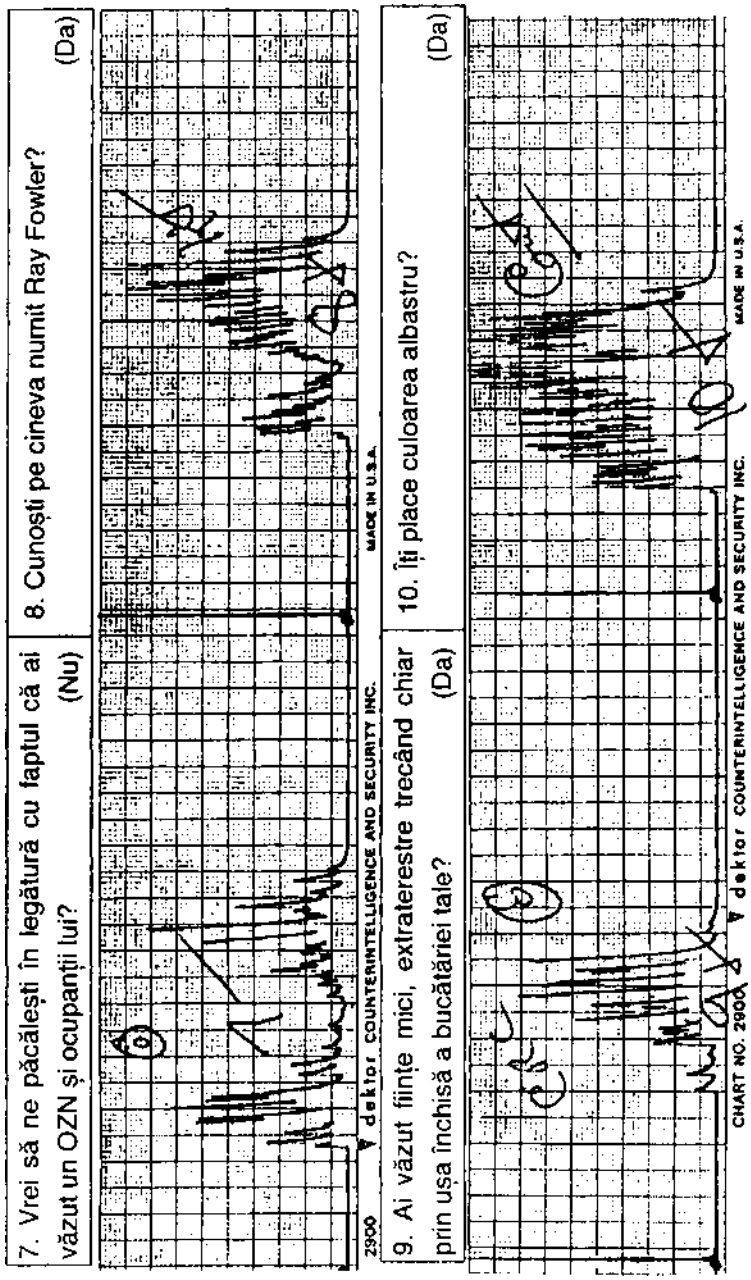
7. Vrei să ne păcălești în legătură cu faptul că ai văzut un OZN și ocupanții lui? (Nu)
8. Cunoști pe cineva numit Ray Fowler? (Da)
9. Ai văzut ființe mici, extraterestre trecând chiar prin ușa închisă a bucătăriei tale? (Da)
10. Îți place culoarea albastru? (Da)
2900
dektor COUNTERINTELLIGENCE AND SECURITY INC.
MADE IN U.S.A.
CHART NO. 2900
dektor COUNTERINTELLIGENCE AND SECURITY INC.
MADE IN U.S.A.

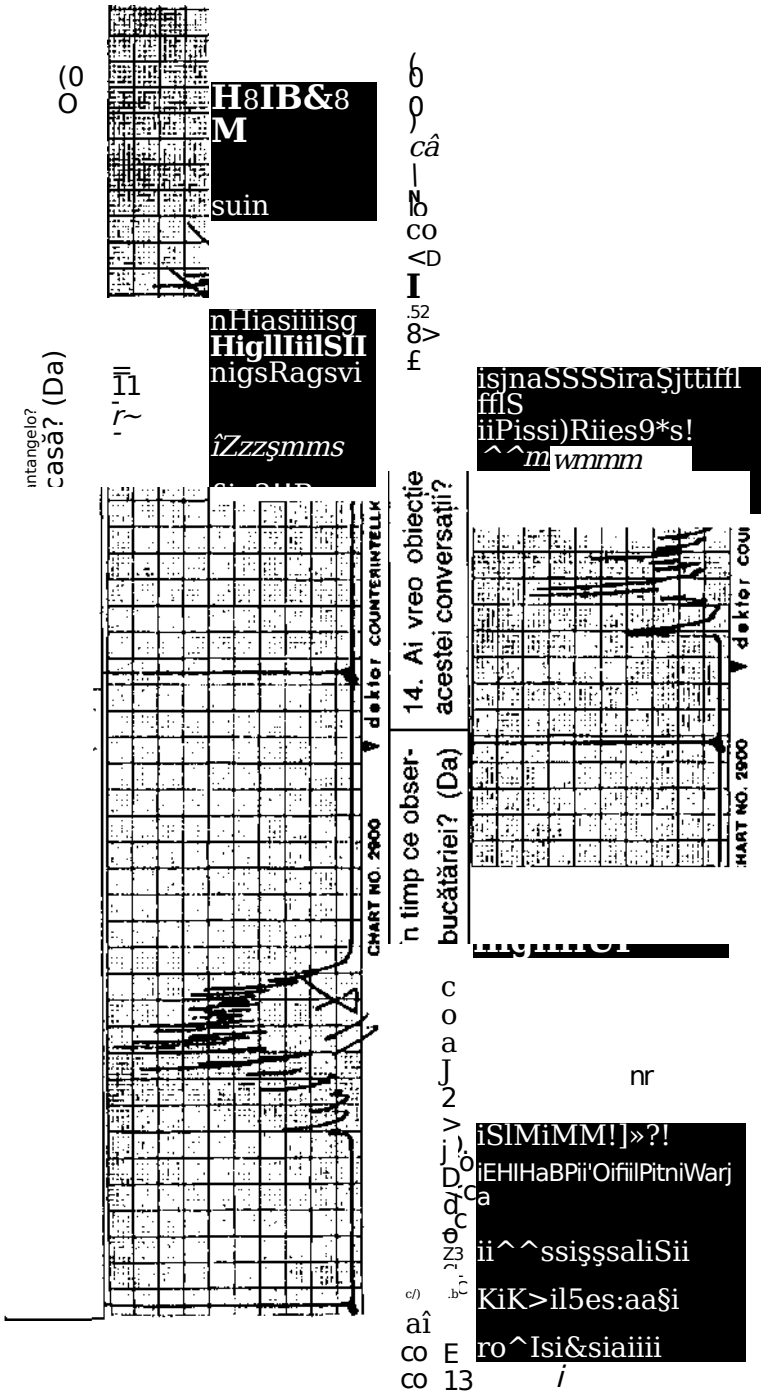
H8IB&8
M
suin
nHiasiiiisg
HiglIIiilSII
nigsRagsvi
îZzzşmms
isjnaSSSSiraŞjttiffl
ffIS
iiPissi)Riies9*s!
^^mwmmm
14. Ai vreo obiecție acestei conversații?
n timp ce obser- bucătăriei? (Da)
dokter COUNTERINTELLIG
CHART NO. 2900
iSlMiMM!J»?!
iEHlHaBPii'OifiilPitniWarj
a
ii^^ssişşsaliSii
KiK>il5es:aa§i
ro^Isi&siaiiii

15. Știi pe cineva care nu spune adevărul în legătură cu incidentul OZN din 1967? (Nu)

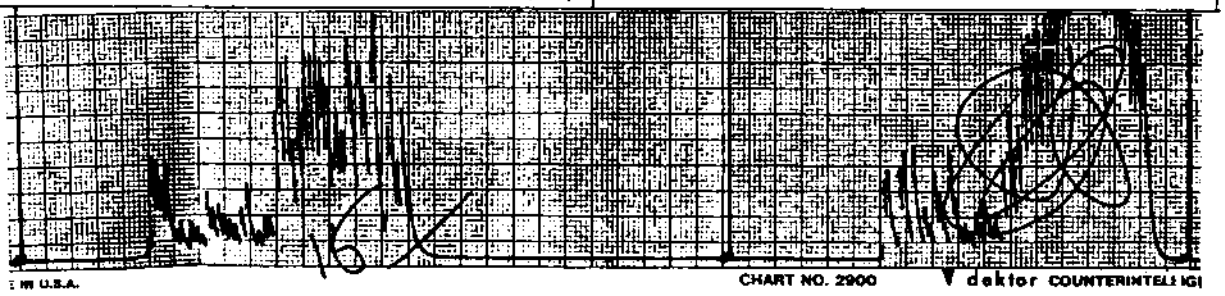

16. Îți place întradevăr culoarea albastru? (Da)

17. Ai fost luată și examinată de extratereștrii la bordul unei nave spațiale? (Da)

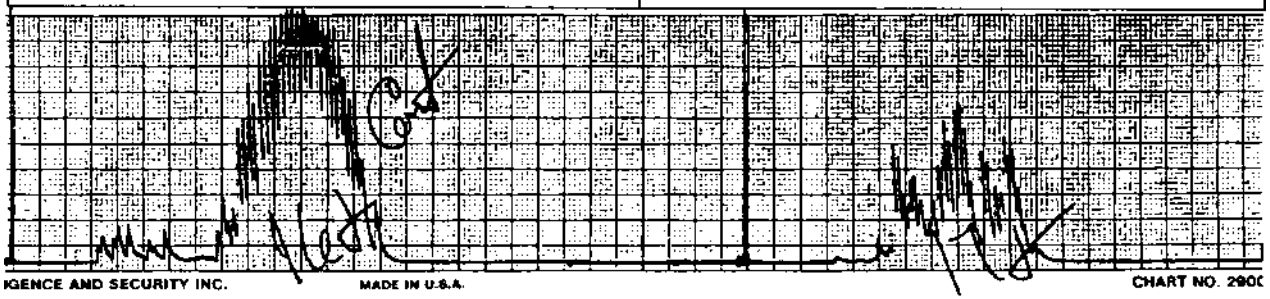

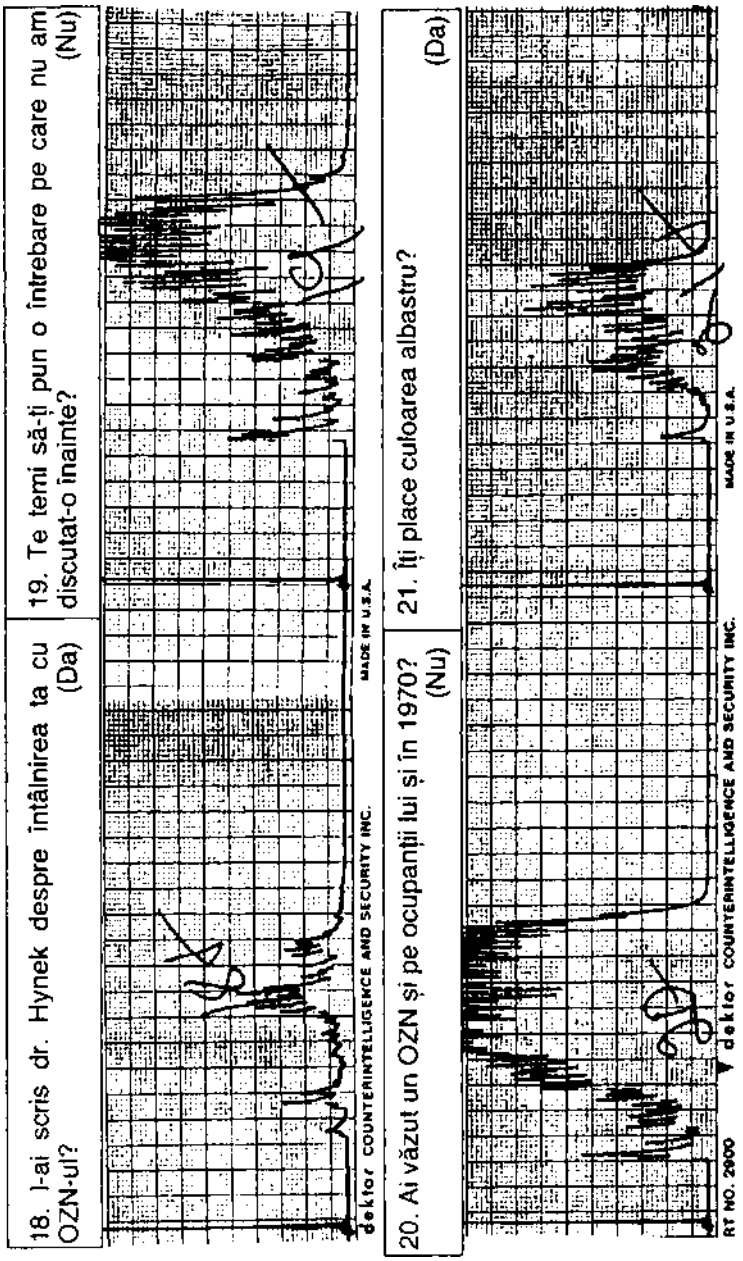
18. I-ai scris dr. Hynek despre întâlnirea ta cu OZN-ul? (Da)
19. Te temi să-ți pun o întrebare pe care nu am discutat-o înainte? (Nu)
20. Ai văzut un OZN și pe ocupanții lui și în 1970? (Nu)
21. Îți place culoarea albastru? (Da)
dektor COUNTERINTELLIGENCE AND SECURITY INC.
MADE IN U.S.A.
RT NO. 2900

NOTĂ: Întrebările au fost formulate de Raymond E. Fowler, Friend Court nr.13, Wenham, MA., cu ajutorul lui Ernest C. Reid, analist P.S.E. autorizat, Turner Street nr. 46, Dedham, MA., care a și realizat analiza P.S.E. a benzii de înregistrare.

ÎNTREBĂRI-MOSTRÂ PENTRU TESTUL P.S.E.

Selecţie din cele nouăzeci şi şapte de întrebări puse lui Betty şi Becky Andreasson.
Unele întrebări, desemnate să stabilească matricea, nu au fost incluse în această mostră

ÎNTREBARE	RĂSPUNS
Privitor la întâmplarea ta dini967 - vei spune adevărul?	DA
Vrei să ne păcăleşti că ai Yăzut un O.Z.N şi ocupanţii lui?	NU
Ai văzut fiinţe extraterestre trecând prin uşa bucătăriei, care era închisă?	DA
Ai văzut o lumină pulsând prin fereastra bucătăriei înainte să intre în casă?	DA
A fost întrerupt curentul electric în casa ta, atunci când ai văzut pulsând acea lumină strălucitoare?	DA
Ştii pe cineva dintre cei pe care i-ai întrebat tu care nu spune adevărul în legătură cu O.Z.N?	NU
Ai fost luată la bordul unei nave spaţiale şi ai fost examinată de extratereştri?	DA
Desenele tale reprezintă lucruri şi imagini pe care le-ai văzut în timpul întâlnirii din 1967?	DA
Ai vreo obiecţie referitoare la înregistrarea şi analiza acestei conversaţii?	NU
Ai mai citit despre luări la bordul unui O.Z.N. înainte de experienţa ta?	NU
Ai auzit de Betty şi Bamey Hill înainte de experienţa ta?	NU
Te-a hipnotizat cineva pentru a te face să crezi	

că întâmplarea din 1967 a fost adevărată? NU
Ai inventat tu o poveste despre o întâmplare cu O.Z.N din 1067 din alte poveşti pe care le-ai citit? NU

ANEXA B
Amintiri recuperate

Rezultatele combinate ale cercetării caracterului martorei şi testul P.S.E. stabiliseră în mod clar credibilitatea martorei. Următorul pas privea extragerea experienţei uitate prin hipnoză.

Deşi nici o teorie nu a reuşit să explice fenomenul hipnozei, existenţa lui este cunoscută de mii de ani. în trecut el a fost restrâns la ocultistică, jocuri, scenă. în ultimii ani, şi-a găsit utilizarea în domeniul medicinei şi criminologiei. Una din aplicaţiile sale implică reamintirea unor lucruri uitate sau reprimate de mintea conştientă. Deci, este o unealtă logică pentru un caz ca acesta.

Doctorul psihiatru Benjamin Simon a folosit hipnoza regresivă pentru a-i ajuta pe Betty şi Bamey Hill să-şi aducă aminte orele uitate. Rezultatele au fost documentate de către John G. Fuller în *The Interrupted Jrnney,* şi în introducerea la această carte dr. Simon a dat o interesantă definiţie.

> Hipnoza este o procedură uzuală în psihiatrie pentru a concentra atenţia într-un anume punct pe parcursul terapiei, în cazuri ca acesta (Hill) poate fi cheia camerei încuiate, perioada uitată. Sub hipnoză, întâmplări atinse de amnezie pot fi reamintite în mult mai puţin timp decât în procesul normal psihoterapeutic.

Doctorul Simon a subliniat că hipnoza nu este neapărat calea magică spre adevăr.într-un anume sens aşa este, dar trebuie să fie înţeles că hipnoza este o cale spre adevăr aşa cum este el simţit şi înţeles de... participant. Adevărul este ceea ce crede el că este adevăr. Şi acesta poate sau nu să fie acelaşi cu adevărul adevărat. Dar de cele mai multe ori este.

începând cu cazul Hill, din 1961, hipnoza a fost folosită de un număr de cercetători ai fenomenului O.Z.N., mai ales atunci când se ancheta o întâlnire de gradul III. Cel mai proeminent dintre aceşti cercetători este dr. R.L.Sprinkle, de la universitatea din Wyoning şi consultant în psihologie al APRO. Dr. Sprinkle a scris:

> Trebuie acordată o mai mare atenţie în viitor folosirii hipnozei regresive în timp, în anchetarea experienţelor O.Z.N. Există o interesantă posibilitate ca aceste proceduri să aducă mai multe date despre aceste *perioade de timp lipsă* incluzând posibile cazuri de răpire de către un O.Z.N. şi de examinare de către ocupanţii acestuia. Procedura hipnotică poate fi folosită pentru a-i ajuta pe martorii O.Z.N. să îşi alunge teama şi să capete mai multă încredere în realitatea (personală) a experienţei lor; mai departe, aceste proceduri pot ajuta anchetatorii O.Z.N. să obţină mai multe informaţii despre martori şi despre experienţa lor neobişnuită. Studii ulterioare pot conduce spre conturarea unei matrici a răpirii lor de către O.Z.N-uri şi semnificaţia acestora în înţelegerea întregului fenomen al O.Z.N.

Cu aceste gânduri în minte le-am adus pe Betty şi Becky în birourile de la New England Institute of Hypnosis, condus de dr. Harold Edelstein, consultantul local al MUFON pentru probleme de

hipnoză. Pe 8 mai 1978, ziarul *Herald American* din Boston a publicat un articol pe prima pagină despre implicarea lui dr-ului Harold Edelstein în anchete ale poliţiei. Articolul semnat de redactorul-şef, Laura White, merită să fie citat deoarece ilustrează cum este folosită hipnoza în procesul anchetei.

Douăzeci de ofiţeri de poliţie, unii dintre ei cu pistoalele de serviciu şi cu cătuşele agăţate de curea, au stat într-una din clasele liceului Pine Manor Junior College, cu ochii atenţi la omul cu barbă de ţap din faţa lor.

Dr. Harold Edelstein urma să le prezinte ofiţerilor o nouă tehnică de anchetă:

Hipnoza... este o tehnică relativ nouă pentru poliţia locală. Bill Rayno ofiţer de poliţie în Mettheun a fost specializat în hipnoză în mai anul trecut şi a folosit-o într-un caz care era în aşteptare de doi ani. Trei prostituate fuseseră găsite omorâte în nordul Bostonului una chiar în jurisdicţia lui Rayno.

„Epuizaserăm toate pistele**, a spus el. Apoi, un martor a fost de acord să fie hipnotizat şi a putut să-şi reamintească ora şi detaliile unui vehicul văzut în zona unde una din victime dispăruse. Azi Rayno urmează o pistă nouă. în timpul anchetei răpirii din Chowchilla în 1976 şoferul autobuzului şcolii a fost hipnotizat şi şi-a adus aminte cum arătau cei trei răpitori, camioneta lor şi cinci din cele şase numere ale plăcii de înmatriculare. California, Oregon şi Alaska au votat folosirea informaţiilor prin hipnoză ca admisibilă la tribunal.

...Cheia hipnozei este stabilirea unei legături de încredere între hipnotizator şi pacient. Edelstein nu foloseşte pendulul pentru a-şi pune subiectul în transă. în locul acestuia, el preferă să-l pună pe subiect să se concentreze asupra unui punct la

nivelul ochiului şi să numere invers de la cinci. La unu ochii pacientului se închid. Apoi Edelstein începe o serie monotonă de sugestii de relaxare a muşchilor din corp începând cu capul. „în momentul când tot corpul este relaxat, subiectul poate să răspundă la comenzi**, spune el.

...Pentru martorii sau victimele care pot fi traumatizate reamintindu-şi un eveniment blocat în mintea lor, Edelstein sfătuieşte poliţia să folosească sugestia hipnotică de a vedea întâmplările ca la T.V. „Se simte ca un spectator la ceea ce se întâmplă, în loc de a fi personal implicat**, spune detectivul Rayno...

„Hipnoza nu te pune în transă**, spune sergent Sid Goodman de la Academia de Poliţie din Boston, unui fost student al lui Edelstein... John Peters, membru în biroul executiv la Braintree Police spune că hipnoza îi ajută pe ofiţeri să se relaxeze, clădeşte încrederea, ascute simţurile şi scade presiunile nervoase... Se pare că departamentele de poliţie din tot statul sunt de acord cu
Peters. Miercuri, 23 de detectivi vor începe orele de hipnoză cu dr. Edelstein la Braintree Police Academy.

DATELE ŞEDINŢELOR
HIPNOZĂ/DEZBATERE Extras din volumul I, secţiunea aV-a.

ŞEDINŢA	DATA
1	3 aprilie 1977
2	9
3	23 „ „
4	30 „ „
5	7 mai 1977

6	14 mai 1977
7	21 mai 1977
8	4 iunie 1977 (Ray Fowler a început să
9	18 iunie 1977
10	23 iunie
11	25 iunie
12	16 iulie (Dave Webb a început să asiste)
13	23 iulie 1977
14	28 iulie 1977

ANEXA C
Reconstituirea făcută de Fred Youngren

Talentele artistice ale lui Betty, cuplate cu rememorarea hipnotică a întâmplării au ajutat-o să reconstruiască pictural bizarul episod. Unele dintre aceste desene, remarcabil reproduse mai devreme în carte, descriu înfăţişarea răpitorilor ei. Ne-am decis să mergem mai departe. în primele zile ale lunii iunie am făcut planuri pentru a încerca o reconstituire tridimensională a capului şi bustului lui Quazgaa.

Cum fiica lui Fred, Faith, era talentată la sculptură, i s-a cerut să facă această lucrare. Desenele lui Betty au fost utilizate ca ghid pentru realizarea modelului preliminar. Acesta a fost gata la sfâşitul lunii. Puţin după, Fred a vizitat-o pe Betty acasă în Ashbumham pentru a-i cere părerea. Ea a recomandat unele modificări la conturul ochilor şi la obraji.

Pe 16 iulie capul lui Quazgaa a fost cărat fără nici o ceremonie într-o găleată pentru o altă examinare şi sugestii ale lui Betty. Fred a făcut modificările necesare în timpul şedinţei a douăsprezecea, sub îndrumarea ei. Până la următoarea sesiune Fred a reuşit să facă un mulaj de cauciuc din care va realiza mai multe replici din plastic. Un înveliş de plastic a fost construit pentru a proteja mulajul de cauciuc.

Spre sfârşitul lunii iulie exemplarele de plastic au început să iasă de pe linia de asamblare. Busturile au fost corectate şi şlefuite cu hârtie abrazivă şi pregătite pentru vopsire, care le va transforma în imaginea lui Quazgaa.

Fred a încercat o mulţime de variante de gri

pentru a obţine culoarea potrivită şi aparenţa de ud a pielii lor. Obţinerea culorii albastre a costumului a fost de asemenea o problemă. în final, spre sfârşitul lui august, toate culorile fuseseră alese şi aprobate de Betty. Un total de 12 busturi au fost cu grijă pictate. Betty, Becky şi fiecare dintre anchetatorii principali au primit câte

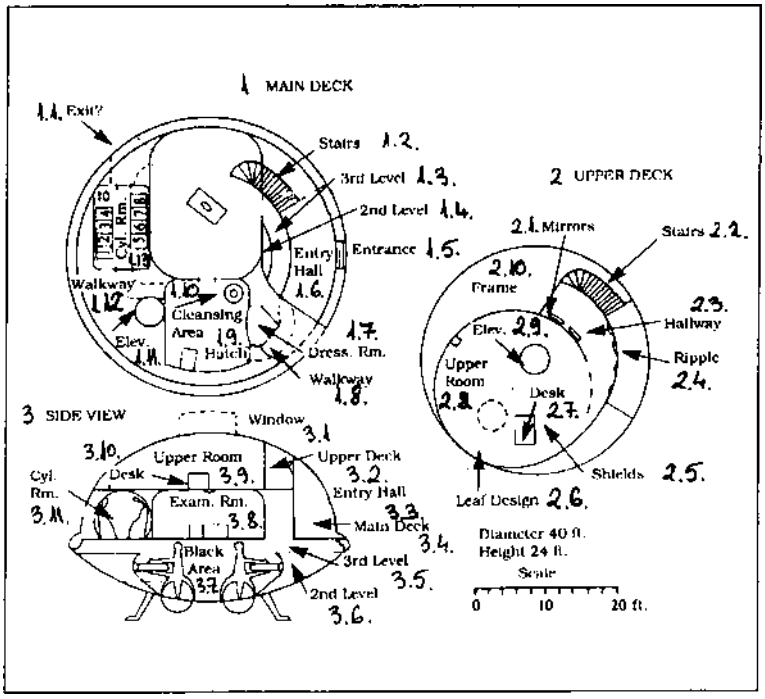

Figura 41. Planul navei realizat de Fred Youngren (desenat pe 28 decembrie 1977) (1 - Puntea principală; 1.1. Ieşire?; 1.2. Scări; 1.3. Nivelul al treilea; 1.4. Nivelul al doilea; 1.5. Intrare; 1.6. Holul de la intrare; 1.7. Camera de schimbare; 1.8. Coridor, 1.9. Trapa; 1.10. Zona de purificare; 1.11. Lift; 1.12. Coridor; 1.13. Camera cilindrică; 2 - Puntea superioară; 2.1. Oglinzi; 2.2. Scări; 2.3. Hol; 2.4. Valurile; 2.5. Scuturile; 2.6. Desenul frunzei; 2.7. Masa; 2.8. Camera de sus; 2.9. Lift; 2.10.Cadru; 3 - Vedere din profil; 3.1. Ferestre; 3.2.

Puntea superioară; 3.3. Holul de la intrare; 3.4. Puntea principală; 3.5. Nivelul trei; 3.6. Nivelul al doilea; 3.7. Zona neagră; 3.8. Camera de examinare; 3.9. Camera superioară; 3.10. Masă; 3.11. Camera cilindrică).

unul. Era un memento potrivit pentru cel mai ciudat caz pe care l-am anchetat vreodată.

în plus, Fred a descoperit că diferitele camere şi coridoare se potriveau logic în interiorul unui obiect de forma şi mărimea celor descrise de Betty [vezi figura 41]. în raportul final, Fred a declarat:

> Consistenţa schiţelor desenate pentru noi de d-na Andreasson de-a lungul lunilor este mare, şi ele îşi oferă un grad de autovalidare. Chiar mai important, totuşi, este faptul că o combinaţie a acestor schiţe într-o navă coerentă se coroborează în mod clar cu relatarea sa.

Ar trebui notat totuşi că desenul lui Fred presupune că Betty a rămas în aceeaşi navă. Dacă ea a urcat într-un vehicul mai mic care a urcat şi apoi s-a lipit de o navă mai mare, Betty ar fi gândit că ea se mişcă dintr-o cameră în alta în acelaşi vehicul.

Sunt multe indicii pentru asta - mai întâi, descrierea ei şi a mărimii navei din curtea din spate în timpul şedinţei a treia, pe 23 aprilie, 1977. Când Jules Vaillancourt a întrebat-o: „Cât de mare eşte“? Betty a spus: „Pare mică“. O navă de mărimea celor desenate de Fred abia s-ar potrivi în spatele casei şi ar fi fost foarte evidentă, deci este mai logic să presupunem că Betty s-a urcat mai întâi într-o navetă mică.

Şi-a amintit că nava în care a intrat la început era ca o cameră mică, ce avea pereţi curbaţi. Când a intrat s-a simţit fără greutate („ah, sunt fără greutate şi ameţită") pentru o bună perioadă de timp (,/n-am săturat să tot stau acolo“). Se poate foarte bine ca de data aceasta Betty să fi simţit efectele unei rapide accelerări în sus la întâlnirea cu o navă mai mare conţinând camere de mărimea şi dimensiunile desenate de Fred Youngren. Apoi ea ar fi fost examinată, pusă în scaunul plin cu lichid şi dusă în teritoriul extraterestru de această navă mai mare.ANEXA D

A CINCEA ENTITATE?

Cazul Andreasson este în plină desfăşurare. Sunt bucăţele şi piese pe care încă încercăm să le potrivim. Dr. Edelstein ne-a prevenit că odată ce evenimentul de bază a fost readus în memorie prin hipnoză, ne putem aştepta ca alte lucruri noi să apară. Şi într-adevăr, după câteva luni, Betty şi Becky au trăit flashback-uri ale memoriei unor segmente ale evenimentului pe care nu le cercetăm încă.

De exemplu, există posibilitatea ca de fapt cinci (patru) entităţi să fi intrat în casa familiei

Andreasson. Se pare că un extraterestru a stat în casă pentru a supraveghea familia lui Betty în timpul răpirii ei.

Această speculaţie este bazată pe unele declaraţii anterioare curioase făcute de Becky şi Betty în timpul şedinţelor de hipnoză regresivă şi de asemenea de Betty în corespondenţa ei iniţială cu dr. Hynek. în această scrisoare, Betty a declarat că ea crede că un număr de „cinci fiinţe" a intrat în casă. Am căutat să confirmăm asta, în timpul celei de-a doua şedinţe de hipnoză, pe
9aprilie 1977. Să ne întoarcem deci în timp, cu ajutorul hipnozei, la momentul în care Betty le-a văzut prima dată pe entităţi intrându-i în casă prin uşa de la bucătărie.

BETTY: Cumauintrateiprin uşa bucătăriei, era aşa formă

după foimă.Cât de mulţi?

HOWARD: Patru, cred.

BETTY: Vreau să te uiţi la ei şi să-i numeri.

HOWARD: Unul, unul - ei sunt aşa unul chiar

BETTY: în spatele celuilalt, aşa că - e unul, doi, trei, patru, dar parcă...

HOWARD: Eşti sigură că sunt doar patru, şi

BETTY: nu cinci? Parcă - este - ştiţi cum sunt lăsaţi aburii în urmă - ca la

HOWARD: vapor? Aşa e acolo.

BETTY: Este o altă fiinţă nu?

Nu cred că e o altă fiinţă, cred că e un abur.

Mai târziu, când Betty i-a condus pe extraterestri din bucătărie în sufragerie pentru a le arăta Biblia, ea a observat că această formă de aburi îi însoţea pe extratereştri.

Biblia era acolo, pe marginea mesei.

I-ai dat-o liderului?

Da, am luat-o - liderul a venit şi ceilalţi au venii cu el şi s-au oprit aşa într-un unghi spre dreapta lui şi eu...

Când au stat asa în flanc, îi vedeai pe toţi? Nu?

Da, îi vedeam pe toţi.

Vreau să te uiţi la ei, să-i numeri şi să-mi spui câţi sunt.

E ceva ciudat acolo tot timpul, parcă e o „umbră“ (o formă întunecată) sau altceva, nu pot să-mi dau seama. Nu ştiu dacă stă chiar în spatele liderului. Parcă e o umbră sau altceva. Nu ştiu

BETTY: .

JOSEPH:

BETY:

HOWARD:

BETTY:

HOWARD:

BETTY:

Sub hipnoză a reieşit că în bucătărie, în living, mereu, Betty nu a putut vedea decât patru entităţi. Patru au însoţit-o la navă. Pentru a-i mări confuzia când a intrat în camera aceea ca o jumătate de balon, ei erau cinci. Unul probabil era deja acolo aşteptându-i. A fost foarte încurcată de asta. Mai târziu, în

timpul unei rememorări a experienţei sale, ea a ajuns să creadă că şi o a cincea entitate intrase în casă prin uşa bucătăriei. în timpul unui dialog pe 8 iulie 1978, Betty a fost solicitată să facă o recapitulare a gândurilor ei despre această problemă.

BETTY: Când au venit ei (extraterestrii) ţineţi minte că dr. Edelstein îmi tot spunea „numără-i“? Era încă unul, dar a dispărut într-o parte. Vă amintiţi umbra? JULES: Da, am crezut că e aburul.
BETTY: Aburul? Dar era aburul lui, urma lui, locul lui şi ştiam eu că sunt cinci, dar mă încurca faptul că cei care stăteau acolo erau patru. Când dr. Edelstein îmi tot spunea să-i număr ştiam că văzusem cinci, dar număram patru şi era acolo o formă (umbră) şi asta ne-a necăjit mult timp, ştiţi? Forma din spatele lui Quazgaa. Era o formă acolo, riu o persoană, ci o urmă. Cealaltă fiinţă se dusese acolo unde era tata.

Cu alte cuvinte, Betty crede că „umbra“ era deschizătura goală în care călătorise cea de-a cincea entitate şi în care a intrat ea când a ieşit din casă cu extratereştrii.

Ştiţi, de fapt, cealaltă fiinţă a rămas în casă. O mulţime de lucruri îmi revin acum ii minte, şi i le-am scris lui Becky. Ea mi-a spus că şi-a reamintit şi ea că a fost lăsată în casă una dintre fiinţe.

Sub hipnoză Becky ne spusese iniţial că atunci când s-a trezit temporar din starea de animaţie suspendată, ea a văzut-o pe mama ei privind la

cartea albastră împreună cu extratereştrii. Apoi îşi amintea că se trezise în pat a doua zi dimineaţă. Totuşi ştie că văzuse una din fiinţele extraterestre ţinând în mână o bilă strălucitoare, dar nu-şi aducea aminte când.

Noi credem că s-a trezit puţin după ce una din creaturile cu bilă strălucitoare o dusese în pat. Aceasta era logic deoarece în. timpul şedinţei a douăsprezecea, pe 25 iunie, când Betty a descris starea familiei sale când s-a întors acasă, parcă a descris scurta trezire a lui Becky.

BETTY: Şi sunt toţi acolo, stând nemişcaţi. Becky stă acolo şi zâmbeşte. Pare să fie trează - e în picioare, stă în picioare şi-mi zâmbeşte.

Apoi brusc, muşchii faciali ai lui Becky înţepenesc.

Oh *[încet]* - expresia ei nu se mai schimbă. Parcă ar fi îngheţată în zâmbetul acela. Stă în picioare în sufragerie.

în lunile care au urmat după sesiunile hipnotice, Becky şi-a reamintit unele lucruri interesante. Aparent, una dintre creaturi a fost lăsată în casă ca baby-sitter pentru familie în timpul absenţei lui Betty! în timpul dialogului de pe 8 iunie 1978, anchetatorul Jules Vaillancourt a făcut înregistrarea relatării lui Becky.

BECKY: îmi tot venea în minte că a fost o fiinţă în casă care a rămas acolo când mama şi celelalte fiinţe au plecat. Mă gândeam că nu se poate, că toate au plecat cu mama, aşa că nu avea cum să mai fie una cu mine, cu ceilalţi copii şi cu bunicii. Nu puteam crede că e adevărat în timpul treburilor

zilnice îmi tot venea în minte şi mă încurca. A fost o fiinţă în casă care a rămas, fiindcă am vorbit cu ea. L-am dus prin casă pentru a-i arăta unde dormea fiecare şi la o cameră în care îmi era frică să intru, în pivniţă. Nu au fost în pivniţă.

JULES: Cum arăta? Era la fel ca Quazgaa sau ca ceilalţi trei?

(Toate fiinţele arătau identic, cu excepţia lui Quazgaa care era mai înalt.)

BECKY: Nu, era ca ceilalţi trei. Era mai mărunt şi îmi arăta mingi de lumină prin aer. Ca - înţelegeţi - ca şi cum te-ai juca cu bilele pe pământ, nu? El, el le făcea în aer şi bilele de lumină se duceau unde voia el - ca un scamator. îmi arăta jocuri, o mulţime de lucruri noi. Mă simţeam bine, mă distram de minune. Nici măcar nu-mi era frică de întuneric.

Se pare că fiinţa a ţinut-o pe Becky trează numai cât să obţină anumite informaţii despre casă, timp în care o amuza jucân- du-se cu luminile prin aer.

BECKY: Nu a durat prea mult şi i-am văzut pe fraţii mei pe canapea şi tot restul familiei.

JULES: Şi ce făceau?

BECKY: Doar stăteau acolo.

JULES: Nu se mişcau?

BECKY: Nu, dar ei -... când stăteau acolo, aveau o faţă foarte paşnică, liniştită - ceva - nu pot explica - adică nu-mi era frică atunci când i-am privit, înţelegeţi, erau aşa îngheţaţi. Apoi,

oh, jocuri o dată i-am vorbit - vorbeam prin minte, telepatic şi am spus un cuvânt cu gura. Şi i-am zis, „ciripit**, şi el a devenit cam tralala şi asta m-a speriat. Mi-a pus mâna pe umăr si nu mi-a mai fost frică. Am vorbit în .
continuare.

Dacă ar mai fi rămas o fiinţă în casă, asta ar ajuta la explicarea unor lucruri ciudate relatate de ea la întoarcere. Când Betty era cu extraterestrii, era evident în aceeaşi stare de subcontrol si nu şi-a reamintit că fusese lăsată o entitate în casă. în timpul dialogurilor cu ea, în şedinţele de hipnoză, ea nu a specificat în mod clar că a văzut trei entităţi în casă. Totuşi, a făcut unele declaraţii în şedinţa a unsprezecea (25 iunie, 1977). Betty era în sufragerie urmărind cum una din entităţi îi duce pe copii la culcare. Celălalt companion stătea tăcut în faţa ei. Deodată, ea a fost surprinsă să vadă o altă fiinţă în faţa ei!

BETTY: Oh! Celălalt e în faţa mea dintr-o dată. Nici măcar
nu l-am văzut intrând. E aici.

Betty a crezut că e aceeaşi fiinţă care părăsise camera cu copiii ei. Dar nu-1 văzuse reintrând. Ar fi putut veni pe altă uşă, dar[1] asta ar fi însemnat să meargă prin afara casei, ocolind. Acelaşi lucru s-a petrecut şi când această fiinţă a părăsit încăperea

cu mama şi cu tatăl ei. Din nou Betty pare a fi lăsată în cameră cu un singur extraterestru. Totuşi, foarte curând după plecarea lui Betty, declară: „Şi deodată acela este în faţa mea din nou!“ A fost Betty fără să ştie împreună cu trei în loc de doi extratereştri? Asta ar face să pară că cea „de-a doua“ fiinţă tot apărea, aşa de niciunde. Dacă nu, a fost o a treia entitate pe care Betty şi Becky o cred lăsată în casă pentru a veghea familia? S-a întors aceasta în navă după cei doi care au venit cu Betty? îşi aduc aminte corect Betty şi Becky sau doar mintea lor le joacă. feste? Cum ele două erau în pat, dormind, când extratereştrii au părăsit casa, probabil nu vom şti niciodată.INDEX ALFABETIC

* *Adelaide Sunday Mail* - ziar australian

* Aerial Phenomena Research Organization - APRO (Organizaţia pentru cercetarea fenomenelor aeriene)

* Ashburnham Municipal Light Company - Compania municipală de curent electric Ashburnham

* Augusta County Archery Club - Clubul Arcaşilor din ţinutul Augusta

* Borden Chemical and Industrial Pipe Company),

* Catalytic Construction Company, companii la care a lucrat
James Andreasson

* Center for UFO Studies (CUFOS - Centrul pentru studiul
O.Z.N. - condus de dr J.Allen Hynek)

* Dektor Counter Intelligence and Security, INC, cap.: Stabilirea
credibilităţii martorei

* French - Hecht Plant - Uzina French -Hecht-Walcott, Iowa-
locul apariţiei unui O.Z.N. Caz anchetat de Cufos,

* Humanoid Study Group, MUFON - Centrul pentru studii
umanoide al MUFON. - vezi MUFON

* Interstate Detective Bureau - Biroul interstatal de detectivi -
Boston - MA. - Pentru ei, analistul P.S.E. Emest C.Reid a realizat o anchetă de securitate la aeroportul Internaţional din Atlanta

*LAMB Electric Company - Compania electrică
LAMB, din Kent, Ohio

* *Lubbock Avalanche Journal* - ziar din Lubbock, Texas

* MassachusettsRehabilitationPsychiatric Department, Spitalul
de psihiatrie din Wakefield, MA

* Massachusetts Investigation Sub Committee - Subcomitetul
de investigaţii - filiala Mass, a NICAP

* Millitary Electronics Conference on Communication with
Extraterrestrial Inteligence - Conferinţa despre comunicarea cu inteligenţe extraterestre - un fragment din luările de cuvânt la această conferinţă este reprodus în carte.

* Mutual UFO NetWork - Agenţie pentru investigaţia fenomenelor
O.Z.N. Autorul cărţii este unul din directorii ei

* *National Enquirer* - revistă americană.

* National Investigations Committee on Aerial Phenomena
(NICAP) - Comitetul naţional de investigare a fenomenelor aeriene

* New England Baptist Hospital - spital în Massachusetts
* New England Institute of Hypnosis - Institutul pentru hipnoză
din New England -din Wakefield MA. Dr. H. Edelstein este director

* *Sentinel and Enterprise* - ziar în care a apărut ştirea despre

moartea celor doi fii ai lui Betty Andreasson

* Sydney Farber Cancer Center -spital din Sydney

Australia

* *Syracuse Herald Tribune* -ziar

* Westminster Elementary School -Şcoala generală absolvită de

Betty Andreasson

* U.S. Air Force. Forţele aeriene ale SUA

* U.S. Coastguard. Paza de coastă

* U.S. Weather Service - Serviciul meteo al S.U.A

* U.S Department of Comerce - Departamentul de Comerţ

Veteran Administration Hospital -Spitalul Veteranilo

r8. *National Enquirer*- revistă americană de senzaţie (n.t.)

1. în ciuda faptului că Betty utiliza Quazgar, am folosit în raportul nostru Quazgaa. în şedinţa de hipnoză regresivă cu numărul 7, Betty a încercat să spună numele lui aşa cum se aude şi a spus ,£ cu Z, A,-A. Z,A, A, mari. Din nefericire nimeni nu a dat atenţie şi toţi, inclusiv Betty, pronunţau şi scriau numele cu „R“ final (nota trad. - în lb. engleză pronunţia literei R este de fapt un A mai lung, atunci când este în poziţie finală). Mai târziu, când am început să scriu raportul final ne-am referit la transcrierea numelui şi am verifi- cat-o cu Betty. în cele din urmă, am căzut de acord că Quazgaa reprezintă cea mai bună transcripţie.

4. Conf. buletinului - APRO - iulie 1964, p.8.

18. Lore. „Strânge Efects", pp. 61,62.

24. UFO Investigator, NICAP, mai - iulie 1967, pp. 6.